TDR - 1716

RR No 119 . 1 . 1902

ஸப்ரல ஹோரா சந்திரிகை

R6
N02

118964

THE MADRAS
ADWAITA ASRAMA SERIES.

Samarasa Jnana Chandrika

By

V. Mutukumaraswamy Mudaliar, B.A.

Madras:
PRINTED BY THOMPSON AND CO., AT THE "MINERVA" PRESS,
BROADWAY, MADRAS.

1902.

श्री.

Sat Chit Ekam Brahma!

SAMARASA JNÂNA CHANDRIKA

An Unsectarian Philosophical Treatise

from the standpoint of the Adwaita-wada

BY

VICHUR MUTHUCUMARASWAMY MUDR., B. A.,

The Adwaita Chanda Marutha

WITH AN INTRODUCTION BY

TANDALAM BALASUNDARA MUDR. AVL.,

Munshi to the Tamil Translator to Government and Chief Examiner to the University of Madras in Tamil for Several Years.

MADRAS:

PRINTED BY THOMPSON AND CO.,

AT THE "MINERVA" PRESS, POPHAM'S BROADWAY.

1902.

[All Rights Reserved.]

[Price Re. 1] [Postage extra.

PRINTED BY THOMPSON AND CO., AT THE "MINERVA" PRESS,
33, POPHAM'S BROADWAY, MADRAS.

ஸமரஸ ஞான சந்திரிகை.

இது
சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான்
வெளிப்போந்ததோர் வைதிக தத்வ ஞான நூல்.

அத்வைத சண்டமாருதம்
ஸ்ரீமான்
விசூர்-முத்துக்குமாரசுவாமி முதலியார், பி. ஏ.,
அவர்களா லியற்றப்பட்டு,

சென்னை:
மினெர்வா அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1902.

R6
No2

118969

TO

Rajah Sir S. Ramaswami Mudaliar Avl.

Knight Companion to the most Eminent Order of the Indian Empire,

and Fellow of the Madras University,

Patron of Literature and all Deserving Movements.

THIS SMALL WORK

IS DEDICATED

WITH KIND PERMISSION

as a small token of sincere affection, great respect, and deep-felt esteem

BY THE AUTHOR.

உரிமை யுரை.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஓன்கையாலைப் பூப்பசின்கனே
புரிமைகண்டியா னெழிவிலாதகல்.
லீகையாயுன் குண்மைசேருமுன்
பேயசமரச ஞானசந்திரிகை
நூகையாலுயர் நாலையுன்னின
வுத்தமாவய ராமசாமியால்
வாகையுற்றசீர் வள்ளலேகிவ
மன்னவேயிதைக் கொள்குவாயரோ.

ஸ்ரீ.

Sat Chit Ekam Bramha!

INTRODUCTION.

As desired by my esteemed friend Mr. V. Mootoocoomaraswamy Mudaliar, B.A., the author of the *Samarasa Gnana Chandrika*, I venture to say a few words to the public—particularly to the English reading native Public—by way of introducing his work to them. I need hardly say that the appearance of this small and good work, which "is the precious life-blood of a master-spirit embalmed and treasured up on purpose to a life beyond life" in the words of the great Epic Poet, is quite opportune, as it aims at the inculcation of broad and catholic views about the leading Religions embraced by the enlightened nations of the East and the West in consideration of the fact that no such religion is without inaccessible heights and unfathomable depths, that the cardinal virtues of all such Religions lead their votaries sooner or later to

"That end
Beginning, mean, and end to all things—*God*."
—(*Bailey*).

And that

"All are but parts of one stupendous whole
Whose body *Nature* is, and *God* the soul"
—(*Pope*.)

I perused only the first few forms of this *work* while it was passing through the Press, and I feel perfectly sanguine that they are good samples of the sack. The readers of this *work* are not unaware of the fact that this is not the age in which the different sects of the same Religion, nay different Religionists themselves should carp and sneer at one another either by publishing pamphlets or by delivering lectures, and thus wound the feelings of their fellow subjects, in as much as all of us are the loyal subjects of a Gracious Sovereign whose avowed object is to govern us with a parental care and

without distinction of caste, creed or colour, and whose expectation is that all His Majesty's subjects should live in amity, fostering feelings of brotherhood towards one another. Such being the existing state of things, I make bold to say that this work which aims at universal love and brotherhood is, in my humble opinion, a desideratum of the present day, and that its author who is a *Graduate* in Arts of the University of Madras of *no ordinary attainments* and a *splendid* scholar in Tamil of no *sectarian tendencies* is, to say the least about him, a true lover of the Supreme Being and of all those who have a deference to that Being, be they of whatever country, caste creed, or colour. I may quote the memorable lines of Coleridge in speaking of his character as a true Advaithee.

> "He prayeth well, who loveth well
> Both man and bird and beast,
> He prayeth best, who loveth best
> All things, both great and small."

In conclusion, to those (the English reading native public—I mean) that would long to have a definite idea of the *Samarasa Gnana Chandrika* before going through the book, I may quote the following extracts from Jeremy Taylor and Tennyson, as they breathe the same sentiments that pervade the *work* before me.

"No man can hinder our private addresses to God; every man can build a chapel in his breast, himself the priest, his heart the sacrifice, and the earth he treads on the altar"—Jeremy Taylor.

> "I take possession of man's mind and deed,
> I care not what the sects may brawl,
> I sit as God beholding no form of creed
> But contemplating All."—*Tennyson.*

T. BALASUNDARAM,

Munshi, Government Tamil Translator's Office.
(Chief Examiner in Tamil for the Madras University for several years).

MADRAS,
13th December 1901.

சாற்றுக்கவிகள்.

கிறிஸ்டியன் காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமத் உ. வே. கா. ஸ்ரீ - கோபாலாசாரிய சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த
[illegible]ருசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

(சிலேடை.)

குணவானம் விக்குர் சிறக்கவரு முத்துக் குமாரசாமிக்குரிசிலாங் [யெலாங்
கோதினற் பாற்கடலின் வாயமுத மொடெழுநாடு குமுதமலரத்திசை
தனைவா துனக்கினிருள் பாறுசம ரசஞான சந்திரிகை தானுலவுமால்
சமயபே தத்தின்வா தத்திறு னமர்காள்கு தர்க்கஞ்செ யாதுபகையா
துணர்வேது மின்றிலவ தொற்றுமையு முதவியு மொழிந்தல்ல லுற்றுழல்வுறு
தொன்றியச் சந்திரிகை மேவியவ ரவர்மதத் துரிமையியல் வாறுகாமி
மனைவா கீர்ச்சுரப் பஞ்சகம் முத்துக்கு யாரமெனன் றேயுரைசெய [னே
வருமத்து விதசகிட மாநுத் தனின்மாய வாழ்வீர் நாளுமினிதே.

மஹாவித்துவான் புரசை அஷ்டாவதானம்
சபாபதி முதலியாரவர்களின் மாணாக்கர்களி லொருவராகிய
ஸ்ரீலஸ்ரீ,
தண்டலம்-பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள்
இயற்றிய.
பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

" ஆறுசமயக்கடவுள் வேறுவே றின்றியா
னொருவனே யங்கிருந்
தன்பர்க்கு முத்திதரு விக்கென் றியாவர்க்கு
மறவித்த" மூவிருமுகப்
பேறுபெறு முத்துக் குமாரசுவாமிதன்
பெயருற்ற நற்புண்ணியம்

பெற்றியாற் பல்சமய நூலுண்மை யாய்ந்ததிற்
பிறங்குதனிமுத லொன்றெனக்
கூறுசம ரசஞான குணமருவி யக்குணங்
குலவயத் தெவருமெய்தக்
குலவுசம ரசஞான சந்திரிகை யென்னுநூல்
கொள்ளுமெழில் விச்சூரில்வாழ்
தேறுபுகழ் முத்துக்கு மாரசா மிக்கவிஞன்
செய்துதவ வஃதுலகுளோர்
சித்தவிருளீக்கியே கறைகுறையி லாவுவாத்
திங்களின் விளக்கியதரோ.

சென்னை இந்து தியலாஜிகலேஸ்கூல்தமிழ்ப்பண்டித

ஸ்ரீமான் கோ. வடிவேலுசெட்டியா

ரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அசகுரு முப்பிணியு மகற்றுமொரு நெறிகாட்டு மறமிவார் கூற்று
கைக்குரு மக்கமுனார் பொக்குமுனர் னென்றரன்ற ஞ்செய்ப்பி
யச்சுரு மம்புயனு மங்மாறக் குட்டியினார் தாண்டோ னத்தன்
மெச்சூராம் விச்சூர்வாழ் வேளாளர் குலதிலகன் மெய்ம்மை பூண்டோன். (1)

வினைக்க முத்தி தருஅருள சலப்பெயரான் கன்னென விழுவுஞ் சிரான்
பனைக்கையுரி யான்பதத்தைப் பரவுவார் பதம்பரவும பான்மை யாளன்
மனைத்துரும்பென் போர்முதலோர் வழியொழுக வழியொழுகு மாட்சி யாளன்
முனைப்பவத்திற் புலனொடுக்கி யகமடக்கி யொருநிலையின் முன்னி நின்று (2)

கடையானைச் சினவிடையின் புலயானை யாவுமாய் நண் [illegible] வானை
யுடையானை யுமையவனை யொருபாதி யுடையானை யொங்கு [illegible]
கடையானை மூ[illegible]ளைப் பெரியானைச் சிறியானைக் கருது வோனை
படையானைத் திரி[illegible]லப் படையானைப் படைத்தழிக்கும் பண்பு ளானை. (3

சங்கரனை தற்பரனை சழக்கிலார்க் குதவிசெத் [illegible] மற்றும்
பொங்கரனே புத்தொழிக்கும் புத்திரனை தாவ்வன்று பே[illegible]ஞ் சேரர்
தங்கரனை யுடையிழந்தார்க் கெனவுதவு [illegible] மயினைத் தனதாக் கொண்டவ்
வைக்கரனை யெனப்புவியி லவதரித்துப் பலகலையு மாய்ந்த பேரான். (4)

சாமிக்குஞ் சாமியாஞ் சங்கரன்றன் சாமியெனுஞ் சாமி பேரைப்
பூமிக்கு ணனிநிலவ வரும்பெயரா னக்கிலத்தைப் பூர்த்தி யாகக்
காமித்துக் கற்றுயர்ந்த வபிதானம் பெற்றவனாற் கண்ணோட் டத்தா
னேமிக்கு நற்றமிழைப் பாலகந்த ரன்கொடுக்க விளைந்துட் கொண்டோன்.

முத்துக்கு மாரசா [illegible]ப்பெயரா னன்னூலை நன்னூ லார்நா [றின்றித்
லொத்துட்கொள் ளாச்சிலவர் மதப்பித்துத் தலைக்கொள்ள வொழுங்கொன்
றத்துப்பித் தாவென்று பலகூறி யலைவிளைத்துச் சால்பு [illegible]
யெத்துட[illegible] முடையானைப் பழிகூறிப் பழிநெறியி லேறல் கண்டு. (6)

மருண்மனத்[illegible]தார் மன[illegible]தெளிய மாதவத்தோ ராசிசொல மதத்தின் றன்மை
தெருண்மனத்தோர் சிரமசைக்கத் தெய்வமறை யோர்ந்தவர்கள் செய்த வத்தி
னருண்மகிழ்ந்திந் நூல்வடிவா யமைந்ததென வத்துவித மகத்தி லான
விருண்மடிக்குந் தீ[illegible]மென வெம்மதமு மவிரோத வியம்பு மென்ன (7)

சத்துக்க ளாக்கசம ரசஞான சந்திரிகையைச் சதுராப் பாடா
யெத்திக்கு நிறைகும[illegible] விருள்பாற கலமார வெவர்க்கு நட்பா
யொத்துக்கொண் டாடுமொ ழுகமுத்திக் கிசையுமா றுணர்ந்து ணர்ந்து
நத்திக்கு முடையுடையா னவுமடைய வமைத்துவிட்ட நன்னி றைவல். (8)

வித்வான்

ஸ்ரீமான். முத்தூர், அ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை B. A. அவர்கள்

இயற்றிய,

விருத்தம்.

அருணைத்தடங் கிரிவிட்டகன் றதனின்பிழி கதிகா
றருணத்தொளி[illegible] வகுவித்திடத் தகைய[illegible]துமர் மறைநேர்
சரணத்[illegible] லொருவன்குகன் சாமித்திரு வறிவாக்
[illegible]த்தொடு புவியிற்படி கிளர்வும்மறை யொளிர்வும்.

வேறு

கொண்டவ[illegible]ன் கு[illegible] [illegible]ன் [illegible]ண்டவே யென்ன வாரின்,
தண்டமிழ் மாமி பெய்யுந் [illegible] [illegible]ன் மிகுதி யுற்று
மென்றுரு குணங்க டாக் [illegible]ரு வமைத்த பெற்றி
யண்டரோ யன்றி வேற [illegible] [illegible]த் துரைக்க வல்லார்.

வேறு

மணியொன்று காவினிடை மணியொன்று சேற்றாரு மயங்கி யோட
மணியொன்று பெருசயனச் சிறுமியர்க ணீர்க்குடைய மருங்கு பண்ணை
மணியொன்று கதிர்காட்டும் விச்சூர்வுந் துதித்தமுத்துக் குமார சாமி
மணியொன்று தமிழான னத்துவித பாருதாகன் மணியே போல்வான்.

வேறு

எந்தெய்வ மெமது தெய்வ மெம்மத மதமே யென்றுந்
தந்தெய்வ மூன்றி லார்க்குச் சமரச ஞானந் திட்டப்
புந்தியா லுண்ணி யீந்தான் புதுவடி யென்ன மன்றே
வந்திரு பாலு மொய்க்க வான்றமிழ் வல்லா ரெல்லாம்.

வேறு

ஓதுவா ருயர்ந்தோ ருயர்மலை யுருக்கொண் டிழன்றிய யிருவர்தம் பகையை
மாதுசேர் பாக னகற்றின னென்றே யைத்தடக் கிகியினே ரென்று
நீதிசேர் புதல்வன் நீணிலத் துதித்து நீக்கரு மானவம் படிந்து
வாதுசெய் புலவர் தம்பால் ஆற்றல் வறக்கதே சழக்குறு முலகர்.

சென்னை வேப்பேரி S. P. G. ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

ஸ்ரீமான்

சிவபுரம். வித்வான் வேலாயுத முதலியாரவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தேரறிவு முன்னவருந் தேவருமற் றெத்திறத்துச் செயல்வல் லோரும்
பாரறியப் படர்க்கானிற் கொய்ந்தவத்தா லுயிர்சாம்பிப் பலனீகா துசைப்
"பேரறிவே" யத்துவிதச் சண்டமா ருதம்பூமை பிறங்கச் செய்து
சீரறிவருஞ் சமரஸஞா னச்சந்தி ரிகையெனவே சிறந்த தம்மா! (1)

மணிதிகழும் பாலிநதி வளஞ்சுரக்கும் விச்சூரின் மாத வந்தான்
பணிதிகழும் பரமனருள் பெறுவருநா சலவேளின் பாலனாகி
யணிதிகழும் B. A. வப் தானையுறு பிரசங்க மமைத்த சீர்த்
தணிதிகழும் பாரதியுங் கேட்டெனி களிகூர்ந்து நட்புற் றுளான்.

வெண்பா.

வாய்வாத கோயரெலாம் வாயடக்கிப் போகவெனத்
தூய்தாஞ் சமரஸநூற் சொற்ற[illegible]
முத்தமிழோ ருள்வியப்ப முத்[illegible] ராஜனார்
தித்திக்கச் சொற்ற திறம். (3)

உ

சிவமயம்.

ஓம். பரப்பிரம்மணே நம:

வித்வான்

ஸ்ரீமான் வா. மகாதேவ முதலியா ரவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

உலகமேத் துறு லவாச்சீர
வெழுகக நதனு ளற்ற மிகுத்தே
கலைமுடி வுணர்ந்து நடவுண்மூ நாட்டி
யறத்தா லீட்டு மீரம்பொருள் வழங்கித்
தெங்கநற் காயிற் றிகலையாரு
மகளிர் போக மாந்திப் பன்றோ
ளிம்மை யிலைபூ மெழில்பெறச் சிவனிச்
சித்திபுத் திகளிற் சேரு மார்வ
நீத்தே முத்தியி னீங்காப் பேறு
நாமார் நமக்குள பந்தமி யாணையடைய தனை
யொழியொன் றின்றி யுசாவிய ஞான்று
கண்ணுத லெந்தை நிழலடி யொன்றே
மெய்யெனக் காணுக் மெய்யா யவிர்தர
லென்றறிந் தந்நிலை யெளிவர நிற்குஞ்
சான்றோ ருடைத்தெனச் சாற்றிய தொண்டைந
ாட்டிற் சீவன் நல்கியே முட்டாட்
டாமரை மலர்மேற் றவிசமர் திற்கு
நான்முகன் முதலா சவிலுமண் டங்க
ளனைவயுமீன் றெடுத்த வெம்போயுதித் நு
முல்லை முகையின் மூரனிர்ப் பந்த
ராருகான் மூசு மாரினிம் பொங்க
ரந்தண் பொழி[illegible] யா திப்றங்க
ளடங்[illegible] தீதற் கமைவுறு மிடனுயி
[illegible] னுறக்கிறும் பேணிணு முத்தி
[illegible]க்க வதவுஞ் செல்வக்காஞ்சி
மாந[illegible]ர்க் கணித்தாய் மன்னியெவு வளனுங்
கூட்டு [illegible] [illegible]ச்சூர்
வந்த [illegible]ன்கொ[illegible] [illegible]ற
மருண[illegible]லனெனு மாசகல[illegible] [illegible]ன்
போரு[illegible] முருகர் போற்றுபு நா[illegible]

திங்களவ்வூருட்சென்றத ருய
தவப்பய னென்னெனன் றண்டமிழாரிய
மிறைபக் கற்றதோ டாங்கிலபாஷையில்
'பீ, ஏ' பட்டமும் பெற்ற துண்ணறிவோன்
யாவரு மெச்ச வவையகம் புக்குச்
சோர்வடையாமலுஞ் சொன்னெறிழாமலு
மெடுத்தவிடய மேர்பெற வளிந்தனன்
தலைக்கு மாற்று னரைய மாற்றலின்
மிக்கோன்றக்கோன் மேக்குயர் வனப்பேயான்
றன்னுயிரென்னச் சார்பிலெவ்வுயிரு
நோக்கிப் பரம்பரனுவலரு முண்மை
யநூங்கொளீஇப்பாசத் தடைவைராக்ய
முற்றுஞான வொண்மையாகிப்
பவக்கடல் கடந்த பானுவாகு
மெங்களாரிய னிராம கிருஷ்ண
பரஹம்ஸன் பண்புபார்த்தெடுத்த
வுத்தமனுயு முயர்சிவபோக
வெள்ளத் தழுந்திய வித்தகனும்
வேதாந்தத்தின் வியன்பொருடெரிய
தேசமெங்குந் தினகர னென்னச்
சஞ்சரிக்குந் தகையையனும்
விளங்குமத்வைத வென்றிச் சிங்கமாம்
விவேகாநந்த விமலனருடாப்
பெற்றஃதோனைப் பிறங்கு குருவாய்ப்
போற்றி வாழும் புனிதபுமுத்துக்
குமாரசாமிக் குரிசில் காராள
னமிழ்தினு நயக்கு மருளிலா நாட்டமு
முத்த நகையு மொரிவிற் புருவமு
மிந்து வதனமு மிசைதரு மிடறும்
வார்கிழித்தோங்கும் வனசக்கொங்கையு
மிறுமிறு மெனவொசி யிட்டிடை யதுவும்
பொருபொறு மென்னப் புலம்புமாறு போன்
றலம்பு சிலம்பு மரம்பையிற் றொடையும்
பஞ்சென [illegible] முமே
நடையும்பெற்று நயஞ்செ[illegible] தாங்
நலந்து வா[illegible]ந்து கருத்தெ[illegible]ப்படப்
புணர்ந்து [illegible]னர்ந்து போ[illegible]போ[illegible]டி

னதுவேமுத்தி யாமெனச்சொலு
மதிநலமுடையீர் யற்றினைக்கொண்
டெய்லீரென்றென் றோதுநர் சிலரு
மருட்டேலக்குறி யாரா இத்த
லட்டாதடாதென வறைகுநர் சிலருங்
குறிகுண மில்லாக் கடவுடன்றனக்குப்
பலகுணமெய் யெனப் பகருநர் சிலரு
மெங்கள் சனிக்கு யொன்றில்லா
ணுங்களீசனெனுழுந்திடுவ
னென்று தெய்வ மிகழ்ந்துதிரியுஞ்
சழக்கர் பலருந் தக்குமேவிட்
டெய்தற் குறுதியா கரு மாறுஞ்
சமரச பாவனை சார்ந்தெங்கெங்கு
மென்மெல் வளர்ந்து மேவிமொழு
மைக்கிய ஞான மற்றோரன்னத
னருமை தெரிந்தே யடக்குமாறும்
பற்றவா முந்துமபாறி யொழிமார்
தன்னைமறந்து தலைவனை நினைந்து
பொருளொன்றிரண்டெனப் போக்கயி னெறியை
யெத்தகையினரு மெளிதிற் றெருண்டிடல்
யூறுகெடுத்தங் குயர்ந்து போயுறாத்
குயிற்று மெனச்சில குணமுடையோர் கூறச்
செந்தமிழ் மொழியிற் றெள்ளிய நடையி
லோர்ந்திடு மழகெனா மொருங்கு சேர்த்திடவுந்
தத்துவப் பகுதி நன்னிலைக் குலவுஞ்
சமரசஞானசங்கிரகமெனு
மரிய நூலை [illegible] னியற்றி
கற்றுணர்க் கட[illegible]டி பொருளை
வெறுப்ப வளித்து மினிர்வா ருடைடன்
பஞ்சதருக்கணப் பகைவென் சித்த
மணமைய மாறிகொண்மனுழைப் பேன்ற
[illegible] கருணை வள்ளலாக்
[illegible]
[illegible]
பெருந்தனைப் புன்னையம்பேர் மன் ராஜாக்
கவலை ராமசாமியண்ணல்
சம்பிரமத்துடன் சமாப்பித்தனனே.

श्री

Ekamêvadvitiyam Brahma!

PREFACE.

But one word by way of apology to the public, in the *Lingua Franca*, of the modern civilized world for launching this booklet at this most opportune moment on the troubled waters of Indian Religious controversy.

Short-sighted and narrow-minded fanatics are even to-day crying out at the top of their voice against all healthy and sane movements intended to make for national unity, catholicity, and harmony. Ever and anon some of these benighted baby-souls blabber forth all sorts of strange nonsense in the name of Country, God, and Religion.

Would you describe all fantastic myths, you have at once a large following? Would you sermon on the heterogenous mass of absurd ceremonies and customs: and you surely turn a pretty penny in no time: Would you lecture on all imaginable superstitions and provoking customs; and you by all means lead the masses at once by the nose.

The other day, an intelligent friend of mine was relating to me some of his experiences of popular *kalakshepams*, and by all means, I spent a very pleasant half hour in his sweet society. He had been once of late ushered into the sanctimonious presence of a man of God, a Hindu missionary forsooth, who, Lord bless his soul! spoke most astounding things in his hearing. The sprightly audience was in ecstacies over the man's reverential exposition of Godhead: "yet methought" my friend remarked "I was either with Satan or Satan's Own, all the while I heard the Tamil oration; it was one blasphemy all through, and a hideous caricature of the Hindu religious systems. The pandit would have it, that his God Shiva was by no means an advocate of monogamy; Vishnu was always at his heels to follow up his brilliant example, and the lotus-born Bramha would most certainly not [illegible] on a lower level than either. As the father, so the son [illegible]

Chandra was a noble *beau*; and perchance would be no mean ornament even at a modern fashionable nautch-party. Indra the

pauranikar went on to add was a *gentleman to the inch.* He alone of all the gods knew to perfection what it was to revel in the charms of a sweet maiden's swimming eyes! Leaving Indra alone for a moment, what would become of the whole world without a *Manmatha*, bodiless as he was? Heaven Itself would metamorphose at once into a Hell, and the gods would change into Heaven knows what! "What! *of a verity*" the Hindu minister of the Aryan Gospels would seem to have observed in a breathless climax "Radha Krishna *tops* the list of lady loving gods: none like the *thief* Krishna who would have nothing less of his numberless lady-loves than their native simplicity denuded of all artificial beauty and modesty to boot."

Well, that is Religion reader as we often find it obtaining in this blessed land of blessed pandits (there are *pandits* and *pandits*); and much worse was the state of things when the Sun of the Indian Theistic church rose on the horizon of Bengal more than a century ago. Many noble souls had relapsed into materialistic agnosticism *but that sort of opium-eating would not* do for a couple of months, *would not for a moment* hold water.

It may be that it is given to man "*to fill the heavens* with commerce" "to rift the hills, roll the waters, flash the lightnings, and weigh the Sun." What our great-great grand-fathers spoke of as elements, we now know to be compounds but what further *can we say, about* them. A thousand years ago our Acharya *thought* of water as one of the panchabûtas but the *modern* graduate in the fulness of his wisdom lectures on hydrogen and oxygen. But what is hydrogen? what oxygen? who can say? and in the words of a departed *friend* of mine there seems to be in fact in almost every one of *the various* branches of human knowledge an imperial edict 'thus far *shalt thou go* and no farther' thundered forth in solemn majesty.

> "Veil after Veil will lift but there must be
> Veil upon Veil behind."

In the beginning of the 19th Century, the school-going *population*, in India was terribly dissatisfied with its surroundings and Christianity stepped in with the Bible.

By hundreds and thousands *enlightened* men for a time found their way to the bosom of Christ's church. Now came in, in its train the Bramo Samaj movement, and so *long* as it was conducted on perfectly

national lines, people flocked to the Bhramo standard in numbers. And yet neither of these churches could get at the heart of nation. Once the novelty ceased, they ceased to be attractive to the masses at large. But the contact of India with Christianity and modern science proved most beneficial in a deeply national sense otherwise.

The advent of the spiritual luminary Christ, and the lesser stars of Rajah Ram Mohun Roy and Keshub Chander sen and the Theosophical Society brought in time into existence by the *Mahathmas* of old woke up the sleeping lion of India's forests and the Advaita sent up its thundering roar far into the stillness of the night reigning all around. Paramahamsa Ramakrishna was born; and he embodied in his own person the virtues of both Rama and Krishna they say.

Madame Blavatsky having already united the East with the West in a spiritual sense, and paved the way for the deification of *Science* in India and Europe, the upheaval did much to help young men of Bengal to stem the tide of moral materialism that had threatened to inundate and engulf the land with its train of refined superstitions. *Sârâda* came down on Earth in a human form in the person of a noble English lady, the pride and glory of both the East and the West; the inspired pioneer of Vedanta moved the earth from end to end and lo! the religious situation is brightening here, there, everywhere! The crusade against all trash is begun in right earnest. Down, down with immorality, down, down with superstition and ignorance. Down with hypocrisy! Down with shopkeeping in religion!

My sectarian friends stand stupified, astounded at what they deem to be utter blasphemy! Are the thunders of Heaven spent already they ask themselves. Their pucca stories are very fine religion for young India to imbibe into their Blood and Being and how dare any busy-body treat them with his supreme contempt?

Mine is only a feeble attempt at true reform and ere long Heaven willing, I hope to have made some impression in the circle of my own friends and acquaintances. I am at all events pretty sure I shall not have appealed to posterity in vain, and that is no doubt some consolation for [illegible] purpose. The many-headed world views some of us go-a-head reformers as they put it, with very much suspicion: they can't conceive how their gods could get on without perfectly sectarian followers to plead for them as occasion arose; their usual paraphernalia of show and sham the chief attraction to the unlettered Hindu in the godhead, and above all, you dare not dissociate your Shiva or Vishnu or their happy train from the notion of the dancing-girl element in which it would appear all religion is happily centred for the masses at large.

Young India, young Madras! a very fine religious situation to be sure! Sink all differences; move out of narrow grooves, grow out of your surroundings and rise superior to in-born prejudices, and unite in one chorus for the homage and adoration of Satchitananda the ocean of existence, knowledge, and bliss. This perennial font of spiritual ambrosia is flowing hard by, and dive deep into it, and drink deep of it for thy glory here and hereafter.

The Adwaita knows no race, creed or color; it reigns in the land of its cradle, it reigns in the land of its adoption, with science and no-science, with good and bad philosophy, with the man and with the brute the Adwaita reigns supreme.

It talks of Mahomet the Prophet as no less than the Prophet of Allah the supreme, of Jesus the Christ, as by all manner of means at once the son of Man and God, of divine Budha as the holy manifestation of God in human flesh, of Lord Krishna as the mystery of mysteries, no human language could delineate, no human tall-talk ever reach and no human mind dare approach with [illegible] and the supreme *Shivam* as That by the understanding of which everything conceivable is understood, as That which could be reached by attaining unto that Peace which in the words of St. Paul passeth all understanding and as the *Tat Sat* of the Aryan primeval revelation in and through which alone, we live and move and have our very Being.

Comfortable little religions are now shaking to their very foundations at the onward march of Modern Science, and the religion *par excellence* of *Shankara* the greatest metaphysician ever born stands unshaken in all its glory and sublimity like the veritable *Himalayas* of Bharata Varsha. Hail! Hail! Swami Vivekananda! Hail! Hail! Mrs. Besant! Oh! World! Behold the glorious sight of *Western monism* shaking hands in all the sincerity of sincere friendship with the *Adwaita-Vâda* of India's intellectual giants.

I must express my deep sense of thankfulness to Messrs. Tandalam Balasundra Mudaliyar, K. Kuppusawmy Mudaliyar, B.A., K. S.

Gopalachariar, and W. Mahadeva Mudaliyar, for their kind and friendly services in revising the proof sheets for me. This edition has been hurried through the press at the instance of my friends and as a matter of course I doubt not but that many a typographic error has crept in here and there in my maiden work, but I sincerely hope my enlightened friends would condone my faults and failings, whatever they be, with a generosity worthy of their liberal education, a large-heartedness worthy of their noble traditions, now quickened into new life and activity, by a study of Positive Science, Comparative religion and Transcendental Philosophy.

Om Shanti Shanti Shanti !!

VICHUR MUTUCUMARASWAMY, B.A.,
Joint Secretary,
The Madras Hindu Theistic Mission

அவையடக்கம்.

கற்றோர் பிறர்குற்றங் கண்டிலரா வென்றுமே
மற்றோ ருரைமதிக்க மா[illegible]மோர்-சற்றோர்க்கே
ஓதிமத்திற் சொன்னீ ருலகிரிக் [illegible]
பாறி மதியிலர்தாம் பார்த்து.

சுகப்பிரம்மஸ்துதி:

"பிறந்தபொழு தேதுறந்து பிறைக்குழவி
போனடிப்பப் பின்போய்க்கொன் று
லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாகரத்தான்
மதலா யென்றழைப்பச் செவ்வாய்.
திறந்துரைத்த மொழியுமலர்ச் செழுந்தருவு
மேடுன்ன வுயிர்கள்யாவும்,
நிறைந்தொளிருஞ் சுகமுனிவனிணை யிதழ்க்கா
மரைமலர்த்தா ளினைதல் செய்வாம்.

ஸ்ரீ.

ஓம் சச்சிதேகம்பிரஹ்ம !
ஓம் பரப்ரம்ஹணே நம :

ஸமரஸ ஞான சந்திரிகை.

பரசிவ வணக்கம்.

உளதாய் [illegible]மொளிர்தரத் தன்னுழை
யிலகு கான விடைவன மென்னவே
நிலவ வைத்த நிராமய னாகுமெம்
மலகி லாச்சிவ மன்பென் றழைத்துமே.

சற்குரு வணக்கம்.

வங்காள தேயத்தின் வ[illegible]தான்றி
[illegible]ரும் வணங்கி வேட்கக்
கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்த
கண்ணுந்தலை யெங்குமாய்க் கண்டே யெம்மை
பிங்காளு மெய்ஞ்ஞான வேந்தனன்னை
யெங்கெங்கு முலவிவரு மேக மாய
ரங்காத செழுஞ்சடரை விவேகானந்த
மன்னனை முன்னவனை வழுத்துதல் செய்வாம்.

நூல்.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவலகால வகையினானே."
"தொன்மையவாமெனு மெவையுநன்றாகா
இன்றுதோன்றிய நூலெனுமெவையுந்தீதாகா."

“ஒன்று தோன்றிய யாவவை தூயன
வின்று தோன்றிய யாவவை தீயன
வென்றி யம்புமி யல்புண ராமக
னன்றி மூதறி வாள ரறைவரோ.”

என்பனவாதி திராவிடத் தொடர்களை நல்லறிவோடு மாராய்ந்த நல்லோர், தொன்று தொட்டு வந்துள்ளனவேனும், நந்தேசத்தின் ஐக்கியத்திற்கு முற்றும் விருத்தமும், கேவலம் அஸப்பியமும், ஜஸாபாஸமுமான சிறுவருமிக மும் சிறுகொள்கைகளைத் தழுவாது கைவிடக் கடமைப்பட்டுள்ளாரென்பது கல்வியறிவுடையோர் யாவர்க்கும் திண்ணிதிற் றுணியத் தக்கதே.

சோமசூர்யாதிக் கிரஹங்கள் இப்பூமியைச்சுற்றிச் சுழலாநின்றன என்ற பிராசின கொள்கை இப்போது அடியோடு மாய்ந்தொழிந்ததைக் காணாதாருமுண்டோ!

சந்திராதித்யர்களை ராகு கேதுக்கள் சமயமறிந்து அவ்வக்காலங்களில் விழுங்கி யுமிழ்ந்து பழிவாங்காநிற்குமெனும், புராதன சம்பிரதாயம் இக்கலிகாலத்தில் அறிஞர் ஸதஸில் பயன்படாதொழிந்த தறியாதார் யாவரோ அறியேம்.

ருஷி பத்னியை, அந்நியப் பார்ப்பனன் ஒருவன் காமாதுரனாய்த் தீண்ட, அதுகண்டு வெருண்டெழுந்த ருஷிபுத்ரனை பழைமையை யனுசரித்துச்சீற்றங் கொள்ளாது சமாதானப்படுத்த முயன்ற ருஷிபுங்கவன் சரிதை இற்றைநான்று யாவர்க்குப் பிரயோசனம் [illegible]ல தென்பதை மெய்யறிவுடையோர் கூர்ந்து யோசிப்பாராக!

அருந்ததியைப்போல் உறுதியாய்ச் சத்தியம் பிறழாமல் வர்த்திக்கவேண்டு மென்னும் விவாக லக்ஷணமாகிய மேதக்க கொள்கையை யாசிரயித்துத் தான் முதலில் விவாகம் செய்துகொண்ட கணவனை விசுவசித்துப் பதிவிரதையாய்க் காலங்கழித்தல் உத்தமமென்று கொண்டொழுகும் உத்தமஸ்திரீ ரத்தினத்தைப் புகழ்ந்தெழுந்த உத்தம சாஸ்திர விதிவிலக்குகள் கைம்பெண்களில் சாமான்ய பக்குவிகளைக் க[illegible]லும் சாராவெனச் சித்தாந்தப்படுத்திய பண்டிட் ஈசுவரசந்திர வித்யாஸாகரர், பாபுகேசவ சந்திரசேனர், பாபுபிரதாபசந்திர முஜும்தார், ஜட்ஜி ரானடே, முதலியோரான கிரந்தாராய்ச்சி, உண்மையாராய்ச்சி, ஈசுவரஞான வாராய்ச்சியுடைய வித்வமணிகளினது கூற்றன்றோ 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விவேகிகள் யாவராலும் தழுவப்பட்டு மின்றது? “அஹிம்ஸாப்பரமோ தர்ம:” என முறையிடும் சாஸ்திர எச்சரிக்கையை யவலம்பியாது கைம்பெண்களை அவர்கள் தாங்கமுடியாத வைதவ்யாசாரத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி பலவந்தப்படுத்துவது மதிமோசத்தையும் தீராத் துயரத்தையும் விளைக்கு மென்பது நிராக்ஷேபம்.

சஹகமனம் வேத சம்மதம் என்று கொண்டு நீண்டகாலமாய் ஹிந்துக்கள் தங்கள் தாய், தமக்கை, புத்திரி, பௌத்திரிமார்களை ஜடசம்பந்த மொழிந்த பதியினது சவத்தோடு உயிருடன் கொளுத்தி மகிழ்ந்த விஷயம், லோகப் பிரசித்தம்.

சூர்யனைத் தம் பெரிய ராஜ்யத்து அஸ்தமிக்காது நடக்க ஆஞ்ஞாபிக்கும் ஆற்றலுடையராய்ப் பிரகாசித்து லோக மாதாவாய் விளங்கிய சக்ரேஸ்வரி விக்டோரியா சக்ரவர்த்தினிப் பெருமாட்டியாரின் ஆணையால் இக்கொடு வழக்கம் [illegible] நம்மூதாதைகளிகழ்ந்த நல்வினையின் பயனேபோலும். [illegible] பழையனயாவும் சத்தியம், புதியனயாவும் அசம்பாவிதமென்று [illegible] பலர்கொஞ்சி மகிழும் கூற்றெல்லாம் வெறும் [illegible]ற்றே யாமென் [illegible]க்கப்பட்டதுணர்க!

சாஸ்திரங்களின் மூலை, முடுக்குகளைத் தர்க்க சுத்தமாயும் தத்துவ ரீதியாயு[illegible] இஷ்டப்போல் பின்னபின்னப்படுத்தி மனம்போன [illegible] போலிப்பண்டிதாசாரியர்கள் அவை கொடுப்பதாய் மனப்பாலருந்திப் பவனியாது சிலர் அப்போதைக்கப்போது காலதேச வர்த்தமானங்களையும் காண்பிக்கல்லவ் பார்ஸங்க ளவைக்கும் அவைகள் பிரமாணமாமென்று அவை பாராக:—பழைய ஆசாரங்கள் அகார்யம் அநாகரீகமாயினுமாகுக:—தொழிய விற்றை நிராகரித் தொதுக்குவதால் எங்கள் குலம் கூத்தணமடைந் தொழியுமெனப் புலம்பினர் பல்லோர். மாரியம்மையைக் கனிப்பிப்பான் வேப்பஞ்சிலை யுடுப்பதேயாயினும், கும்ப ஆ[illegible]ங்களை யாதரவு செய்வான் குடக்கல [illegible] பூர்வீகர்களிற் சில்லோரா கையாண்ட ஆசாரத்தைப் பின்பற்றிப் பூசாரி பிரசாதிக்கும் பசுமாத்தைப் பேய்கொண்டதாகக் கண்டு தம்பாலிலைகள் கொள்வதேயாயினும், பசுபலியிட்டுக் காளியைச் சிறப்பிக்கச் செய்வதேயாயினும், சித்திரத்தும் கெழுமிதாறு வனப்பு வாய்ந்த சிற்றிடைச் சிறுமியைக் கல்வை நீண்மையறியா முற்றிளம் பருவத்தே யாண்டும் பெய்லராலும் எட்டினையும் கிட்டவொண்ணு வலக்ஷணம செறிந்தகுழிறை கர்மக்கு மணவினை முடிப்பதேயாயினும், இன்னும் இவைபோன்ற ஹேய கர்மங்களைச் செய்வதேயாயினும், என்மையவேல் உலகத்தோடொத்து வாழ்வான் கருதி அத்தை, பாட்டி, அப்பாத்தை, தலைவி, பேரத்தி யிவர்கள் சொல்லைத்தட்டி நடக்கும் ஆற்றலில்லேம் எனப்புலம்பாநிற்பர், ஆங்கில பாஷா ஞானப் பயிற்சியுடையாருள்ளும் பலர். உலகம் அறிவுடையோர் மாட்டேன்ற புண்மைமையைக் கனவிலு முணர்ந்தன ரல்லர்போலும் இவ்வி வேகிகள். பிராசீன சாஸ்திரங்கள் யாவுமே சத்தியமெனத் தழுவிய நம்மவர் பலர் அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் தாட்சண்யத்துப்பட்டு அக்காலத்தே சிலர் செய்து வெளிப்படுத்திய அல்லா உபநிஷத்தை அநாதரவு செய்ததலேனோ?

இத்தகைய அறிவாளிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும் நம்மவர்களிற் பெரும்பாலார் ஆசாரானுட்டானங்களில் ஒருவரிலொருவர் [illegible]த்துணை மாறுபட்டவர்களாய்க் காணப்படினும், சமயம் வாய்த்துழிக் கங்கடங்கள் மதசம்பந்தமான சச்சரவுகளிற் றலையிட்டுக்கொண்டு ஏகவசனப் பிரயோகத்திலிறங்கி வாய்க்கு வந்தபடி பரஸ்பரம் கர்ணகடூரமொழிப் பிரயோகம் செய்து ஒருவரையொருவர் வைது சந்தோஷிப்பர். வேதத்தைத் தூஷிப்பர். அதைப் பசுநூல், மோகநூல், மயக்கநூல், அஞ்ஞானநூலென்று கோஷிப்பர். சிவனை நிந்திப்பர். அவரைச் சூத்திர தேவதை, சுடுகாட்டு தேவதையென்பர். ஹரியை நிந்திப்பர். அவரை க்ஷுத்திரதேவதையென்பர். பிறந்திறந்துழலும் பசுவேயென்பர். சைவதிராவிட ஸூக்திகள் க்ஷுத்திர பாக்கிரகம் என்பர். வைணவ ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பசுமலம் மலிந்துள்ளன வென்பர். சாதுக்களை [illegible] குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வர். எதிர்ப்பட்டா[illegible] பூசுவர். சமயம் சமயம் என்று வாய்விட்டாற்றுவர். சமயங்களெல்லாவற்றையும் [illegible] சமயாதீதப் பழம்பொருளை அறியாதொழி[illegible]யார்போலும்.

"சமயமே பரமெனும் சமர்த்தராய்ச்
சமயசாத்திரங் காட்டுஞ் சழக்கர்காள்!
சமயமென்னுஞ் சித்தார்த்த முணர்கிலீர்
சமயமென்பது தன்னை யறிதலே."

என்ற மேலோர் ஆணையை உலகம் ஆழ்ந்தறிந்திடுக.

இவருக்கென்னதெரியும் அவருக்கென்ன விளங்கும். இவரென்ன B. A. அவரென்ன M. A. இவரோ நன்னூல் வல்லார்; [illegible]டம். தொல்காப்பிய மறியார்க்குத் தொல்லையொழியுமோ? இலக்கிய [illegible]ரான் மோசம் பேசுவதன்றி மோக்ஷம் போவதுண்டோவெனப் பொங்கி வழிந்து பெருங்குரற் பாய்ச்சிப் பிரலாபித்துக் கிடக்கும் [illegible] சம்பந்திகட்கு அம்மம்ம! அறிவுசுடர்கொளுத்தி ஆணவத்தைச் சுட்டொழிக்க யாவராலாகும்.

தொண்டைநாட்டின் உபாலவெள்ளாளர் மரபு விளங்கப் பரம்பரைச் செல்வமமைந்த நற்குடியிற்றோன்றி, "மகன்றந்தைக்காற்று முதவி யிவன்றந்தை - யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்" என்ற குறளுக்கிலக்கியமாய் நின்று தமிழைத் தழுவித்தழுவி, இன்பமறாமல் தங்கே பெற்று, அறம் பழுத்து மறம்பழுத்துத் சிவப்பழுத்து விளங்கி தமியேற்குத் தவத்தைக்கூட்டிப் பவத்தை யோட்டி, சிவத்தைக்காட்டிச் சுகத்தையூட்டி யுபகரித்த பண்டிதசிரோமணி, எம்பெருந்தகைப் புண்யமூர்த்தம், ஸ்ரீலஸ்ரீ தண்டலம் பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள், சமயதத்துவஞானத்தைச் சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான் கருதி உலகிற்கு வழங்கிய போழ்தத்துச் சமயோசிதமாகக் கூறியாங்கு, சம

யம் - கூற்ற சொல், காலம், அவசரம் எனப் பொருள்படுமாக; ஒருவன் நாத்திகனாயிருந்ததொருசமயம், ஆத்திகனாய் நின்றதொருசமயம், சொல்லளவிலாத்திகம் பேசியதொருசமயம், உள்ளபடியே ஈசனைப் போற்றியேத்தியதொரு சமயம், உலகாயதனையொழிந்த வொருசமயம், பௌத்தனை யொழுகியதொரு சமயம், வைணவனாய்ப் பிறந்ததொருசமயம், சைவனாகிப் பரனை யாசிரயித்ததொரு சமயம் எனப் பலசமயங்கள் ஏற்படல் இயல்பேயாம்.

சமயப்பொறுமை யற்றோர் பலரால் கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கப்பட்டு வரும் சூத்திரனொருவன் தவம்செய்யமுயன்று, சிரம்துணிக்கப்பட்டுச்சிவலோகம் சிரமமடையாது சேரப்பட்ட கதையையும், காலவரையறை யேற்படாத இப்[illegible]ன்றனில், "வேதாத்தியயன சிரவணம் செய்யத்துணிந்த சூத்திரனது செவியுள் ஈயத்தையுருக்கிவிடு, வேதம் சொல்லத் துணிந்த சூத்திரனது நாவை யாங்கே கொய்தொழி, மந்திரத்தியானம் செய்வான் றுணிந்த ஸ்வதந்திர ஹீன[illegible]னதன்னு ஹிருதயத்தைப் பிளந்தொழி" [illegible]களை விதித்ததாகப் பேசப்படும் சத்சாஸ்திரங்களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு, எங்கள் மதமே பிராசீன மங்கல மார்க்கம், ஏனைய மார்க்கங்கள் நவீன வமங்கல மார்க்கங்களே யெனக் கூப்பாடிட்டே வாதிட்டும், யாங்களின்னன்ன தெய்வங்களின் பரத்துவத்தை நாட்டிக் காட்ட வல்லேமெனச் சாதித்தும், யாங்கள்தாமே மெய்ஞ்ஞானமடைய யோக்யராவோம், ஏனையோர் ஈஸ்வராநுக்கிரஹத்தை யடைய அர்ஹராதல், மலடிமகன் கந்தர்ப்ப நகரையாண்டவழி, இளிஞ்சல் வெள்ளி வழங்கியவாறுமெனப் பிரசங்கித்துச் சாமான்ய பாமரரை மயக்கி வருதலைக் கண்டும் கேட்டும் மனமடிவெய்தி மனம் பொறாது இந்நவருள் கூட்டத் திருவருளை முன்னிட்டு யிச்சிறு நூலைப் பரப்பிரயோசனார்த்தமாயெழுதி ஹம்சபட்சியினது குணம்வாய்ந்த அன்பர்களுக்கு விநியோகித்துச் சந்தோஷிக்கத் துணிந்தே வெளிப்போந்தேம்.

"எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிது காண் - இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவிவாய்க்குமோ யாது வருமோ வறிகிலேன்" எனவன்றோ — தீந்தமிழ் உபநிடதம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானத் திருவாளர், பிறவிகள் பலவற்றுள்ளும் மானிடப்பிறவியே பசுக்களுக்கு இன்றியமையாததாயும், அதிசிலாக்கியமானதாயு முள்ளதென, உய்யுநெறிநோக்கி, உறுதிவழிதேறி, அறுதிமொழிகூறி, உண்மை உபதேசம் உலகினுக்கு வழங்கி யிசைபுற்று விஸ்ராந்தியடைந்தார். பெரும்பாலாரது அறிவு விளக்கம் காரணமாகவே, மக்கள், மனுக்களென்றழைக்கப் பெற்றனரென்றும் வடமொழியின் தாது குறிப்பிக்குமென்மை சாஸ்திர வாராய்ச்சியுடையோர் கூறுகிற்பர். அவ்வறிவைமென்மேலும் பரிணமிப்படையச் செய்தற்குக் கல்வியே இன்றியமையாச் சாதனமாகுமன்றோ?

"கற்க கசடற" எனக் கட்டளையிட்ட குறளாசிரியர் அகந்த [illegible] கற்பவை கற்றபின் நிற்கவதற்குத்தக" என்றுபதேசித்த உண்மையே [illegible]டு முக்கியமான சான்றாகுமென்ப.

"கற்க"—வென்றிருபாலாரையும் [illegible]ளித்துக் கூறினாரா[illegible]ன்[illegible]யர் கல்விகற்கப் புகுதலடாதென்ப தவர்[illegible]த்தன்று. நம்[illegible] [illegible]டாட்டிகள் வித்யாப்பியாசம் செய்வதால் பல [illegible]துராசாரங்களை மேற்[illegible]ண்டவர்களாய் முடிந்து அயவழி யொறுத்து[illegible]யவழியணுகி ய:லமுற்[illegible]றுழிவரென்ற பிரசங்கம் பிராசீனமன்று. [illegible]னக்[illegible]டலருமையாய்[illegible] [illegible]னந்தம் அசாஸ்திர, அநுசித, அயுக்த, அநாசர[illegible] [illegible]சாரங்களை[illegible]ய [illegible]டங்கள் மதக்கோட்பாடுகளின் முக்கியாம்ஸங்களெனத்தெருட்டப்பட்டு [illegible]க்கிடக்கும் பல பேதைமாக்களினது தற்காலத்துச் செல்வக் கூச்சமே [illegible]பண்மணிகளினது மனோவிசாலத்திற்கும், ஆத்துமலாபத்திற்கும், [illegible]தழகிற்கும் பெரு நமனாய் முடிந்தது கண்டீர். பாயலையினைக் கண்கா[illegible]றுதொழியுமெனக் கருதி, அகமுடையான் கண்ணையொழித்த அற[illegible] [illegible]பண் கல்வியை விரோதரவு செய்யாநிற்பனென்க. கல்வியறிவற்றவளு[illegible] ஸமஸா[illegible] யப்பெறல், உயிர் நீங்கிய சவத்தோகக் கலத்தலை யொக்குமென்பர் அறிவிற்சிறந்தார்.

"நல்லறிவேயணி நன்னுதலார்க்கஃ
இல்லவரோடு மியைந்து கலந்தல
புல்லுயிர்நீங்கு புழுக்கெ[illegible]
கல்லுருவைப்புணர் காமநிகர்த்தே"

எனவெடுத்தோதிய மேதாவியின் கருத்தைப் படிப்பாளிகள் கூர்ந்து யோசிக்கக்கடவர்.

"அன்னைதயையு மடியாள் பணியுமலர்ப், டொ[illegible]னழகும்புவிப்பொறையும்—வன்னவுடல், வேசிதுயிலும் விறன்மந்திரிமதியும் —பேசிவிவையுடையாள் பெண்" என்று விளக்கிய ஆன்றோர் கூற்றும் எமதபிப்பிராயத்தை முற்றும் ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்துமென்க. படிப்பறியாதவனே பாதிவ்ரத்யத்தை வளர்த்துக்காக்கும் ஆற்றலுள்ளவளென்ற சித்தாந்தமுமொன்பின்னறியா முழுமகனே சிவாநுபவச் செல்வனாய் விற்பனென்றபடி [illegible]ந்க]—

எண்ணிறந்த கலைகளில் ஒன்ற[illegible]யனும் ஒருவன் பூர்த்தியாயுணரப்பெறவொரு புருஷ ஆயுசும் போதாதாகை[illegible]ல் (கல்விகரையில—கற்பவர்நாட்சில) "கற்பவை கற்ற பின் நிற்கவதற்குத்[illegible] வென்றார் நாயனா[illegible] கற்பவையாவை தானேயோவென்ற விசாரம் எழுந்தவிடத்து "கற்றதனாலாய பயனென் கொல் வாலறிவ னற்றாடொழா அனெனின்" என உண்மைகண்டெழுந்த திருக்குறளை எற்றவிடையிறுத்து உபகரித்ததென்ப.

"உடம்பினைப்பெற்றப் [illegible]றவதெல்லாம்
உடம்பினிலுத்தமனைக்காண்."

எனப்பே[illegible]த மூதாட்டியினமுதவுரையுமன்றோ, பண்டிதர் பாமரர் பலர்க்கும் ஜ[illegible]ரண[illegible]சாரமான அநர்த்த பரம்பரைக்கு ஹேதுவாகும் அகம்பாவமொ[illegible]ந்து [illegible]ருள்வடிவமெய்தி சுகானந்தப்பெருவாரியிற்றோய்வான் அழியாப்பேருஞ்[illegible]தனமாய் நின்றது கண்டீர்.

பா[illegible]னபிலாதார் அ[illegible]ந்துள்ள ஊனக்கண்ணும் புண்ணேயென்பார் [illegible] கற்றோர் முகத்திரண்டு, புண்ணுடையார் கல்லாதவர்" என்று கூறிப்போந்தார் வள்ளுவர்.

ஞான[illegible]த யபேக்ஷியாத விஷயத்துத் தாமதகுணமேலிட்டால் ஜனித்தொழியும் விலங்காதிகட்கும் மநுப்பிரஜாபதியினது வம்சத்தினர்க்கும் தாரதம்மியம் ஒவ[illegible]மை. மிருகாதிகளை மிருகத்தன்மையில் [illegible]ரூப மிருகங்களது செயல், உண்ணமுதலிய பிரவர்த்திகள்யாவுமே உண்பதுமுறங்குவது மென்னும் சொற்றொடரால் கணிக்கப்ப[illegible]ண்மையாலை[illegible]ன், புருட[illegible] [illegible]யத்தக்கனவும், அடைய முயற்சிக்கவேண்டியனவுமாம் புருஷார்த்த[illegible] நான்கனுள் முக்கியமானதூஉம் முடிவான[illegible] [illegible]ற்பாலது[illegible]டென்றே (வீடு—விடுதலை) வேதாதிகள் விதந்தோ[illegible].

"ஈதலறந் தீவினை[illegible] [illegible]லபொருளெஞ்ஞான்றும், காதலிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு, பட்டதேயின்பம் பரனை நினைந்திம் மூன்றும், விட்டதே பேரின்பவீடு."

என்றேற்[illegible] யெடுத்தாண்டவான்றோர் (தர்மார்த்த காமமோக்ஷம்) எனப் பேசப்படும் பு[illegible]ஷார்த்தங்களினது பகுதிகளைப் பரப்பிரயோசனார்த்தமாகப் பரக்கப் பிரகாசப்படுத்தி யுள்ளதை யுலகம் உணர்ந்திடுமாக.

ஸ்வர்க்காதிபோக போக்யங்களை யடைவான் வரானமாய்க் காமிய கர்மங்களை யநுஷ்டித்து[illegible]ப அரும் பெரும்பதவிக ளடைந்துக் களிப்பெய்தியிருமாந்துகிடக்கும் இந்திராதிதேவர்களும் இ[illegible]தியில் முமுக்ஷ[illegible]த்துவத்தை யுள்ளபடியே யா[illegible]யிப்பப் பூவுலகில் [illegible]களாய்த் தோன்றித் தவங்கிடந்தே கதியடைவரென்பதொரு தலை.

சச்சிதானந்தப் பெருவாழ் வடைவான், பிரபஞ்சத் தோற்றங்களை அநார்த ஜட துக்காகாரமெனக் கோடற்கு இடைவிடாத நித்திய ஞானத்தை யவ்வப்போது ஆன்மகோடிகட் கூட்டி நித்தியஞானத்தைக் கூட்டும் இவ்வண்டத்துத் துக்காநுபவங்களை யேற்றதென்றபடி.

"புவனியிற்போய்ப்பிறவாமையினாம்
போக்குகின்றோ மவமேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்றவாறென் றுநோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறைவாய்திருமாலா
மவன்விருப்பெய்தவு மலரவனாசைப்
படவுநின்னலர்ந்தமெய்க்கருணையுநீயு
மவனியிற்புகுந்தெமையாட்கொள்ளவல்லா
யாரமுதேபள்ளியெழுந்தரு[illegible]யே."

என்று கேட்கப்படும் ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருந்தகையாரது அநுபவ உபதேசத்தானும் இவ்வுண்மை இனிது போதருமென்க.

"புகைவண்டி யூர்ந்துலகை நொடிக்குள்ளே சுற்றுவோம் புகைக் கூண்டேறிக் ககனமிசைப் பறவையென[illegible] பறப்போமோர் புகைக்கலத்தாற் கடல் கடப்போம், வகையாய் மின்ஞ்சலின[illegible]னோரோடும் வார்த்தை சொல்வோம், மிகையானபுதுமை செய்வோம் மரணமதை [illegible]விலக்கறியோம் வியப்பீதன்றோ" [illegible]ன்றெடுத்தாண்ட பண்டிதசிரோரத்னத்தினது ஹிருதயத்தை யீண்டைச் சிந்[illegible]துக் கிருதார்த்தர்களாவோமாக.

அதா அன்றியும் பிரமானுபூதிச் செல்வரா[illegible]ஞானவிக்ரஹமாயும் வீரசைவ சிரோரத்னமாயும் விளங்கிய எமதுமையாட்[illegible]ண்ட அடிகள் அருளிச்செய்த திராவிட மந்திரத்தை[illegible]ஷம் வாய்த்துழி யெடுத்தாள்வதும் [illegible]யதியேயாம்.

"பாலனென பருவம்போம் பன்னுகுமாரப் பருவம்போம், கோலமாரன தருணம்போம் கோலூன்றிக் குனிந்தெழுந்து, காலன் மாய்க்க வீனவர்கள் கல்லென்றழுது பேர்மாற்றி, எலப்பிணமென்[illegible]யரிட்டடுக்காட்டிடுத லொருதலையே"

என்றோதிய ஞானவள்ளல் மீண்டும் ஸ்வர்க்காதி போகங்களும் இவ்வண்டத்துப் போகத்தைப்போலவே ஒழியக்கிடப்பன வென்றருளிய திவ்யாவசரத்தையும் மனக்கண்கொண்டு காண்போமாக.

"பஞ்சபூதமழிந்துபோம் நானுத்திங்க ளுடுக்கள்போம், வஞ்சவசுரர் மடிக்கிடுவர் மாகர்பதம்போம் வல்லரக்கர் [illegible]ஞ்சுவார்கள் பேசியதர் துஞ்சமயிரமன் பதந்தானும், துஞ்சும் திருமா[illegible]பதந்துஞ்சும் துஞ்சாதொன்றே பரமபதம்"

எனவே மோக்ஷத்தை யபேக்ஷித்து ஜென்மசாபல்யமடைவான் பெருஞ்சாதனமாகச் சர்வேஸ்வரன் பிரசாதித்த இவ்வரும் பெரும்பிறவியை யவ்வீசுவரார்ப்பணம் செய்தலே அடைவுடைத்தென்று துணிந்தாம்.

தெய்வோபாசனைக் கருகனாகாதொழிந்த ஒரு பேதை இழிந்த மிருகத்தையே[illegible]ன்னினு முயர்ந்த சேதனபதார்த்தமாமென்று அறைகூவிச் சொல்லும் [illegible]மையில் நின்றான் என்பதிற் றடையுண்டு கொலோ?

கன்ம தீமையறியும் பகுத்தறிவின்றித் தற்செயலாய் நேரிட்டதைய[illegible]ளர்த்து அறிவைவளர்க்குமாற்றலொழிந்து குறிப்பொன்றுமின்றியுலாவி உழ[illegible]று மாண்டொழியும் அல்பவிலங்கிற்கும், பகுத்தறிவடைந்தும் அடையாதோ[illegible]க் கண்டதே காட்சி கொண்டதேகோலம் என்று வாய்ப்பறையடித்து ஆசைவப்படிகுதிப்ப[illegible]ந்து வாணாளை வாளாவொழித்துக் காலன்கதைக் கிரையாகுமாறு [illegible]நிவிக்கும்யா[illegible] வித்யாசமுண்டு? தெய்வபக்திமருந்துக்கும் இல்லையாதொழிந்த யாதொரு சாமான்ய பேதையினது பிரவர்த்தகமுண்டோ அது மாலுமியையிழந்த மரக்கலத்தின் ஓட்டமே போலும் என்பர் மேலோர். என்றாலும், மனு[illegible]யவர்க்கத்தின் சமூகத்திற் கற்பித்தவாறே ராம! ரா[illegible]! [illegible]! [illegible]! அம்ப! எனக்கம்பீரமாய்க் கூவிப்பு[illegible]பொழுதத் துக் [illegible]க்கச்சென்று கத்தும் கிளிளையைப் பேதைமையில் வென்று விளங்கு[illegible]க்கரத்னங்களைப் பார்க்கிலும், ஜடமே [illegible]யம், அறிவே அ[illegible]மென்று பிர[illegible]த்தும், பரஸ்திரீகமனமே கண்கண்டசுகம், ஏகபத்னி[illegible] முழுமோசமென்று கீட்டியும் வெளிவரும் ஜடஞானிகளென்ன, [illegible]ன்ன இன்னோர்கள் யாவருமே என்னையிரட்டங்கு மேலான விவேகிகள் [illegible]ன்ப[illegible] குன்றின்மேலிட்ட விளக்கெனவிளங்கும். ஜடஞானி சமீ[illegible] வரையன்றிற் கிருதார்த்தனாகக்கூடும். உலகாயதன் காலனைப் பழிக்கும் [illegible]ப்பிணிவந்துற்றபோது காலகாலனைத்தேடி யலைந்தலக்கண்படுவதும் அநுபவசித்தம். போலிபக்தன் போலியொழியப்பெற்று மெய்வாழ்வடைய எத்தனை யெத்தனை மன்வந்தரம் கடக்கவேண்டுமோ பரனே [illegible]யிருப்பான். பாதாதிகேசம்வரையுமாறொருவன் பஸ்மாலங்காரம் செய்யப்[illegible]பற்றதாலென்? உடம்பெல்லாம் கண்மணியணியப்பெற்றதாலென்? ஆண்டாண்டுதோறும் காவிவஸ்திரங்களையே யுடுத்திக்காட்டியதாலென்? யாண்டும் ஜபமாலையேந்திய கையராய் ஏகாக்ஷர பஞ்சாக்ஷர, ஷடாக்ஷர, அஷ்டாக்ஷராதி மந்திரானுசந்தானம் [illegible]செய்யப்பெற்றதாலுமென்? உள்ளபடியே உள்ளன்பி[illegible]த மூர்க்கர்க்கோ கிட்டும் கைலைவாழ்வு, பரமபதம், முக்திப்பெரும்பேறு? குங்குமம் சுமந்த விலங்கறியுமோ கொல்லோ குங்கும வாசனை? வேசையையும் அவள் தாயையும் பிடித்து மாடெனக் கட்டியழுபவர் சைவரென்றும் வைணவரென்றும் மூர்த்துவத்[illegible]ணனுக்கும் முக்கண்ணனுக்கும் சம்மதமாகுமோ கூறுங்களேன். இவர் கொ[illegible]மயிருந்தவாறென்னே, என்னே. சத்காலக்ஷேபம் செய்யத் துணிந்தவர் அசத்[illegible]ய வியாபாரங்களில் மூழ்கிக்கி[illegible]த்துச் சாம்பியொழிவதைக்கண்டு தேசாபிமானிகள் யாவருமே துக்கிக்கிறார்களென்க. படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது சிவாலயமா? பேசுவது பதி

நாமம் பாடுவது காமக் கிழத்திநாமமா? சொல்வது சிவகதை அநுஷ்டிப்பது வியபசாரமா? நடிப்பது அன்பரைப்போல் குடிப்பது சாராயமா? இருப்பது பாகவத சிரோமணியென - கிடப்பது காலாந்தகபாதகிகளுடனென்னவா? தொடுப்பது ஏகேஸ்வரவாதம்-முடிப்பது முழுமூடா சம்பாதமா? செய்வது வேதாந்த சிரவணம், நைவது அஞ்ஞனது உத்தம பக்ஷியை யுன்னியோ?

ஜடஞானி சித்தன்றிச் சடமில்லை, புருஷனன்றிப் பிரகிருதியில்லை, சிவனன்றிச் சக்தியில்லை, பிரமமன்றி மாயையில்லை, அறிவையன்றிப் பிரபஞ்சத் தோற்றமில்லை. எனையன்றி உலகமில்லை—என்ற ஞானத்தை முறைப்படி செய்த சத்சாஸ்திர விசாரணையின் பலனாக அதிசீக்கிர முணர்வாரென்பது நிராக்ஷேபம். இவ்விஷயம் கண்டவர் கேட்டவர் யாவருமே இவர் சாரதாம் ஸமாவரோ [illegible]னச் சங்கிக்கும்வண்ணம் வி[illegible]ங்கி, பூர்வாசிரம பூர்வஜன்மாந்திர சுகிர்தங்கள் நல்வினையைக்கூட்டச் சிவ ஞானிகளனுகிரகத்தைப்பெற்றுச் சிவ ராஜயோகத்தமர்ந்த வழி சிவாநுபூதி[illegible] செல்வராய் விளங்கி உலகெங்கும் சிவோத்கர்ஷமான பிரசங்கமாரிபொழி[illegible]து செழு[illegible] [illegible]விரபக்குவிகட்குச் சிவாத்துவிதோபதேசம்செய்யா[illegible] [illegible]பிரம்ஹக்கியானசங்கத்துக் கதிவிளக்கென்ன வொளிரும் வே[illegible]னிபெசன [illegible] அம்மையினது திவ்யசரித்தி[illegible] சிரவணத்தா லினிதுபோதருமென்[illegible]

முழுமுதற் கடவுளின் லீலாவிபூதியாகும் அ[illegible] [illegible]ண்டங்களைத் தரிசித்து, தரிசித்தவழியே நல்லறிவு கைகூட [illegible] ரே[illegible] [illegible]மனும் நஞ்சரண்யனது சித்திய விபூதியைச் சிந்தித்து விஸ்ராந்தியன[illegible] [illegible]துச் சுகித்தல்—சாமாண்யதவ மிழைத்தோர்க்கும் சிற்சிலசமயம் (மகத்தான துக்கம் நேர்ந்தபோதும், மகத்தான சந்தோஷம்பூத்தபோதும்) சாத்தியமாகு மென்றே அறிஞர் கூறுகிற்பார் கண்டீர்.

ஸ்ருஷ்டியில் அணுவும் ஹாஸ்சரியம் மகத்தும் ஹாஸ்சரியம். விசாரணையில் அணுவுமில்லை - மகத்துமில்லை, அணுவே—மகத்து: மகத்தே—அணுவென்ற சித்தாந்தமுமுண்டு. மக்கட்கணுவெனத் தோன்றுவது சில ஜீவராசிகட்கு மகத்தும், மக்கட்கு மகத்தாகத் தோன்றுவது பல ஆன்மகோடிகட்கு அணுவாகவும் தோன்றக்கூடும் என்று மேற்புலவிஞ்ஞானிகள் முடித்தார்கள். அணுக்கூட்டச் சேர்க்கையான பிரபஞ்சம் இப்போது நமக்கு விஷயமாகிறது இதுவே பரமாணுக்கூட்டமாய்த் திரிந்தால் இதையே நம்மிந்திரியங்களறியமாட்டாவாம். நமே மகத்துமணுவுமாக விருக்கின்றதை நாமேயறியாதொழிந்தது ஹாஸ்சரியம்! ஹாஸ்சரியம்! [illegible]மையடுத்தே நம்மை மூடுருவிச் சென்றே, நாமுணரப்பெறாத பரமாணுக்கூட்ட பிரபஞ்சங்கள் பலவிருக்கக்கூடுமென்று பல ஐரோப்பிய தத்துவஞானிகளபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அவைகளைக்காண நமக்குக் கருவியில்லை. இருப்பினும் அது வெளிப்படா தொளித்தது. ஒளித்ததோர்காலம் வெளிவரலும் சாலும். பரமாணுக்கூட்டப் பிரபஞ்

சங்களில் வாழப்பெ[illegible]ற ஜீவகோடிகளும் அணுக்கூட்டப் பிரபஞ்சமாம் நமதண்டாண்டங்களை யறி[illegible]ார்போலும். பகவத் சிருஷ்டி அதிவிநோதமானது. அணுவும் மகத்தும் த[illegible] [illegible]தற்கடவுள் மாட்டேயுள்ளன. "யாரே உன் அதிரேக மாயை யறிவார்" எ[illegible]ருர் கவிச்சக்ரவர்த்தியும்.

கீதாசார்யன் "[illegible]ாந்தோஸ்தி மமதிவ்யாநாம் விபூதிநாம்பரந்தப"—என்னுடைய வி[illegible]விபூதி[illegible]க்கு முடிவொன்று கிடையாது ஹே! பரந்தப—என்று கூறிய இரஹஸ்யத்தை[illegible] மீண்டையுமெம் சிந்தித்துய்யுமாக. இதுகாறும் மக்கள் சிற்றறிவுக் கெட்[illegible]டிய உண்மை, உண்மையை நஞ்சித்தறிவு கொண்டளந்தறிவ தசாத்திய[illegible]மெ[illegible] படுதேயாம்.

உள்ளபடியே வு[illegible]ன்மையை யுணர்வான் நாம் சுற்றிப்பற்றிப் பார்க்குமிடத்து தோன்றுவன வெல்லாம் ஹா[illegible] [illegible]சரியமாயமைந்துள்ளன. எம்மருங்கும் ஹாஸ்சரியத்தை நாம் காண்பதன்றியும் [illegible]எத்திசையும் ஊடுருவித்திடப்படுதான் றும் ஹாஸ்சரியமாகவே விளங்கும். [illegible]வானத்தைநோக்க ஆண்டு, கடற்கரைமணலை யெண்ணவிடும் எண்ணுதற் கரு[illegible]மையாகி யாண்டும் சலித்துழலும் அண்டகோடிகளை வியப்புடன்கண்டு விய[illegible] [illegible]வாழ்கின்றோம். இப்பூமியை நோக்குழி, தன்கண் உறும் புழுமுதல் [illegible]றிகடைந[illegible] [illegible]ரிருக்கிடந்த ஜீவராசிகளைக் குறித்த [illegible]ச்சய ஞான[illegible]த்[illegible] [illegible]ணரப்பெறாது பயஸம்பிரமத்துடன் இறும்பூதெய்தி [illegible]ற்கின்றோம். [illegible] மங்கும் எங்கும் என்ற சப்தங்களை யுன்னி யுன்னி யொன்றுந் தோன்ற[illegible] [illegible]யங்கி ஏற்கின்றோம். "இவ்வண்டத்தை யளக்கோம்." "சந்திர சூரியர்களை [illegible]வளவு கண்முன்ன கிரஹங்களெனத் தெரிந்தோம். அண்டங்க ளிடையிலுள்ள[illegible] [illegible]காசத்தை (Ether) ஒருவாறின்னதெனவு முணர்ந்தோம்; எம்மையே யாவரென வுணர்கிலோம்" என முறையிட்டுப் பிரசங்கித்த பலகலைஞானிகளது சரித்திரத்தைப் படித்து, இனி யாமடையுங் கதி[illegible] [illegible]யாதாய் என்று சிவனை விளித்து அழுறுகின்றோம். உயிர்ச் சாத்திர[illegible] [illegible]தச் சந்தேகது மதுடலத்தைப்பற்றி யாசங்கித்தாம். உயிர்ச் சாத்திரத்தை யழைத்து நமதுயிர் லக்ஷணங்களை நீ கூறுகியென்றுசாவினும், மனச்சாத்திரமுதத் தேடிப்பிடித்து எம்மனக் குரங்கின் சேட்டையை நீ கூறுவணைவோம் [illegible] யாவையும் விளித்து துணுடி மேல் என்று பிரஸ்னித்தாம். ஜடஞானங்கள் யாவையும் விளித்து ஆத்மசாத்திரத்தைக் கூஉய் ஒட்டோம்பதி கேவி[illegible]றித்த்ரா மெனக் கடாவினும். நீ சித்திற்கரைந்து மீண்டும் உன் சித்தமடைந்து வெளிப்போந்ததனைபோலும் என்று கூறினும்.

இக்கலைகள் யாவும் நாண்மூற[illegible] மகளிரெனத் தலைகுனிந்து பூமியை நோக்கி நின்றனவன்றி, எமது பி[illegible]ஸ்னைகள் உத்தரம்பெறாது பயன்படா தொழிந்தன வென்பது சத்தியமேயாக, நமது தேகேந்திரியாதிகள் யாவும் ஹாஸ்சரியமேயென முடிததாம்; பறையடித்தசம நாம் உயிர்த்திருப்பதும் ஹாஸ்சரியமேயாம். நமக்கு நாளே ஹாஸ்சரியமேயாம் இறந்தொழிவதும் ஹாஸ்சரியமேயாம்.

ஹாஸ்சரியம். நம்மை யுணராது காம மயல்லடைந்திருக்கும் வெகு ஹாஸ்சரியம். நமது பிரவர்த்திகள் யாவையும் ஆண்டும் வா[illegible]கள் தாமும் அத்யந்த ஹாஸ்சரியம். தந்தை, தாய், தமர், தாரமெனக்கொண்டு வாழ்கியதும் விந்தையன்றோ? பெண்டுபிள்ளை பண்டபிதார்த்தங்களை [illegible] வெளியேறிய சிவஞானியும் நமக்கதிசயப்பொருளாவன் காணமின். [illegible] ஹாஸ்சரியம் போலும், எனவே ஷக்ஸ்லி, டிண்டால் ஆகிய பௌதிக ஞானிகள் யாவருமே பசுவானது சித்விலாசச் சிறப்பினை அனந்தறிவான் வாளாவெல்லாம் உழைத்துக் கிடைத்த புண்ணிய வடிவினன்றென்பது [illegible]ஒன்னிய வழிவினர்க்கு வெள்ளிடை மலைபோற் றோன்றுமென்க.

பிரகிருதியோ:— ஸர்வதா மாறுதல[illegible]க்கு மொருதனிமுதல், அன்று சூரியனிடம் வாழ்ப்பெற்ற [illegible]றை ஞான்று சந்திரனிடத்துச் சென்றுழன்றும், இன்று[illegible]ரத்தை [illegible]தும், நாளை விலங்கிற்புகுந்தும், பின்னர் மானிட சரீரத்[illegible] போஷித்[illegible] சலிப்புற் றொழியுமாயின், என் சொந்த[illegible]கம், நீ சுகிக்கு[illegible]வும், அவன் சுளிக்குமாகுதி, அ[illegible] வளர்க்கும் அங்கம் என்றெழுத்[illegible] சொற்றொடர்கட் கிடனே[illegible] புகல்வீரெனக் கூறிப்போந்[illegible]கிரிகளே[illegible]கிரு[illegible]யைப்பொருளாய் ம[illegible]தற்கு பகுடஞ்சூட்டிக் களியாநிற்பர்? [illegible]

உலகாயதன் [illegible]ழுப்பும் ஆசங்கைகட்கு[illegible] சமாதானத்தோடு விடையிறுப்பது சாதுக்களுக்குக் [illegible]ன விஷயமொன்றாது. அவன் கடாவுவதெல்லாம் கூடி—விஷய [illegible]தை காணச்செய்யும் விஷயம் நீக்ச் சுகமொன்று முண்டு கொல்?

அமிழ்தினு மாற்றவினிய அறுசுவை யுண்டி யுகத்தலும், அரியமதிப்புள்ள அழகு பட்டாடை யுடுத்தலும், கஸ்தூரிக்கலவைப் [illegible]சனிதலும், அப்ஸரஸ்திரீகளினு மதிகவனப்பு வாய்ந்த[illegible]வை மார்களை [illegible]வித்தலும், அட்டாவதானி, தசாவதானி, சதாவதானி, [illegible]ஸ்ராவதானி, வித்வான், மகாவித்வான், வண்ணக்களஞ்சியம், வெண்பாப்புலி, சண்டமாருதம், செந்தமிழ்ச் செல்வர், முத்தமிழ்வீரகர், [illegible] இத்யாதி பட்டங்களைத் தாமேயேற்றலும், பிறர்தரப் பெறலுமன்றோ நம்மால் ஆஸ்ரயிக்கக்கிடப்பன?

அவை நீங்கலாக, யாவர் யானைகட்சமுங்களை நுகர்ந்தாரென்ன நாம் நேரே கண்டோம். நாம் பகுத்தறி[illegible]டையப்பெற்றதன் பிரயோசனமும், பஞ்சேந்திரிய வழிவரும் போகங்களை [illegible]முழுவுற்சாகத்துடன் புசிப்பதற்காகவேயன்றோ? என்பனவாதி வியவஸ்கைகளேயாம். இத்தகைய சாப்பாட்டு ஞானிகளின் வருங்காலம் வெறுங்காலமாயொழிவதைச் சிந்தித்துச் சாதுக்கள் துக்கத்திலாழ்ந்தனரென்க. பக்குவ ஹீனர்களான நமது உலகாயத மதச்

சோதரர்களேவுட் கடாக்களையநாயாஸமாய் வீசியெறிவான் யாம் சில பிரஸ்னைகளை யெழுப்புவோம்.

மக்கள் யாக்கையைச் சுமந்துழலும் எவரேனும் அவ்வவ்வமயத்துத் தத்தமக்குப் பிராரத்துவப் பலனாகக் கிடைக்கும் உணவாதிகளைச் சிறுமாம்சத்துண்டொன்றைக் கவ்வியுழலும் யாதொரு அல்பவிலங்கினது ஆவலாதத்துடன் புசித்ததுண்டு கொல்லோ? என்பை நாய்கடித் துழலுஞ்சமபோது அதன் பஞ்சேந்திரியமும் அதற்கிடமாக வீணமாதல் சத்தியமன்றோ? மனுஷ்யனோ பரமான்னம் புசிக்கும்போதும் தன் முழுமனதையும் அதன்கட் செலுத்த வல்லனல்லன். அவன் சிற்றுணைக் கொளுங்காலை, அவன் றனது காதொன்றைக் கேட்கா தொழிந்ததில்ல[illegible]றொன்று காணாது ஒன்ற இல்லை; மனமொன்றைச் சிந்தியாது இட[illegible]ல. கட்டிடித்து வெறியொண்டு உன்மத்தனென நடம்பயிலும் மனுஷ்ய பிள்ளையுமயன்றோ? அக்குடியயச் சுகாநுபவத்தினுங் கூடத் தன்னயமொன்றாய கருதா[illegible]ழிந்தது. அன்னமக்கட்பதரும் தனபசுசுப் பேற்றைப் பிறரும் தன்[illegible]யாகித்துச் சுகிப்பக்கண்டு சுகிக்கிறானே! (பிறரென்பார்-பந்து[illegible]கர், யுவதுதலியோர் ஒழியக்கிடந்த[illegible]து பெண்டு பிள்ளை[illegible]ளாக[illegible]யிருக்க:)

[illegible]விஷிற்சிறந்து வி[illegible]வார் பங்தி போசனம் செய்யுங்கால், ஏதேனுமொரு சி[illegible]ஷகரமான [illegible]பொன்றைக்குறித்துச் சம்பாஷித்த வழியே விருந்[illegible]சர[illegible]சம்பாஷணை காலக்ஷேபமேயன்றோ[illegible]த்தையூட்டிய [illegible]டும் பதின்மரை யொருங்கு சேர்ப்பித்த[illegible] ஜிஹ்வாசாபல்ய மாத்திரமே[illegible]றென்றும் பிரகாசமாயுணர்ந்தோமென்க.

[illegible]ற்க:—ஜா[illegible]ஸ்வியமாய்ப் பிரகாசியா நின்ற நவமணிக் குவியல்கள் டாலீசக்கிடந்த ஆப[illegible] வங்கிருதையாகி வெண்பட்டுக்கவுன் (Gown) சிறக்க, விண்பட்டுக் காசு[illegible]ளைச்சார் பொன்றுடுத்தும், பழைமையும் புதுமையும் பொருந்தி யுதவாடி[illegible]கயாட்டு கடையாளமென மத்தாப்புச்சரிகை ரவிக்கை [illegible] டெட்டிக்கோட் (Petty Coat) கொண்டு தனது [illegible]பத் தழுவிக்கிடந்[illegible] சுகமல பெட்டிக்கோட் [illegible] உபகார ஸ்வர்ணமேனியை[illegible]றத்தும், இடையுடைடென [illegible] பதற்கு உபகார [illegible] மாய்க்கிடந்த தங்க[illegible] இடையா ப[illegible]மொன்று இடையிற் பிரகாசிக்கவும், பூரணச்சந்திரனை[illegible]ழித்துப்பெரலி[illegible]திய திருமுகம், நட்சத்திரக்கூட்டம் [illegible]வன கண்[illegible] யாவரும் சகிக்கும்வண்ணம் தோன்றிய வயிரக்கார் தோலை கண்டாபரணங்களினது பிரகாசம் சேர்ந்த வழி அமிர்த மயமான சந்திரிகையெனி ஜொலியா நிற்பவும், இடை யொடிய நடைகுலுக்கி, முகமினுக்கிக் கண்ணம் பெய்து வல்லுயிர் வாட்டிப் பிடிப்பன ஒய்யலாய் மையல் ஊட்டி அணைந்த அமயம் எம்மருங்கும் கமகமவென்று மாரனைக்கூவும் நற்கந்த மெறி

யவும், பாதசரங்கள் கிண்கிணி முதலிய கட்டியம் கூறவும், முநீஸ்வரரையும் நொடியில் வெல்லும் மந்தஹாசம் நகைகளிற் றவழவும், கல்வியாளும், பொருளாளும், அந்தஸ்தாளும் இளைரவமடைந்த பல பிரபுக்கள் [illegible] செய்யா நின்ற மணிமண்டபத்தே பிரசன்னமாகி (பிரவேசித்து) க் குயில், குழல், யாழ் இவற்றைப் பழிக்குங் குரலுடன் பாடி, தேவகானமூட்டி, [illegible] வழங்கிச் சதலை களிப்பெனுங் கருங்கடலி லமிழ்த்திக் கரை யேறுதலக் கண் பட்டழியவிட்ட பாடகராலும் பொதுமகள் விலைகூறி வியாபாரஞ் செய்யக்கிடந்த சுகரூப வீரியத்திற் கன்னியதா வென்றை மக்களியாண்டும் அடையாமலே ஒழிந்தனர் கொல்லோ?

ஸ்வப்பிரயோசனமே யுணராது பரப்பிர[illegible]ர்த்தமாகவே எக்காலமு முழைத்துங் காலங்கடத்தும் இல்லறத் துறவிகளோ இக்கலிகாலத்தும், காமரு மையாகவேனும் காணப்பெறுகிலமோ? "புஸ்தகம் ஹஸ்த பூஷணம்" என்ற முதுமொழிக்கிணங்கச் சத்தா ஸரஸமிகைம் கலைஞானப் பயிற்சிக் காலக்ஷேபஞ் செய்பவரும் ஆயிரமல்ல பதினாயிரம் [illegible] லக்ஷக்கணக்கினு மடங்குவரோ! [illegible] சாஸ்திர ஞானியரும் [illegible] [illegible]சர்ந்த உன்னதஸ்தா[illegible] விருந்த வழிக்கிரஹங்களினது உற்பத்தி, [illegible] பரிணமிப்பு, லயம் மு[illegible] அதிநுட்ப அரிய விஷயங்களை யுணர்ந்து [illegible] சுகமும் தேசக[illegible] யோ? சூர்யோதயமாவதும், அஸ்தமித்த[illegible] [illegible]பெருது இ[illegible] மவடிவமைந்து நின்ற உ[illegible] [illegible] உயர் [illegible], உணா உற்பத்தி, ஞானவுற்பத்தி [illegible] [illegible]சாகோபசா[illegible] [illegible] பண்டித பண்டிதைகள் [illegible] [illegible]ருத்தியைத் தாமே அறி[illegible] பாராட்டி யவராகக் கோடற்பாலர்? மற்றும் சிலர், மனம் சேரவொல்லாத [illegible] கலைகளில் அறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்து எதோ நவீன வற்புத [illegible]மொன்றனை யநுபவிந்தல் சாலுமென வேதங்கள் பறை யறையா நின்றல [illegible] காம் [illegible]ருதுவாய் [illegible]ராகரித்தொதுக்குவதற் கிடனேதோ சொல்லீர்? [illegible] பெருத யாவும் பொய்ம்மையேயோ? காமுறியாக் நயந்தூலை [illegible]ருதம் [illegible]வும் குன்யந்தாமோ? காம் காணப்பெறுத [illegible], பார்ஸ் முதலிய [illegible] [illegible] யாவும் பொய்ப் பொருளேயோ? காமுணராவதீறிக்கமது மூதாதை [illegible] அனைவரும் பொய் பட்டுப் போயினரோ? சப்தஸ்பர்ஸரூப [illegible] [illegible] இந்திரஜாலம் போலுமெனக் கண்டு மனவமைதியோடு வாளுட் [illegible] [illegible] சுவித்த சாகரமல நின்ற கிரீக்ஞானியாவார் அரசனுடையால் தமக்கு [illegible] [illegible]க்கப்பட்ட விஷத் தை யகங்கோணுமல் முகங்கோணுமற் பானம்பண்ணி [illegible] பரலோகவாழ்வெய் திப் போந்தத்து விஷயவின்பங்களைச் சிந்தமூடேயா வுயிரைத் துறந்தனர்?

ஞானஞ்ணம் கிடைக்கப் பெறுது பட்டினியாய்ப் புல்லு முழிகாலம் வருங்கிடந்த பல்லாயிரம் பிரஜைகட்கு ஒருவாறு அன்றோர் பக்குவத்திற் கேற

பப் பதிஞானமூட்டி யுபகரித்த மகம்மது நபியும், அஞ்ஞான நீங்கிச் சுஞ்ஞான மேருங்கப் பூமியிலவதரித்துச் சேதனப் பிரபஞ்சத்தை இரக்ஷிப்பான் சிலுவையிலேற்றியுண்டு பாபிகள் பெரும்பாபத்தைத் தொலைப்பான் தம்மினுயிரைப் பலியாய்த் தந்த தேவகுமாரன் ஏசுவும், "அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட் செல்வம், பூரியார் கண்ணுமுள"வென்ற குறளுண்மையை யிடித்துப் போதிப்பான் கருதிப் போந்த மூர்த்தமென அருளே வடிவெடுத்ததெனத் தோன்றி அருளிலார்க்கருளையே வழங்கி, அருட்பெருஞ் செல்வராய் விளங்கிய பௌத்தமுனி சிரேஷ்டரும், "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுது" பிறப்பிலியை யழைத்து இறப்பிலியாய் நின்ற சற்குருநாதன் ஸ்ரீஞான சம்பந்தவள்ளற் பெருமானும், ஏனைய வைதிக சைவ சமயாசாரிய சுவாமிகளும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரென்பாருள்ளிட்ட வைணவமதத் திலகோத்தமரும், மற்றும் புண்ணியவடிவினர் பிறரும் மெய்யை யொறுத்துப் பொய்யைத்தான் ஆசிரயித்து நின்றனராவரேயோ?

[illegible]யேலே விவகரித்த இத்யாதி நியாய சல்லாபங்களாற் பரனிப் பிரபஞ்சத்[illegible] [illegible]ட்டகற்று மாற்றலமைந்த வாணமகன் யாவனொருவனும் இடையா[illegible] [illegible]ண்டது சர்வமாமஞ் [illegible]லமே யாயிற்றெனக, யாண்டும் வியாபித்துப் பிர பஞ்ச[illegible] [illegible] தாதாரமாய்க்கிட[illegible]த ஆகாச பூசம் நம த[illegible] [illegible]மைக்கிரங்கி பொய்ப் பட்டுப்போ[illegible] [illegible]ணகிலமே!

அ[illegible] [illegible] [illegible]வுண்மாட்டுக் [illegible] [illegible]த்தலல்ல அறிவாளராய வெ[illegible]ருக்கே [illegible]ஞ்ஞானச் செல்வம் அ[illegible] [illegible]யோர்க்கமையா வெனச் சிறப்பாவார் பிரசங்கியாசிற்பர். இஃதெமக்கு [illegible]ண பாட்டொரும்.

"பொய்யை யொழி[illegible]றப் புறப்பட்டேன் மன்றுடும்
ஐயரைக் கண்[illegible]டேனடி—அம்மா
ஐயரைக் கண்[illegible]டேனடி"

என்னும் திருவருட் பி[illegible]காசவள்ளலாரது திவ்யவாசகம் சத்தியமேனும், ஊழ்வுதுச்சமென் றொ[illegible]ங்கிச் சிவசாயுஜ்ய வமரவாழ்வடைந்த ஞானசூர்யரே யன்றிச் சிறுவாழ்வைக் [illegible]ரரி,

"வீரனிருளன் க[illegible]ட்டேரி வெருளதுரண்டி சாமுண்டி, காற்றித்தாண்டி நல்லண்ணன் தொட்டி[illegible]ச்சின்னான் பெரியண்ணன் மூரி முனியன் சங்கிலியும் மாடன் கறுப்பன் பாவாடை மூரிக்காத்தான் குழியாசி மோகினி சத்தகன்னிகையும், சேரி மன்னூரான் மின்னிடையான் சிறுகாட்டுடையான் பனைமரத்தான், மாரியாண்டி வழிபறித்தான் மலையன் எரியன் சிலம்பாயி, இடையன் நல்லான் ஊமையொடு வீறுங்கல்லன் பெத்தாச்சி வீட்டுத்தெய்வமுதலான"

க்ஷுத்ரதேவதைகளைக் காமியார்த்தமாயுபாசிக்கும் ஞான சூன்யராயினோரும் உற்றுநோக்கியவழிப்பகவத் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திராகுமுண்மை காணுதிர் !!

அர்ச்சாராதனம் :—அடாதடாதெனப் பறைமுழக்கும் பண்பினர் எவரும் அறிவாராதனத்தால் அன்றே; அப்போதே அக்கணமே அகண்டாகார போகவெள்ளத்தழுந்தி யாநந்தமயமாயமர்ந்தனரோ வறியேம் !

சர்வேஸ்வரனது படைப்பிலடங்கும் சோமசூர்யாக்னியாதி விக்ருதிகளையும், ஸ்தபதிகளாலமைக்கப்படும் பஞ்சலோக விக்ரஹங்கள் [illegible] மறந்தும் தொழாப்படாதென்பார் சாகாமிருகமெனச் சலிப்பின்றி யலைந்தலைந்துழலும் மனசினது பரிணாமவிக்ரகமாகத்தையும் தொழுவதெவன் ?

அவாங்மனோகோசரம் பிரஹ்மம், என்கிற கொள்கையைத் தழுவும் மேதாவியர், அப்பிரம்மம் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு வி[illegible]மாகும் கல்லிலும் செம்பிலும் அமையாதெனல் அடுத்ததே; மீண்டுந் திரிகரணங்களு ளொன்றாய மனசிற்கு ஸ்வப்பன வுலகென விஷயமாகும் அர்ச்சையொன்றினை பூஜிப்பதென்ன? கல்லும் செம்பும் ஜடமென்பார்மனமும் ஜடமேயெ[illegible] யார்பேசலும்.

அசத்தான ஸ்தூலபூத விக்ரஹம் பொருள்படுமோ அதன் ஊ[illegible] பலன் தருமோ வென[illegible]வும் கல்வி கேள்வி[illegible]ய கனஜசுவதி[illegible]யார்ஜ ஜித்தோர், அசத்தான [illegible]பூத விக்ரஹத்தை ய[illegible]துப் பயன் பெறுமா றெங்ஙனம்? மு[illegible]கோ[illegible]கடவுள்க்கு[illegible]வி[illegible]த்த[illegible]பாவித மேயோ வென்பாரை ஏக[illegible]யாபித்துள்ள ஒரு[illegible] பல்லாயிரக்கோடி ஜீவ[illegible]களாயு[illegible]திமவரை எற்றே வெனவினவில் யாதுகூறுவார்? என்ன செய்வார்? அஃதங்ஙனமாக :—பூர்வ ஜன்மமின்று, கன்மமின்று, மறுஜனனமின்று, என்று கூட்டியும், பிரஸ்னிக்கும். ஏகேஸ்வரவாதிகளாகிய நமது சோதரர்கள் போதருவாராயினேர். அன்றேல், புல் பூடா[illegible] தோற்றப்[illegible]கும், தனிகர் ஆதுலராதி நிலைபேதங்கட்கும், குருடர், செவிடராதி குறையுற்றோர் பேதங்கட்கும், இவைபோன்ற வனந்தபேதங்கட்கும், இடன் எங்ஙனமுண்டாயதோ கூறுவராக. உழைப்பின்றி யிவர்க[illegible] உறுதியடைவார்க[illegible] போலும், உழவின்றி யன்னமருந்துவர் போலும், கல்வி[illegible]யாலும், கேள்வியாலும், ஞானத்தாலும், சீலத்தாலும், குணத்தாலும் மேம்பட்[illegible]ர் [illegible]ந்தைசுற்றிக்கையேற்றண்டு பழிபெருந்துன்[illegible]ி வாழ்ந்திருப்ப[illegible] அவர்களல்லாதோர் பலர் யோக்யதையின்றி ஐசுவரியத்தோடழகு மாளிகையி[illegible] அறுசுவைப்போனக மமர்ந்து புசித்து அஸ்வாரூட ராயணிபெற வுலவி இந்திரபோக மீண்டைத் தயர்ந்து விளங்கவும் காரணமென்னை ?

“ அறத்தாறிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடூர்ந்தானிடை.”

என்றதெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவனார் உரை வெற்றுரையாங்கொலோ? ஒருகாலுமாகாது. மேலும், மறுபிறப்பின்றேல், இப்பிறப்பில் பகவத்குணானுபவங்களிலாழ்ந்து சத்கர்மத்தையே வளர்த்து, ஆத்மவிசாரணையைத் தலைக்கட்டி சாக்ஷாத்காரமடைந்து மோக்ஷத்திற்கருகராயுள்ளோரொழிய காமம், வெகுளி, மயக்கமாயமுக்குற்றவயத்தராய், யானெனதென்னும் அகந்தை மமதைகளிலாழ்ந்து துஷ்கிருத்யதுரந்தரராய் விஷயாந்தரங்களை விருத்திசெய்து,

“ கணிகையை யாரே தெய்வம்
வாயருப தேசங் கொங்கைக்
கிணைகுரு பீடம் பாதத்
துணைவரு நிவேத பூஜை
அணிவதே முத்தி யாசா
ரீசுவரு மவியாய் போனுங்
கணிகையர் முகத்திற் கூறுங்
காமறு காமங்க ளென்றான்.”

என்று கூறிய ஒரு மாணவகனையொத்துலவும் மற்றையோர்க் குடையுங் கதி என்னாம்? ஆகவே முற்பிறப்பும், மேற்பிறப்பும் உண்டென்பதும்,

“ எவ்வினையேனுமொன்றிழைக்கினியல
அவ்வினையேபயனளிக்க செய்[illegible]
செய்வினையல்லதுதெய்வ[illegible]ம்
மௌவலந்தாளவனிமா[illegible]”

வென்றெழுந்த ஸ்ரீபாகவதமஹாபுராண[illegible]ர்[illegible]முமே தநுகரணபுவனபோகங்களைக் கூட்டுவிக்குமென்பதும் பசமரத்தாணிபோ[illegible]டப்படு[illegible] திதன்க[illegible]

பின்னும், ப[illegible]பிராணிகள் பக்ஷணம்பண்ணவே படைக்கப்பட்டனவென்றும் அதுபற்றி அ[illegible]வைகளைப்புசித்தல் பாபமெதுவன்றுமெனவும் வேதபோதகர் சிலர் கூறுகிற[illegible] இக்கூற்று மெமதுகொள்கைக்கு மாறேயாம்.

“ அம்மாவி[illegible]னவலமவாருயிரைக்கொன்றருந்தி
இம்மா[illegible]செல்வமின்புற்றிருக்கின்றார்
அம்மா[illegible]னரகத்தங்கே[illegible]கன்றமாதவர்க்கும்
பொய்ம்[illegible]திரியமென்றுறப்புசித்தவர்க்கென் சொல்லுவதே.”

என்றும்,

“ கொல்லாவிரதங்கொண்டவரேநல்லோர்
மற்றல்லாதார்யாரோவறியேன்பராபரமே.” என்றும்,

"தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா
னெங்ஙன மாளு மருள்."

என்றும், அநுபவஞான சீலர்களெடுத்தாண்டுள்ளாராகையால் அவ்வான்றோர் ஆட்சியையே பிரமாணமாகக்கொண்டதுமன்றி தற்கால பௌதிக சாஸ்திரிகளின் துணிபும் சாக்ஷாத் மணிவாசகப்பிரான்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்."

என்று கட்டளையிட்ட பாசுரத்தினது முடிவும் ஒத்திருப்பது நோக்கியும் மனுஷ்ய சரீரத்தினும் அருமையா வமைக்கப்பட்ட யந்திர உறுப்புக்[illegible] வான் மக்கள் மேனியாத்தும் பட்டொழியவே வகுத்திருப்பரேல் அவர் சர்வஞ்ஞர் என்னல் எட்டுணையும் பொருந்தாதெனும் யுக்திப்பிரமாணத்தையும் நிர்வகித்தும் அன்னோர் கக்ஷியைப் பூர்வபக்ஷப்படுத்தி எமது ஜீவகாருண்ய பக்ஷத்தைச் செவ்வனே [illegible]ப்படுத்தினமை[illegible].

அற்றேனும்,

"அந்நிய நூலின் வி[illegible] உன்னேல் பழுதென் றுணர்த்து."

என்று [illegible]வணித்த[illegible] பணிவுடன் பின்பற்றி வாழ்வேமாய் நீவிர் [illegible] மதப்பிர வாத்தர்களெல்லாம் மெசாவியர் அவிரோதக் கூற்றையும் அவிரோதயாகக் கொண்டே அவலம்பிக்கின்ற மெ[illegible] எமக்கு யெவர் எம்மதத்தராயினும் சம்மதமே! அவரவர் அவரவர் [illegible]னையே போற்றி வாழவேண்டுவதும் நியதமே யாம். அவ்வ மதப்பேதலிகளை மாத்திரம் சாதுக்கள் வெறுப்பதும் சகஜம். உதாரணமாக, ஈஸ்வர வாதிகள் விஷயத்தில் எமக்கு ஒருநாளும் பகுமான புத்தியில்லாமற் போனதில்லை. ஒருசமயம் உதயமாகி மண்ணுலகத்தே ஞானவொளி வீசி அஸ்தமித்த ஸ்ரீ ஜாராம் மோஹன் என்ற ஞானபானுவை மீண்டும் இ[illegible] அஞ்ஞானவிருளை யொழிப்பான் உதயமாம்படிப் பராபரன் அஞ்ஞான[illegible] திருவுள்ளங்கொள்வரேயோ வெனத் திருவருளை யாண்டும் சிந்தித்து வி[illegible]ன்றும், ஆஸ்திகப் போலிகள் விஷயத்தில்மாத்திரமே எமக்கு எப்போதும் துவேஷ[illegible] நிறுண்மை. பிரமசமாஜ மந்திரங்களில் ஆஸ்திகவாதம்பேசி மகிழ்ந்து சிவார்மந்திரத்தைவிட்டு நீங்கியவக்கணமே, விபூதி கண்டிகையணிந்து சிவஸ்தலங்களது மங்கலவிக்ரஹங்களை நாற்றுக்கணக்காய்ப்பெற்ற தங்கள் பூஜையிடத்தி

லின் ஆராதித்த காக்ஷியைக் கண்ணால் நேரில்கண்டார் நமது போலிகளை எத்துணை விவேகிகளாகக் கொள்வார். ஐயகோ! 'யாம் பிரமசமாஜிகள்' என்று பலகால் எம்முன் பரக்கத்தீட்டிய சிலபுண்ணியர் தங்கள் தாய் தந்தையர் கைலை சென்றபோதும் வைகுண்டம்கரினை நீங்கியபோதும் எங்கள் (ஆரியஹிந்துக்களது) ஆசார்யர்களாகும் சத்பிராஹ்மணர்களை அன்னதாய்தந்தையரினது ஈமக்கடன்முதலியவைகளை முடிக்கும்படி தேடியடையாமல் விட்டனரன்றே! இதென்னைகொலோ! அம்மவோ!! இத்தகைய ஏகேஸ்வர வாதிகளிற் பலர் மனைவினையை யக்ஞசான்றாய் வேதவிதிக்கிசைக்கொண்டு செய்யாது விட்டனரில்லையே. இஃதென்ன விந்தை! தமது ஸமாஜத்துயிரென நின்ற ஆசார்யரும், உள்ளபடியே விக்ரஹாராதனையையொழித்தவரும், ஞானசிரியரைத் தவிர்த்து மற்றவ ரெவராயிருப்பினும்யாவர் தாக்ஷண்யத்தையும் கருதி வணங்கேனென்றறைகூவித்தமது பஞ்ஞைதிடத்தைச் சிறுபிராயத்திலேயேவெளிப்படுத்தியவரும், பரனைப்பரிவுடன் பஜித்தே காலங்கடத்தியமேதாவியும், செங்கோல் திரணமும்வழுவாது செங்கோல்செலுத்தி சகல நற்குணசம்பந்நையாயும், உயிர்கண்மாட்டு உலவாக்கருணைபூண்ட உத்தமியாயும், இந்தியர் க்ஷேமத்தையே என்றென்றும் அபேக்ஷித்துவாழ்ந்த அடிகளையாயுமிருந்த இறைவனூர் அம்பலரசம் லோக சம்ரக்ஷணி விக்டோரியாசக்ரவர்த்தினிப்பெருமாட்டியார் சந்நிதானமடையப்பெற்று அவரால் நன்குமதிக்கப்பெற்றவரும் பல்லுயிர்களும் வங்காளநன்னாட்டை[illegible] உருத்தரித்துவந்ததெனத் தோன்றினவருமான மஹான் பெருஞ்ஞானவள்ளல் கேசவசந்திரசேனர் பரதவர்ஷமாம் புண்ய பூமியில், [illegible] முனிசிரேஷ்டர்கள், பிரதீக உபாசனைவித்திட்டு, ஜீவகாருண்யமாம் நீர்பாய்ச்சி [illegible] காசமாம் வேலியிட்டு அப்ரஞானமாம் காவலமைத்து வி[illegible] விக்ரஹாராதனை விருக்ஷமீன்ற நிஷ்க[illegible] இத்தறைஞான[illegible] களஞ்சியமென வெளிறிரும் ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களில் கலைஞர் விக்ரஹங்களாய்வாழும் அநந்தம் பிரம[illegible] பண்டித பண்டிதைகளால் தெய்வமெனக்கருதியே பூசிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமாம்ஸ தேவரிடம் கொண்ட ஆத்மபந்துத்தவமே எம்மார்க்கத்தினின்றும், ஒரு மார்க்கத்தையும் இகழ்ந்து கூறாது தம்மார்க்கத்துவாராநற்கதியடைதல் சாலுமென்றெழுந்த நல்லோர் கூற்றை [illegible]ப்படுத்தியதுணர்வீர்!

வேதங்கள் பற்பல வசனங்களில் பரமாத்மா, பரமேஸ்வரன், ஜகத்பதா, சர்வதிருக்விபு, விஸ்வாத்மா, சின்மய, பரப்பிரஹ்ம சனாதனம், என்று வந்தித்த[illegible]ங்களப்பரனே, பிரகிருதத்தில் ஐயனையா வெனவாழ்ந்த கேசவசந்திரர் பரமாம்ஸரினது நட்பைப்பெற்ற பின்னர், தம்மிறுதிகாலம்வரை அம்மையம்மே எனப்போற்றி வாழ்வடைந்த விஷயம் அவரது திவ்ய உண்மைச் சரித்திரத்தின்கட் பெறப்பட்டதன்றே!

பரமாம்ஸர் அம்பாள் அருட் பிரசாதத்தைப் பெற்றுச் சுகித்த ஞானவீர றம். ஏகேஸ்வரவாத சபையின தாசார்ய மூர்த்தமோ, வர்ணாஸ்ரமவிதிகளை யதிக்கிரமித் தொழுகியவர்—அநேகேஸ்வரவாத விரோதி - குருட்டு நம்பிக்கை கூடாவொழுக்கம் என்றவர் யாவர் பகைக்கினும் விக்ரஹங்களை வணங்கேமென்றவர் :—உபயபுண்ய மூர்த்தங்களினது சுத்தாந்தகரணப்பரிணாமப் பிரதிபலநவிசேஷணங்களை யுணரப்பெற்றார்க்கே இம்மஹான்கள் பரஸ்பரம் பாராட்டிய ஒருமையின் பெருமை வெளிப்படும்.

பண்டிதத்வ பாமரத்வ ஏற்றத்தாழ்வு பருவத்தனவே கணிக்கத்தக்க தொன்றுபோலும். குழவியறி வுற்றார்பலர்—குமரவறிவுற்றார் சிலர் - முதிர்ந்தவறிவடைந்தார் வெகுசிலர் - அறிவே யானோர் அருமையருமை என்று கோடலுண்மை யேனும், சர்வஜீவராசிகளும், உணர்ந்தேனும், உணராதேனும் சாஸ்வதப பொருளினையே நாடிக் கிடக்குமென்று மறைமுழங்குதல் கிராகேஷபமென்க. எனவே, மதுரைவீரனைக் கொஞ்சி யாவேசம் கொண்டோனும், சிவோக லிங்கின் றுணர்த்திப்போரும், மக்களேறும், மக்கட்பதரும், பிறன் பொருள்வைவளவும் மானிடக் குரங்கும், ஆதுலர்க்குத் தம்பொருளைத்தா னுரக்ஷிக்கும் நரேந்திரர்களும், பிறன்மனை தழுவும் மனுஷநாயும், அந்நியன் பத்தினி எம்மையீன்ற தாயேயென்ற மனுஷ்ய தெய்வங்களும், யாவரும் இறுதியில் அடையும்பயன் ஒரு தன்மைத்தே, இந் நியில் ஒடுங்குமிடம் ஒன்றே. கால [illegible] தரத்தில் காணக்கிடக்கும் [illegible] ரதலாமலகம் போல் விளங்குமென்க.

“ விரும்புஞ் சரியை [illegible] ஞான நான்கும் - அரும்புமலர் காய் கனிபோல [illegible] என்க் கூறிப்போந்த ஸ்ரீதாயுமானவரோ இதற்குச் சா [illegible] மலர்க்கும், மலரோ காய்க்கும், காயேகனிக்குங் காரணமாயிருப்பபோல, சரியையே கிரியைக்கும், [illegible] யோகத் திற்கும், யோகமே ஞானத்திற்கும் [illegible] மாக் [illegible] கிடந்தமை காண்க. கனியாயினித்தல் காயினிடத்தும், மலராய் மணத்தல் அரும்பினிடத்தும் ஒளித்து நின்றமை இராஜ்ய சக்தியுடையாரோ யறிவர்போலும். ஒன்றினிடத்தில்லாத வொன்று நவீனமாய் வெளிப்படுதல் சாரபன்றே! **உள்ளது போகாது, இல்லதுவாராது,** என்பதே பிரமாணம். [illegible] ருக்ஷ ஆகாரம் வித்தினிடத்துச் சத்திருபமாய் வொடுங்கி யொளித்துப், வி[illegible]னிடத் தொளித்த சத்திபிற்பட்டு விருக்ஷாகாரமாய்ப் பரிணமிப் படைந்ததனை உம் சூக்ஷ்மவறிவுடையாரே காண்பர். சுக்லசுரோணித சையோகத்தால் நேர்ந்த அணுப்புழுக்குழாம் இனேஇனே பக்குவப[illegible] பூரித்துப் பாரித்துப் பிண்டமாய் வெளிப்போந்ததைக் காண்டிர்! அவ்வணுப்புழுக் குழாத்தை உயிர்ச் சாத்திர பண்டிதர் பரிக்ஷிக்குங்கால், இன்னவை குரங்காய்வளரும். இன்னவை[illegible] யொழியும், இன்னவை நரியாயூளையிடும், இ[illegible] கழுதையாய் முடியும், இன்னவை

[illegible]யாய் ஒங்கும், இன்னவை மகாஞானியின் புண்யதேகமாய்த் தேறும், என்று சித்தாந்தம் செய்யமுடியாதென்று கூறினர்! யாரறிவார் பேரறிவை! ஹேசர்வேஸ்வர! ஹேதயாளு! பூமியிலூரும் புழுக்கள் யாங்களோ வறிவோம் நுமது திருவுள்ளம்! ஆதிபகவ! நுமதாற்றலை எண்ணுந்தோறும், எண்ணுந்தோறும் உள்ளம் நடுங்குமே!

“ சரிதையிலே ஈசன் ஜடவடிவாய் நின்றான் கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டியருளிருந்தான் ஆனமிலா யோகத்தில் உள்ளொளியாயே நின்றான் ஞானமதிற்றா னுயிரான்” என்றும்,

“சரிதையில் ஆ[illegible] மகால் சரிந்திடும்
கிரியையில் ஆணவமலம் கெடுதியுற்றிடும்
மருவுயோகத்தின் முக்கான் மடந்திடும்
விரிசிவ ஞானத்தின் முற்றும் வீயுமே.”

என்றும், எடுத்தாண்ட ஆப்தர் மொழியைச் சத்பிரமாணமாகக் கண்டடங்குவோமாக.

என்ற போதிலும், அநார்யக் கொள்கைகள் யாண்டுஞ் சிறவாதழியு மன்றே! சிறுமக்களிடத்தும் [illegible] மறுப்பைத் தரத்தக்க சிறுமதச் செயல்களை அவ்வப்போதே க[illegible]ழித்து ரக்ஷித்தல் மேதாவிகளினது கடனே யாமென்க. எம்மதமும் எழுக்[illegible]ழுமதி[illegible]னக் கோடன் மாத்திரத்தானே, **பைசாசோபாசனை, ஜடோபாசனை, நர[illegible] ஸ்திரீயுபாசனை, மூடதெய்வ வழிபாடென வெழுந்த விபசாரம்,** முதலிய ஹேயமார்க்கங்களைப் பெரியோர் யாண்டும் வெறுக்காது ஆதரவு செய்வாரென்க. என்னை! அவரவர் சமயவுணர்ச்சி அவரவரறிவைப் பொறுத்ததேயாக, [illegible]தசா[illegible] யையும் முதியவறிவினர் ஆதரவு செய்தொழுக்குதல் யாங்ஙனமென்று சங்கிதால் :—என்று கடாயினாய் ;

சிற்றறிவு பேரறிவாதலெங்ஙனும், அஃது, முற்றுமறிவின்மை யென்ற ஆணவத்தினின்றும் பிரத்யேகப் படுத்தி யறிதலொல்லாத வொன்றன்றே யெனக் கூறிமறுக்க! அர்ச்சாராதனை யாவர்க்கும் ஒரோவழி யத்தியாவசியமே யெனக் கோடன் மாத்திரத்தானே வேதாசிரியே, நம்மனோரது சிவாலய விஷ்ணுவால ய[illegible]ல் சுவாமி கார்யார்த்தமாய்ப் பிரயோசனப் படத்தக்கவன் என்று கோடலு ம[illegible]ியமேயோ! வேசையின் த[illegible]த்வம் எம்பெருமான் அடைய்ப்பெறுராயின் அவர் திருவுலாவரத் திருவுள்ளங் கொள்ளாரோயோ? தாசியப்பெறுராயின் அவர் திருவுலாவரத் [illegible] இரமேல் எம்பெரியோர் அவ ரிதாய் எங்களைப் பண்புறம் போந்தாராயின் [illegible] இரமேல் எம்பெரியோர் அவ லாத்[illegible]க்க [illegible] டா சிறப்பர் கூறுமின். [illegible] த்துக்கள் சாமகீதம் பாடி பின்னொ[illegible] காலை பொறுமைகளை[illegible] மூடிகாட்டி வீர்த்தரச் செல்வது. இ[illegible]க்க மற்றொன்றைக் [illegible]

பரமேஸ்வரனைச் சிவ, விஷ்ணு, பிரம்ம, முதலியவாய திவ்ய நாமங்களாலழைத்தல் சால்புடைத்தே யென்ற மாத்திரத்தானே பரனை முற்றும் மறந்து பாபகிருத்ய கர்த்தர்களா யொழியும் முழுமக்கள் ஈனச்செயல்களாய நரபலியிடல், பசுபலியிடல், மருளடைதல், பொய்க்குறி கூறல், பொய்யாவேசமாதல் முதலிய வற்றைத் தலையெடுத் தாடவும் அவகாசங் கொடுப்பரோ எம்பெருமக்கள்! வேதங்கள்—"சுடலையாடி," "பேயோடாடி" "பூதநாதன்" எனவந்தித்த வெம்பெருமானை லோகநாசனப் பிரளயஸமசானத்திலடையப்" பெருந் மக்கள், ஊர்ப்புறத்துள்ள விடுகாட்டிற் [..]ன்பான் சேறலோ புத்தி? அச்சோ! பரிதாபம் பரிதாபம்! பிறவிப் பேதைமை செம்பிரானிம்பெனப் பிடித்தாட்டும் மந்தபுத்திகட்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுவியுபகரிக்க யாவராற்றிரம்ம?

பாற்கடலூரமர்ந்த சயநத்தின் மீதறி துயிலமர்ந்த அருட்கேசவமே, சிதம்பரத்தே நடமாடும் சபாநாயகப் பெருவள்ளற் பெருங்கோல மெனக்காணுதொழிந்தார் ஆயிரமாயிரங் கண்ணைத்தான் பெற்றென்? இத்தகையோர் பிரஜைகட்கு பிரசங்கிக்க வெளிவருதல் குருடர்க்குக் குருடர் வழிகாட்டிய படியாமென்க.

முறம்போலும், உரல்போலும், உலக்கைபோலும், துடப்பம்போலும் எனச்சித்தாந்தம் செய்த யானைகண்ட குருடர் கதையே[..]யன்ன பலசமயங்கள் பரமேஸ்வரனை அவனுக்காத பற்பல பதார்த்தங்களை[..]றி ஒன்றையொன்று விரோதியா யேற்கும் போலும். யானையைப் [..] பிறவிக் குருடன் பூனையையேனும் கண்டானில்லை யென்பது சொல்லாமலேவெளியாகும்.

பரமார்த்த மேதுமுணராச் சிறுசமயவாதிகள் அதிகாரிகளை யனதிகாரிகளாகக் கோடல் ஒன்ஸ்ச் சரியேயோ! சொற்சம்பிரமம் கட்டிமகிழும் ஆரியர்குழாம், தனிவழிச்சென்ற திராவிட தேசத்தினிருட்டா சாலைப்பழம். அரடிபுண்டு தனித்தனி உசிதபதார்த்த மெனச் சொல்வழங்கிட்டு, அப்பழத்தை நேரில்கண்ட மாத்திரத்தானே சொற் சண்டை யொழித்து சுகிர்தமடைந்த சிறுகதையைச் சிந்தித்துய்வராக!

பச்சோந்தி வொன்றைக் காணுதுகண்ட விருவர், அறிவீனர் அதன் நிறத்தைக்குறித்து வீணவாதம் தொடுத்து அலக்கண்பட்டு பச்சோந்தியின் நிறம் மாறலைப் பண்ணுணர்ந்த மூன்றாவனொருவன் இந்நாதன[..]வர்கட்கு புத்தி பண்ணியபோது க்ஷேமம் அடைந்து ஞானகடாக்ஷ மொழிந்த புவி திநாசமுமன்றே சிறுசமயச் சிறுவரிடம் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ளது, ஓர் பெருஞ்சாலையினிடையிலமைக்கப்பட்ட பிரதி[..] யெந்திசைகிடந்தவேலொன்றைப் பரம்பரம எதிர்முகமாகச் சாலையிற் சந்தித்த இருவர் குழிநாவீரர்த[..]தனி[..]துவெளிவேலே! இதுதங்கவேலே! எ[..] அறைகூவிச் சண்டை[..]வலியற்று வீழ்ந்தனராக: அந்தப்பிரதேசவாசி[..] அவண்போந்து நிகழ்ந்[..]

யுங்களை யுணர்ந்து அவர்களறியாமைக்கிரங்கி அப்பிரதிமை தாங்கியவேலின் இருபுறத்தையும் மதியிழந்த அவ்விருவர்க்கும் காட்டி.

ஞானசுடர் கொளுவிய சிறுகதை யொன்று ஐரோப்பிய தேசங்களிற் கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கி வருவதையும் மதச்சண்டைக்கு முந்தும் விவேகிகள் சிந்தித்துய்வராக.

யாதொரு கட்டிடம் நூதனமாயமைக்கப்படும் காலத்து, அதன்மேல் மாடியின்கண் தொழில் செய்ய வேண்டி ஒருவன் அம்மேல் மாடியை நூலேணி கொண்டும், ஒருவன் அக்கட்டடத்தைச் சார்ந்தபடி வழியாலும், மூன்றாவான் ஒருகோல் கொண்டும், நாலாவான் ஓர்கயிற்றின் வழியிவர்ந்தும் சேர்வதுபோல் ஜகதீசனை அனந்த மார்க்கங்களான் அநந்தமார்க்கங்கள் அடைவான்முயலு மென்பது விசதப்பட்டது போலும்.

"வேறுபடும் சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளே நின்விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோனவாரிதியாம்
நதித்திரள்போல் வியங்கிற் றம்மா."

என்றார் தாயுமானாரும். [..]மிழும் தமிழ்நாட்டுச் செல்வர்களும் இழைத்த பெருந்தவத்தின் பய[..]த்தோன்றிய வித்தவவடிவினர் வேறவசரங்களிற் கட்டளை யிட்ட "சைவ[..]மயம்", "வைதிக சைவமழகிழதந்தோ", "இச்சயம் போலின்று" என்பனவாதி [..]மங்களை அறிஞர் சிந்தித்துத் தெளிந்திடுவராக, இஃதநுபூதிமான்களிடம் குருமுகமாய்க் கண்டுணரத் தக்க தோன்றும். கிழக்கு மேற்கறியான் வழக்குப்பேசப் புகுந்தானென, சமயநெறி சிறிது முணரப்பெறாத சிலபாவிகள் இத்தகைப் பெருந்தகையாரது கூஷணையையும், ஸ்ரீயப்பதியின தவதார விக்ரஹங்களாய் விளங்கிய ஸ்ரீராமபிரான், ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி முதலியோரது தூஷணையையும் பாலும்பழமுமெனக்கொண்டுழலா நின்றனர். அம்மம்ம! அவர் கொடுமை யென்னே! என்னே! பிருந்தாவனத்துக் கோபிகைகளிடமாகக் கண்ணன் நடாத்திய லீலையை அன்பிலாப் பேதை மாக்களோ அறியவல்லார்!

"ஆமிர மடைந் தபராகம் தோய்ந்து நான்
தூயவனென்று மால்சூளுஞ் சாற்றினன்
காயமுங் கரணமுங் கடந்த தன்மையால்
மேயமந் நிலையிலே நிற்கப்பாலையே"

என்று சின்[..]ன [..]னலார்கட்டளை யிட்ட[..]யும். மெய்யன்பரென நடித்துவர்ய் ஞானம்[..] காமாதி தோஷ[..]ராயுழன்று நிரயப்பாழடையும் பாமரரோ பகவான் திருவிளையா[..]ணரவல்லார்.

பிரஸ்தா நத்திரயத்தி லொன்ருகப் பேசப்பட்டு வர்த்திக்கும் கீதையிற் போந்துள விஷயங்கள் ஒரோவழி யொன்றை யொன்று விரோதிப்பதாகக் கண்டு கண்ணிழந்த ஸ்தூலவறிவினரோ கீதாசார்யன திருவுளத்தை யுணர்ந்தனராவர். தர்க்கம், வியாகரணம், நியாயம், மீமாஞ்சை யுணர்ந்த மாத்திரத்தானே கீதை அநதிகாரிக்குப் பிரகாசமாகுங்கொல்? அநிர்த்விரயக்கு விகட்கன்றோ ஸ்வாநுபூதிச் செல்வர்கள் அதன்கட் பேறப்பட்ட தத்துவங்களை வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கிக் காட்டுகிறபர். எனவே குருவஹீனர்களான ஞானசூன்யர் தெய்விக நூல்கள் விஷயமாய் அநீசு புத்தியால் மூர்க்க சித்தாந்தம் செய்யாதடங்குவதே புத்தியென்பதை யீண்டைத்தெரிவிக்கின்றும். நிற்க:—சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான் மற்றும்பல புண்ணியர் எடுத்தோதிய பாசுரங்களையும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை ஊர்ஜ்ஜிதப் படுப்பான் கருதியுதகரிப்பாம்.

"விலகி வீழருவித்தாரை வேறுவேருகவோடிக்
குலநதிப்பாலி வைப்பினேகமாய்க் கூடுந்தோற்ற
மலகில் பல்வழியு மூதூர் கிழையி னென்ருமாறும்
பலபல மதமுமீற்றி னொரு வழிப்படூஉம் போலும்."

என்று சைவசமயத்தைப் பிரகாசப்படுத்திய சிவஞான முனிவர்கள் கூறுகின்றனர்.

"வேதம்பல் பக்குவமோர்ந் தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல்லாற் ருனூறந் திபற
உண்மை கண்டார்க் கேகமுந் திபுற"

என அவிரோத வுந்தியாரின் கட்போந்துள தொடர்களும் ஆரியர் சகோதர வாஞ்ஞையை வளர்க்கத்தக்கதாயுள்ளது கண்டீர்!

"அருள்விந் திட்டுக்கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதமதனிற் பாடுபயன் பலவே

அவற்றுள்

"இலைகொண்டு வந்தனர் பலரே இலையோ டிக்
தளிர்கொண்டு வந்தனர் பலரே தளிரொ டி
யரும் பொடுமலர் பிஞ்சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் யகொ டுகொண்டுவந்தனர் பலரே."

என்ற ஞானத்திருவாளர் அருளுபதேசமே யன்றோ யாவருமே பரமோபதேசமாய்த் தழுவத் தக்கதாயுள்ள துண

இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய், என்பன பற்பலர்க்கு அவ்வவ்வமயத்து இன்றியமையாதனவா யுள்ளன வென்று கோடல் ஸர்வஸம்பிரதிபந்தமேயாம்.

பேதை மாக்கள் கடவுளைக் கொடுங்கோன் மன்னனெனக் கண்டஞ்சியடங்கி நடந்ததொரு சமயம். ஜீவகோடிகள் ஈசனை யன்புடையன்னலர்க்கொண்டடிமை செய்தின் புற்றதொரு சமயம். விற்பந்ந விவேகிகள் பலர் கம்பமயனை எந்தாய் தந்தாய் என்றுபணிவுடன் சேர்ந்து போற்றியதொரு சமயம். வித்யாசாகரங்களான பண்டித சிரோமணிகள் சிற்சிலர் அம்மையேயன்பேயென் றரற்றியதொரு சமயம். இராகாதிகள் முற்றுமொழிந்துவிராகமே வடிவென நின்ற வெம்பெருமக்கள் அகிலலோக சரண்யனைத் தந்தம் செல்வமக வெனப்பாவித்தழைத்துச் சந்தோஷித்ததொரு சமயம். பகவானைப் பாஹ்யேந்திரியங்களாற் பகிரங்கப் பிரதிமைகள் துவாரா சரிதயாதிகள் செய்தடைந்து மேன்மையுற்றோர் நூற்றிலொருவர். அந்தஸ்ஸத்வமூர்த்தியான் தம்மனவாலயங்களில்நிற்சபேசனது அருவுருவத்திருமேனியை பிரதிஷ்டை செய்துப் பூசித்துப் புனிதமுற்றோர் ஆயிரத்தி லொருவர். தூரஞ் சமீபமாய், யாவுமாயல்லவாய் நின்ற நிம்பனை ... தோழனுய்க் கொண்டு அவனது திவ்ய ... தை ... மேதாவியர் பதினாயிரத்திலொருவர். உள்ளார் புள்ளர் ... அநவரதத் தம்பிராணபதியாய்க் ... அவரது ... வடிவைத் தழுவா ... கலந்து சுகித்தோர் லக்ஷத்திலொருவர் ... சகசாநந்த வருட் பெருங்கடற் படிந்து, தாமொழிந்து, ஸ்வாநுபூதிச் செல்வராய் விளங்குவர் கோடியி லொருவர் கண்டீர்!

சிருஷ்டியில் ஒரு நிமிஷநேரமேனும் ஒரு ... பரமாணுவும் செயலற்றுக் கிடப்பது கூடாமையினுமே! இருந்ததேசத்தே ... இருந்தேயொழிவதும் கூடாமையாமே! முக்திஸ்தானம் ... சலனமற்றதென்றபடி. ஒவ்வோர் பதார்த்தமும் தினே தினே சஞ்சாயபத்திற் கேற்றபடி அதனதன் கர்யபரிபாகங்கார்ணமாகத் தக்க பரிணீமிப்படைந்தபடியே விஸ்ராந்தி ஸ்தானத்தை நோக்கிச் செல்லுமன்றே!

சித்தடம் :—என்ற சொற்றொடர் சொன்மாத்திரத்தி லுண்மையாகு பேயொழிய விசாரணையில் சித்தென்றும், ஜடமென்றும், இதுவென்றும், அதுவென்றும் ஏது வென்றும் கணிக்கலாகாதனவும், அவசர பேதத்தால் சித்தடதர்மாங்களை யுடையதாய்க் காணப்பட்டு, சித்ஜடங்களை யுமொருவி சின்மயம், சிஜ்ஜடாதீதமாயும் ஒன்றை யெதிரிட்டறியும் சிற்றறிவாலாகாது அறிவேதத்ஸ்வருபமாயும், தாமொழிந்து தனாகாரமாய் நின்ற நிர்மல வறிவினர்க்கே அநுபூதி மாத்திரத்தானே விளங்கக்கூடிய அவாங்மநோகோசர பரவஸ்து

வாரும் பெருவாழ்வின் மாயாவிபூதியாம்இந்திர ஜாலக்காட்சியே யாமென்ப. கேவலம் ஜடமாயிப்போது தோன்றுமவையாவும் ஒருசமயம் தாவரப்பொருளாக மாறியேவரல்வேண்டும். இயற்கையின் சுபாவம் யீண்டையோதுதும். இக்கணம் தாவரமாய் நிற்குமவையாவும் ஊர்வன, பறப்பன, கிடப்பனமுதலிய ஜந்துவர்க்கங்களாக மாறியேயொழியும். அவ்வவை மிருகாதிகளாய் மேல்வரும் காலமொன்றுண்டு. அவ்விலங்காதிகளே காலாந்தரத்தில் மக்கள் யோனியிற் சனிக்கும், மொத்தத்தில் மானிடக்குரங்காதிகள் நீடூழிகாலம் பிறந்திறந்தலக்கணுற்றே சிற்றுழிவும் அடையப் பாலன வென்ப. மக்களிற் சாமானியராய்க் கிடப்பவர் மேல்வரும் ஜநநங்களிலாயினும் மேலோராய் விளங்குவர். முதிர்ந்தவறி வெய்தியோருள் அதி தீவரபக்குவத்தை யடையாத காம்ய கர்மாநுஷ்டர்கள் ஸ்வர்காதிபதவிக ளெய்திச் சுகித்து அவையும் வெறுத்து மீண்டும் கர்மபூமியிற் பிறந்து யோகிருந்து மெய்ஞ்ஞானமடைந்து பரனடியடையாநிற்பரன்றே? நிஷ்காம்ய கர்மாநுஷ்டாநப் [illegible]ரவர்த்தகர்களான பிரமுகர்கள் நிகழும் ஜநநத்திலேயே ஜீவன் முத்தர்களாய் விளங்கி இல்லறத்துறவை நடாத்தியும், அல்லாக்கால் புறத்து[illegible]வுங் கேற்பவகத்துறவும் பூண்டு அவனுதாதி யாசிரமங்களை யவலம்பித்து மி[illegible]தநின்ற பிராரப்தத்தின் பயனைச் சேர்ந்த தேகம் நழுகிய போழ்தத்துச் சிவ[illegible]விர[illegible]றங் கலந்து பிறப்பின்மை யெய்திச் சுகிப்பர் கண்டீர். இம்மண்[illegible]லகத்தே [illegible]வ்வப்போது தோன்றி நிலவிய ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு பக்[illegible]த யுத்தேசித்து ஒவ்வோரவசரங்களில் பற்பல நன்மைகளை நாடியே யெழுந்த தென்றபடி.

தேனுண்ணும் குழவிக்குத் தேனும், பாலுண்ணும் குழவிக்குப் பாலும், சோறுண்ணும் மகவுக்குச் சோறும் ஊட்டியுபகரித்தும், தாயே யறிவாள் தம்மக்கட்குப் பிரயோசனமாகு[illegible] பதார்த்தங்களை.

அவள் தேகாரோக்யம்பெற்ற தஞ்சிறுவனுக்குச் சிற்றுணுக்கொடுத்து, பிணியுற்றதஞ் சிறுமிக்குக் கைக்கு மருந்தீத யூட்டியது அவளது காருண்யமாகாமலென்னுங்கொல்?

கீதையில் பகவான் சமயங்களெல்லாம்முத்துக்களாகவும், தாம் அவற்றின் கோவைக் காதாரமாகிய சரடாகவு மமைந்துள்ளா ராகக்கூறிய உண்மை மேலே உதகரித்த உண்மைகளை நிறுத்தியவாறுகாண். எனவே, நம்மதம் எம்மதத்திற்கும் சம்மதமென்பது நிஸ்ஸந்தேகம், எல்லாமா யல்லவுமாய் நின்றபடியால் அம்மதமோ எவ்விதத்திலேனும் ஜீவகோடிகள் பாழாகாது பயிராய்த் தழைக்கவேண்டு மென்பதையே மேற்கொண்ட தொன்றென்க.

“எம்மதத்தோர் எவ்வகை நிட்டை சொல்லினும்
சம்மதமே யெமக்குத்தீபற
தற்போதமாய்க்கு மேலுந்தீபற”

என ஆன்றோர் கட்டளையிட்டுள்ள சமய நலம் நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை முற்றும் ஆதரவு செய்ததென்க. செய்யாது விடலெவன்? மேற்புலநூதன பௌதிக சாஸ்திர சாகைகளும் அவை யொழியக்கிடந்த கலை ஞானக் கடல்களு மன்றே இற்றை ஞான்று வேதசிரசில் துலங்கும் நஞ்சமயாதீதப் பெரும்பேற்றைப் பூசிப்பனவாயின.

சூன்யத்தினிடமாகப் (பிரளயாநந்தரம்) பிரபஞ்சத்தோற்றங்கள் வெளிப்படுங் கிரமத்தில், பிரகிருதத்தில், தனிப்பெருஞ் சுடர்ப்பிழம்பு உதயமாக, அதினின்றும் கமநாகமனச் சக்தியால் அஃதிறுதியோர் வட்டவடி (Circular form) வெய்திய போழ்தத்துப் பல சிறு துண்டுகளாக அதின் சிற்சில பாகங்கள் எதிர்சக்தியால் பூதாகாச வெளியினிடமாக வீசி எறியப்பட்டன வென்றும், அநந்தரம் (அன்னணம் வெளிப்போந்த பேரொளிப் பிழம்பின் பழைய பகுதிகள் தாமே பல கிரகங்களாய் அவ்வவ்விடத்துப் பரிணமித்து, இறுதியில் அவ் வொளிப் பிழம்பே சூர்யனாய் நிற்ப; அச்சுடர்க்கிரஹத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஒருவித கவர்ச்சிச்சக்தியால் சலியா நின்றனவென்றும் வானசாஸ்திரம் முழங்குவதை யூகித்துணர்வார்க்கு மேலே பிர[illegible]தாபித்த பலகோடி சமயங்கட்கும் உயிரென நின்று அவையிற்கிற அத் தவ்வவற்கட்கேற்ப வாடல் கண்டு இறுதியிற்றன் மயமாக்கிச் சுத்[illegible]தை யூ[illegible]டும் ஒரு பெருஞ்சமயம் எந்தக் காலத்தும் எந்தத்தேசத்தும் ம[illegible]யிலக்கென்[illegible]றப் பெறப்பட்டுநின்றதென்ற உண்மை உதயமாகுமன்றே.

“தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்க வெண்டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின் னணின்றதே”

என்ற திருமழிசை யாழ்வார் திவ்யவாக்காலும் இவ்விஷயம் இனிது போதரும்.

தமது சிஷ்யவர்க்கத்தினது இளம்பக்குவத்தை யுத்தேசித்து ஆரம்பத்தில் “ஹே! பரலோக பிதாவே” என்றத்வைதக்கருத்துபாசனையை வளர்ப்பான் போதித்த தேவகுமாரன் ஏசுகிறிஸ்து, அநந்தரம் “அஹமேவ பிதாமஹ:” வென்று கூறி “அஹமேவ பரமாத்மா” வென்றோதியதும், “தேஹோதேவாலயம்” என்றுணர்த்தியதும், தந்தேகத்[illegible] முடித்த கொலைஞரை வாழ்த்தித் தம் தெய்விகத்தை காட்டிய மரபும், [illegible]கம்பியரி வொருசாரார் கபீல் என்ற வகுப்பினர் “அநல்ஹக்” என்ற மந்[illegible]த்தை ஆண்டுவரும் நேர்மையும், காண்ட் (Kant) என்ற ஜர்மானிய [illegible]சந்த விந்ஞானியாவார் காலதேசாதிகள் விந்யமாய்ச் செய்த சித்தாந்தத்தையும், ஹக்ஸ்லி, டின்டால் (Huxly, Tyndall) முதலிய கலைஞானச் செல்வர்கள் செய்த சிறந்த

பெருநூற்களினது முடிபையும், கீத், சோப்ஹர், டெனிசன், கார்லைல், எமர்சன், டால்ஸ்டாய் (Soethu, Schopenhar, Tennyson, Carlyle, Emerson, Count, Tolstoi) முதலியோராய பிரபலகவீஸ்வரர்களுடையவும், தத்வ ஞானிகளுடைய ஹிருதயத்தையும் இற்றையொன்று அறிவான தெய்வத்தை அறிவாய் நின்று அறிவாலடைவான் சராசர சேதநாசேதன விசாரணை முடித்துப் பிண்டத்தை யொத்தது பிரஹ்மாண்டமென்றுணர்ந்து, அகம்புறமற்ற வறிவினுக்கு அகத்துலகும் புறத்துலகும் ஆபாசமாமென்று நிர்ணயம் செய்து, தேகத்தை யானென்றும் தத்துவங்களினது செயலை யெனதென்றுமபிமானிக்கும் மாயாபிராந்தி யொழிந்து, தத்துவசியநிகளைந்து, எஞ்சி நின்ற தன்னைத் தரிசித்து, அன்னணம் நேர்ந்த தற்றெரிசனையால் மகா வாக்யங்களின் லக்ஷியார்த்தம் வெளிப்பட இன்பதுன்ப சுகதுக்காதி துவித பதார்த்தங்களினர்த்தத்தில் மயங்கிய அஹம் பொய்க்கனவா யொழிய, உண்மை யறிவானந்த வடிவாம் பரிபூரணத்தலைவனே தானாக விளங்கப்பெற்று; சஜாதி விஜாதி ஸ்வகதபேதமற்று மங்கலவடியாய் நின்ற சிவத்திலிரண்டறக் கலந்து சிவோகமென்றிருந்திடலே ஞானத்தின் [illegible]ம்பாகு மோக்ஷமாகுமென்று பக்குவிகட்குபதேசித்த பரமாம்ச மூர்த்தத்தின[illegible]து திருவருட் பிரசாதத்தைப் பெற்றுப் பொலிவுற்று உலகெங்கும் அரியதொ[illegible] வேதாந்த கர்ச்சனைசெய்த எங்குருமணி ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தப் பேராளர் ஐரோப்பா அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்களிலடைந்துள்ள அபார கௌரவங்களையும் ஆழ்ந்து யோசிக்கும் புத்திமான்கள் எம்மாற்றுணியப் பட்ட விஷயத்தை முற்றுமே யாமோதித்து இன்புறுவரென்க.

என்றால் மேற்கூறிய யாவும் வேதசம்மதமேயாம்.. அவ்வேதமோ யாண்டும் யாவர்க்கும் பொதுவாயுள்ள தன்றே! ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம் அஃதே தாரகமன்றோ? அந்த விரோதித்த கொள்கைகள் யாண்டும் மருந்துக்கும் இடையாவே. அஃதான்மாக்களது பரிபக்குவத்தை யறிந்தன்றோ அவ்வவைகளை அறிவையூட்டிப் போஷிக்குமென மூதறிவினர் பேசாநிற்பர். வேதம் அநுசிதமென்பார் அதைச்சார்ந்தெழுந்த ஆகமாதிகளைத் தழுவிக் கொஞ்சலெவன்? வேதத்தினதந்தத்திற் பிரகாசிக்கும் உண்மையைக் கடந்த சித்தாந்தமொன்றுதலை யெடுத்தாட லொண்ணுமோ?

சத்தியமும் நித்தியமுமாய் வேதத்திற்கு விருத்தமான தந்திரமொன்றுளதேல், அஃது அ[illegible] யந்திரத்திற் படுமேல் சின்னாபின்னப்பட்டொழியாதோ? அவை[illegible] சுருதிகட்கு பாஹ்யமா போலிச்சாத்திரமொன்றெழுமாயின் அதை யாவரங்கீகரிப்பர்? மேற்புல[illegible] ஞானிகள் கொள்வரோ? பூதபௌதிக சாஸ்திரிகளது சதசிலஃதேறுமோ? வேதத்தினந்தமாயுபநிஷத்தென்று துதிக்கப் பெற்று, சுயம்புவாயும், சுயம்பிரகாசமாயும், சிவப்

பிரசாதமாயும், [illegible]வாகாரமாயும், பிரணவத்தினதுட் பொருளாயும், விளக்க முற்றுத் தத்வ ஞானிகளால்தழுவப்பட்டு முத்திக்கு வித்தாய் முடிந்த பதத்திற்கும் மாறான கருத்தொன்றுலவுவதும் உசிதமேயோ? திருவருள் கடாக்ஷிக்க உண்மையுணர்ந்து சாக்ஷாத்காரானுபவத்தால் பரமாத்ம தெரிசனைசெய்து பெருவாழ்வடைந்த பெரியர் உலகமுய்யுமாறு ஜடஜீவபரபேதாபேத சம்பந்தா சம்பந்த முதலிய இன்னோரன்னவற்றைத் தெரிவித்துள்ள முதல்நூலேவேதம். முதல்வனையறிவிக்கும் நூல் முதல்நூல் என்று கோடலும் எற்புடைத்தே! காலாந்தரங்களிற் புராதன மதப்பிர வர்த்தகர்களாய் விளங்கிய பெரியோர் யாவரும் அவ்வப்போது கூறிப்போந்த யாவுமே வேதமெனக்கோடல் அமைவுடைத்தென ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் பற்பல வவசரங்களிற் கூறியுள்ளார்கள். ஒருகால் கடந்த சம்பவம் மறுபடி மறுபடி ஏனோ நடக்கக் கூடாது? பரதகண்டத்தினர் நீங்கலாக வேறாய கண்டத்துப் பிரஜைகளை கடவுள் (அவர் சிவனாகட்டும், விஷ்ணுவாகட்டும், மற்று யாவராகட்டும்) யாண்டும் ஆட்கொள்ளாது கைவிடுதல் அவ[illegible] அபார கருணைக்கழகேயோ?

புத்தரென்ன, கன்பியூசியஸ் என்ன, ஜொரோஷ்டரென்ன, கிறிஸ்துவென்ன, மகம்மது நபியென்ன, இன்னோரன்ன ஞானதாதாக்கள் ஒவ்வொருவரும் வேதங்களையே அருளிச்செய்தனர்களென்பது உத்தம சாதுக்களினது சர்வோத் கிருஷ்டமான சித்தாந்தமேயென்க. அதா அன்றியும், மேலே நாம் பிரஸ்தாபித்த மேதாவிகள் ஒவ்வொருவரும் பழைய சமயத்தையே தாங்கள் போதிப்பான் வெளிப்போந்ததாகவும் கூறியுள்ளநேர்மையும் நாம் சிந்தித்துய்வோமாக. கீதாசார்யன் துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநத்தை யுத்தேசித்தும், அதர்மத்தை யொழித்துத் தர்மத்தை யோங்கச் செய்வான்றிருவுளங்கொண்டும், காலாந்தரங்களிற் றாமே அவதரிப்பதாகப் பார்த்தனுக்குக் கூறிப்போந்த வவசரத்தை யாம் மீண்டைத் தெரிசித்தலத்தி யாவசியமன்றே? மீண்டும் ஒரோவழி கண்ணனெம்பெருமான் எங்கேயெங்கே அபாரசக்தி வெளிப்பட்டுப் பிரஜைகளை யீர்க்குமோ அங்கேயங்கே யாமேதேன்றியுள்ளதாக உலகம் காணுமாக வென்று அறைகூவிய பெற்றியையும் யாம் யிவண் எடுத்தோதினுமென்க!

"ஆத்மாவாரே! திரஷ்டவ்யே[illegible]!
சுரோதவ்யோ! மந்தவ்யோ! நிதித்[illegible]ஸிதவ்யஸ்ச"

என்ற பிருஹதாரண்யத்து மந்திரமன்றோ யே[illegible] உ[illegible]ரித்த கீதையினது 4-ம் அத்தியாயத்து முற்பகுதியிற் பெறப்பட்ட [illegible]ந்திரசிரவணாது சந்தான விஷயமாய்ச் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ளது [illegible]ண்மோ! இத்யாதி அத்யோத்கிருஷ்ட சுருதி பஹுளங்களை மேலோர் எடுத்தாளக் கண்டும், கேட்

டும் அநந்தரம் துவேஷ புத்தி வசத்தராய்க் கிறிஸ்துவ [illegible] பரியோச [illegible] வேத பாஷ்யர்களெனக் கோடலமை வுடைத்தேயோ ?

எனவே, வேதம் அநாதி என்றெழுந்த கூற்றின [illegible] ர்த்த புஷ்டியா [illegible], அஃது சிவப்பிரசாதம், விஷ்ணுப் பிரசாதம் எனப்பிரசங்கிப்பதல்ல. மந்திரத் திரஷ்டர்களினது திருவாக்கு : பிரஹ்மக்கியானிகளினது கூற்று : ஜீவாது பவச் செல்வரிட்ட கட்டளை : பரமபதநாதனை வந்தித்தேத்தும் புண்ணிய மூர்த்தங்களினது ஸ்வரூபவம் - என்றென்று கொள்ளக் கிடந்தமையைக் காண்க.

"சிவம் அத்வைதம் [illegible] ந்தம் ச [illegible]"

என்ற மாண்டூக்கியத்து மந்திர [illegible] தொடரிலும்

"தத்விஷ்ணோ !: ப [illegible] மம்பதம்"

என்று பெறப்பட்ட கேநோப [illegible] தத்தினது மந்திரப்பகுதியிலும் போந்துள் ளசிவ :—விஷ்ணு : என் [illegible] கு அதிஷ்டான தேவதையா யுள்ள பரா பரவஸ்து வருவதுமல்ல, போவது [illegible] ல்ல, ஆடுவதுமல்ல, ஆட்டுவதும [illegible], உண்பதுமல்ல, ஊட்டுவதுமல்ல, சொல்வதுமல்ல, கேட்பது மல்ல, [illegible] ற்பது மல்ல, நடப்பதுமல்ல, என்றசத்தியங்களை வேதாந்திகள் எஞ்ஞான்றும் பறை யறைவதை யுணர்ந்தும் யாம் சிவத்தையேனு [illegible] விஷ்ணுவையேனும் சுட்டறி விற்கு விஷயமாகக்கூடிய கண்டவடிவினராகப்பேசவும் வாய்கூசுமன்றோ! பிர பஞ்சத்தை சிவகாரமெனக்கொண்ட வைதிக உத்தம சாம்பவரன்றே இதை யங்கீகரியாநிற்பர். முத்தியிலும் முப்பொருளைவிடாது தொடர்ந்த துவைதிக ளன்றே சிவோத்கர்ஷ நூல்களை வைக்கும் அபார்த்தம்கூறி அபராதத்திற்குள் ளாவர்காண்டிர். அற்றேனும், [illegible] நித்யத்வம்பெற்றமுட் [illegible] பொருளுண்டெனல் வேத விரோதமென்றால். வேத [illegible] தைத்தானும் அநாதியென்று கோடல் யாங் ஙனம் ஏற்புடைத்தோவென ஆசங்கித்தால் நன்று கடாயினாய் யாம் வேத வே தாந்தத்தை யநாதியெ [illegible] று கொண்டோ மேனும், அவ்வேதவேதாந்தங்கட்குச் சிவத்தை யல்லது பிரம்மத்தை யல்லது நாராயணனையன்றி அவகாச மில்லை யென முடித்தோமாத:—சிவத்திற் கிரண்டாவதும், அ [illegible] தி சத்ய நித்யத்வ ஸ்வ யம்பிரகாச பதார்த்தமென வொ [illegible] றிய இல்லையில்லை யெ [illegible] று கூறிமறுத் தொ ழிக்க.

என்னனம் பூமிய [illegible] து கிராஹ்ய கவர்ச்சிச் ச [illegible] யானது மக்களதை யறிந்தவிடத்தும் அறியா [illegible] ழிந்த காலத்தும் வொரு [illegible] டித்தரமாய்க் கிடந்த தெனக்கோட [illegible] உண்மை [illegible] குமோ [illegible] ன்னனமே, சிவாநு [illegible] [illegible] வரானமாய்ப் பெருகியுள்ள [illegible] போழ்தத் [illegible], அன்ன செல்வவான்கள் இடைப்ப

ருமையாய்க் கழ [illegible] ர்தும், யாண்டும் சிவஞானம் இல்பொருளா யொழி தகதோர் காலமு மாயமை இல்லை யில்லை யில்லையே யென்னும் சித்தாந்தத்தை [illegible] ம்பித்து வேதம் அநாதியெனப் பேரியோர் கூறுகிற்பர் கேட்டீர் ! என வே, ஸ்வர்க்காதி போக்ய போக்யங்களை யீடைவான் யாகாதிகளை விதித்த வேத [illegible] திலது கர்மகாண்டத் [illegible] பும். சித்த சு [illegible] ரியை யடைவான் சரிதையாதிகளை விதித்த அதன் பக்திகா [illegible] ழையும், உபயகாண்டங்களைத் தழுவி நின்ற இத ரசாதைகளையும், அதனை [illegible] திற் பெறப்பட்ட ஞானகாண்டத்தினது உபநிடத உண்மைகளை நோக்க ஞானப் ப்ரயோசனத்தையே தாத்பர்யமெனவும் முடித்தனராரியர்.

பக்திகாண்டத்தான் [illegible] மகாண்டமும், ஞானகாண்டத்தான் முற்பட்டவவ் விரண்டும் பூர்வபக்ஷமாகுமென்றபடி. என்றால் பிரகிருதத்தில் ஆரியர் அநு ஷ்டானத்திலிருந்து அதன்கட்பெறப்பட்ட சந்தி [illegible] திர்யாதி விக்ருதிப் பூசைமுதலியன உபதிஷ்ட மந்திரங்கள் பிற்ப [illegible] டுச் [illegible] ந்தாந்தமானபோது பூர்வ பக்ஷப்படுத்தப்பெற்றன வென்ப தொருத [illegible] , [illegible] த்தில், வேத சிரசிற்று ல [illegible] ம் சத்தியத்தையே வேத சம்பந்திகள் யாவரும் வேதமெனக் கொண்டா ரென்பது பல பிரபல பண்டித பண்டிதைகளி னபிப்பிராயம் போலும்.

என் மதமொன்றே சத்யம். உன்மத முழுவது மூன்மத்த மெனப்பரக்கக் கூறி வெளிப்போந்த தற்போ [illegible] ம்பந்திகள் யாவருமே அமெரிக்கா கண்டத் தினர்க்கு ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் எடுத்தோதிய மண்டூகக்காதை யைச் சிரவணஞ் செய்து கிருதார்த்தர்களாக வேண்டி யவர்களா யுளரென்று யாம் அபிப்பிராயப்படுகிறோம். கர்ண பரம்பரையாய் வந்த அச்சிறுகதை வரு மாறு :—

பாழ்ங் கூபமொன்றன் கட்பன் னெடுநா [illegible] உயிர்த்திருந்த மண்டூகம் ஒன்று ஒரு சிறுபோதும் அக்கிணற்றுலகன்றி மற்றொன்றை அறியும் ஆற்றலின்றிக் கிடந்ததாக :—அசந்தர்ப்பமாய்ச் சமு [illegible] திரத்துத் தவளை யொன்று ஒரு சமயம் ஆண்டு விருந்தாய் வந்து [illegible] ர்த்ததாம் [illegible] அங்ஙனம் போந்த விருந்தை நோக்கி கூபத்திருந்தது உனதிருப்பிடம் யா [illegible] தா ? யாண்டையதோ ? எத்தகைத் தோ ? என்ன வழி [illegible] மைந்ததேயோ [illegible] ன அவசரத்தோடு சாவியதாம். மற் றது, யான் சாகரவாசியென விடைய [illegible] மகிழ்ந்ததாம். நாட்டு வளப்பத் தை யெஞ்ஞான்று [illegible] ட்டேனும் அ [illegible] து கிட [illegible] னைற்றுத்தவளை சாகர விசாரணை செய்வதென்றெழுந்து நீ கூறு [illegible] சாகரம் ய [illegible] வாழப்பெற்ற இப்பெ ருங் கூபத்தின தகல [illegible] ஆழம், அ [illegible] பெற்ற [illegible] ன்டோ வென அதி வின [illegible] அதை நீண்டுங்கேட்ப [illegible] கண் [illegible] து இறும்பூதெய்தி, மந்த ஹாசம் தவழ [illegible] நகைகளைப் பிர [illegible] படுத்தி [illegible] ன் கண்டு வந்த சாகரம் உன்றனும், என்றனும், பிறர [illegible] வராதும் இத்துணைச்சிற [illegible] வாய்ந்த

தெனக் கணிக்கக்கூடாத தொன்றென்றீ சமாதானம் [illegible] பதாம். இதைச் செவியேற்ற சிறுமதி மற்றதனிடம் முற்றும் பிணக்கங்கொண்டு சீ-சீ-சீ கூற லுற்றது முற்றும் அசம்பாவிதமே !)

உனததிகப் பிரசங்கம் என் சிறு மூளையிலேறு து [illegible]ருது ! உனது கூற்றிற்கும் எனது சிற்றறிவினுக்கும் இரண்டாயிரம் [illegible]வதம் தூரம். எனது கிணற்றினும் (இந்த கிணறுதானும் இந்தத் தவளையினது பாட்டன் பூட்டன் சம்பாதித்த பிதுரார்ஜிதம்போலும் !) பெரிய யதார்த்தமொன்றிருக்கக் கூடுமென் றொருபோதும் நம்பேன் ! நம்பேன் ! போ ! போ ! நின்னை மதியே நின்கண்ணை மயக்கி மறைத்ததுபோலும் ! நீ கணமேனும் என் முன்னில்லா தோடியொழியென்ற மூடப்பிரசங்கத்தைச் செய்து விருந்தாய்ப் போந்ததை வெளிப்படுத்தித் தான் வெளிப்படாது அக்கிணற்றுச் சுவர்க்கத்தில் காலக்கிரமத்தில் மண்ணொழிந்ததாம்.

"கூவலாமைகுரைகடலாமையைக்
கூவலோ டொக்குமோ கடலென்றல்போற்
பாவகாரிகள்பார்ப்பரிதென்பரால்
தேவதேவன்சிவன் பெருந்தன்மையே."

என வெடுத்தாண்ட வாகீசமுனி சிரேஷ்டரது அருட்டிறத்தையும் யீண்டைச் சிந்திப்பதே நமது கடனேயாம்.

நாம் வாழாநின்ற இக்கர்மபூமியின்கண் இக்கதையைப் பிரயோகிக்கத் தக்க ஸ்தானபேதங்கட்கு அளவு சங்கியை இல்லை, இல்லை. மலையிலங்காநின்ற பாத்திரங்கள் கோடிக்கணக்கினு மடங்குவரோ ? தாமடைந்த துக்கத்தையே யன்றோ பிரஜைகளிற் பெரும்பாலார் சுகம் சுகமெனக் கருதி வாழ்வடையாநிற்பர்? சீனதேசத்தில் ஓர் காலத்தில் ராஜத்துரோகம் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிறைசையடைந்து இருட்டறை யொன்றனில் நாற்பது வருஷகால மடைக்கப்பட்டுக் கிடந்த பி[illegible]பு லொருவர் தம்மைச்சிக்ஷித்த அரயன் இறந்தபின்னர் சிம்மாசனத்தை யடைந்த கான்முளையினது காருண்ய மேலீட்டால் சிறைச்சாலையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் மனுஷ ஸஞ்சாரத்தையும், சூரியகாந்தியையும் [illegible]ருதவராகி அரசன் சமுகமடைந்து ஹே ! சக்ரேஸ்வர ! யான் சுதேச[illegible]வாய்க் காலங்கடத்தலை நாடி ஸ்வதந்திரத்தையும், இசலோக[illegible]ாக போ[illegible]கங்களை வேண்டி[illegible]ன சரோக்கியதையும், ஆயுள்விர்த்தி. மனோர்த்தாகம் முத[illegible]ய இன்னோரன்னவற்றையு மீண்டுங் கருதி இந்தப் பிரகாசம[illegible] பூமியையும் விரும்பினேனல்லன் ! அடியேனை பழைய இருட்டறையின் வாசத்திற்கும் பழைமையான எலிச்சமூக தெரிசனைக்கும், அனுப்பிவைத்து எனது ஸ்வதந்தரத்தையும் [illegible]பாட்டல் வேண்டும். அல்லாக்கால் எனக்கே [illegible] எனக்கின்பத்தைப் பயக்கத்தக்க

தொன்றெனக் [illegible]ப்போந்த கனிதையும் துன்பங்களையே இன்பங்களாய்க் கொண்டொழுகும் அறிவீனர் பலரிடத்தும் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ள தென்பதை விசதப்படுத்திறுமென்க.

அமராவதிக் கிறைவனாகும் இந்திரன் ஓர் காலத்தில் மகருஷி யொருவர் சாபத்தினால் பெண்பன்றி யுருவந்தாங்கிக் குட்டிச் சேனையுடன் கானகத்தில் வர்த்தித்து வருகையில் அச்சாப நிவாரணகால முணர்ந்த தேவர்கள் அவணடைந்து முன்போலவே அச்சரீரத்திரனைத் தமதிறைவனாக்கக் கருதியும், மலதேக சம்பந்த தோஷத்தால் குட்டிகண் மீது அன்புபாராட்டி யுழலும் அவ்விறைவனிறையு மிணங்காமை கண்டு தேவர் வெகுண்டு அம்மல தேகத்தை வெட்டிவீழ்த்தலும் ஸ்வயரூபம்பெற்ற அவ்விந்திரன் நாணமுற்றுனாய்த் தேவர் குழாத்துடன் அமராவதியை யடைந்தனன் என்ற இதிகாசமும் சிறு சமயச் சிறுவர்க்குப் பிரயோசனப்படத்தக்க தொன்றாம். பெரும்பாலார் தாங்கள் அவலம்பித்துக் கிடக்கும் சாமான்யக் கொள்கைகளையும், அற்பவாதங்களையும், சுவல்பதெய்வங்களையும் எத்துணையொருவர் இடித்திடித்துக் கூறினும் நிவாரணஞ் செய்து சுகப்படச் சம்மதியார்களென்றபடியாம் அன்றோ அது சஞ்சித வினையின் பரியாகம் இருந்தபடி என்னே யென்னே !

இன்னோருக்கோ இகத்தினையும் சமயங்கடந்த ஞான[illegible] ? இத்தகைப் பெரும்பேதையரோ அறியவல்லார் நம்மனவாக்குக் [illegible]யங்களைக் கடந்து நிற்றலையே குணமாகவுடைய [illegible]ரவறிதப் [illegible]லை ?

சமயாதீதமான பழம்பொருள் பொருளைச் சமயங்களவையேனும் முற்றிலுமறிவதசாத்யமேயாம்.

"யதாநத்ய: ஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்ரே
அஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய
ததாவித்வான் நாமரூபாத் விமுக்த:
பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்"

என முழங்கும் முறையன்றோ உண்மையை யுள்ளபடியே பேசியாநின்றது கண்டீர்.

உப்பாலமைந்த பரிசீலை யொன்று ஒருகால் சீகரத்தை யாழங்காணவெண்ணங்கொண்டு [illegible]தன்கட்போந்து [illegible]ருக்கரைந்து மறைந்த சிறு கதையொன்றை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸதேவர் சிஷ்யர்களுக்கருளிச் செய்ததை யீண்டைச் சிந்தித்துத் தொலைத்து கூறுவதே நமது ஒழியாக்கடனென்க. சிவராஜயோகத் தமர்ந்த சிவநேசச் செல்வரொருவரைச் சின்னைநாளின், யாம் எம்மாத்ம பந்துக்களாம் வைதிக சைவர் சிலருடன் சென்று பலநாழிகை காலம் அப்பெரியோர்புரிந்த பெருந்தவத்தின் பயனைத் தெரிசித்தோம். அப்போதே அவண்போந்த ஏகேசுவரவாதி யாவாமொருவர் அம்

மஹானை நோக்கி "அடிகேள்! ஏழையேன் ஜகதீசனை யுணர்ந்தும் உணரா தொழிந்தேன்; அவனுண்டென்பேன் ஒரு சமயம்; அவனுண்டோ வென்பேன் ஒரு வேளை; அவனது சாந்நித்யத்தை யுணர்ந்து இறுமாப்புறுவேன் ஒருபோது. அவனைக் காணப்பெறாது அவலமுற்றுழல்வேன் ஓர் காலம். அடியேற்கு நிச்சய ஞானத்தை யருள்வீராக" என விண்ணப்பித்தனராக அச்சிவஞானியார் "அன்ப! நன்று கேட்டி, என்னை நீ தான் யுள்ளபடி உணர்ந்தனை கொல்?" எனக் கடாவினார். ஆஸ்திக சபையினது நிலைக்கு விடையொன்று மிறுக்காது மௌனஞ் சாதித்ததை யாம் கண்டோம். அன்றொருநாள் கல்லால விருக்ஷத்தின் கீழமர்ந்து சின்முத்திராங்குசக் கோலங் காட்டி, சனகராதியோர்க்கு "யத்கச் சப்தோபலக்ஷித:" எனச் சுருதி வந்தித்த தம்மைக் கொடுத்துத் தாமல்லாதவற்றைக் கெடுத்து உபகரித்த ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தமென சைவமங்கலம் தழைக்கப்பெற்று விளங்கிய அப்புனிதர் மீண்டும் நமதாஸ்திக நண்பரைக் கடைக்கணித்து "ஹே! புண்ணிய! பகவானை நீ யுணர்ந்து முணராத தன்மையமன்றே! நீ மெய்யாகக்கண்ட பிரபஞ்சத்தைத் தான் உள்ளபடியே உணர்ந்தனையோ? இந்திரியத்துவாரா வருஞானம் ஒருபடியாயுள்ளதென நம்பத்தக்கதன்றே! ஓரோவழி, ஒவ்வோரிந்திரியம் ஒவ்வொன்றைப் பொய்ப்படுத்தி விடுமென்று சாஸ்திர முடிபை நீ யறிந்ததில்லைபோலும். பதார்த்தங்களிலுள்ளபடியே யாண்டுமில்லாத குணங்களை நமதிந்திரியங்கள் கற்பனை காட்டா நின்றனவென்ற ஐரோப்பியர் ஞானத்தை நீயவலம்பித்ததில்லைபோலும். யாண்டும் மாறுதலடைந்தே கிடக்கும் காமரூப சகிதத் தோற்றங்கள் விஷயமாய் என்னனம் நிச்சய ஞானம் உனக்குண்டாகும்? மேற்புல விஞ்ஞானிகளிலெவரேனும் இதுகாறும் ஜடம் இன்னதென்ன லக்ஷணங்களைத் தானடைந்துள்ளதென வரம்பிட்டு முடிவுசெய்ததாகக் காணப்படவில்லையே! இந்திரியாதீத நல்லறிவாலடையத்தக்க பிரபஞ்சாதீதப் பெருமானைச் சேட்டையில் குரங்கை வென்ற மனக்கருவி கொண்டெட்டுவதெவன்? மனம் யாண்டுளதோ ஆண்டு ஆணவம் குடிகொண்டுளதாம். ஆணவம் இச்சையையே வளர்க்குமன்றே. இச்சை முக்கியமாய்ப் பயத்தையும், இதர துக்கங்களையும் விர்த்தி செய்யாது விடுமேயோ? பயத்தை வழியில் விட்டொழித்துத் தங்குருவுக்குபதேசம் செய்த சற்சீடன் கதையைக் கேட்டி: போலிப் பக்திமான்களது இருதயமெனப் பிரகாசமற்றுப் பேரிருள் மூடிய நடுநிசிப்போதொரு மூடகுருவும் அவரது கள்ளமற்ற உள்ளமே யாபரணமாகப்பூண்ட புதிய சிஷ்யனும் தனிவழிச் சென்றனராக, அந்த போதகாசிரியன் ஆணவ சம்பந்திக்குபதேசித்து ஆணவ விர்த்தியையே செய்து [illegible]யாய்ப்பெற்ற பொன்முடிப் பொன்னைத் தன் சீடனிடம் பத்திரப் படுத்தும்படி கொடுத்திருந்தானேனும், அவ்வப்போது அப்பெருஞ்சாலையினிடம் பேர்ந்த பற்றினையும் விளித்து ஈண்டைப் பயமுளதாங்கொல் எனக்கடாவிச் சென்றனன். கண்டிறாம்பூதெய்திய இளஞ்சீடன்

நன்று! நன்று! எங்குரு ஞானக்கிடைத்தவாறு நன்று! எனச் சிந்தித்துத் தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட பத்தரைச் சாலைப்புறத்தெறிந்து சென்றவன் மீண்டும் அந்நாளைப் பழுத்த போதகன் வழிப்போக்க ஒருவனைச் சந்தித்து வழியில் பயமுண்டோ வென, அசாவிப்பதைக்கேட்டு அம் மூடமகனை யணுகி நீவிர் பயமொழிந்து வாழ்க! யான் பயத்தை வழியில் ஒருநாவதனூரத்தில் விட்டொழித்து வந்தனென். இனி ஹரஹரம் சங்கீர்த்தனம் செய்தற்குப் பிரதிபந்தகமொன்று மின்றென்று கூறக்கேட்ட மந்தபுத்தி மந்த பக்குவமொழியப்பெற்று பக்குவமடைந்தமையடைந்து தன் சிஷ்யனையே குருவாகக் கொண்டு க்ஷேமமடைந்தனனென்ற கதை யொன்றுலவா நின்றது. ஆகவே நீ மனக்குரங்கைச் சலபமாய் வெல்லுதற்குபாயமொன்று கூறுதும். எவைத உண்டென நீ நம்பினாலும் நம்பாமல் விட்டாலும் என்றன்னையே நீ யுண்டென நம்பாதொழிந்ததுண்டோ? நம்பிய நீ உள்ளபடியே உன்னையேனும் உணர்ந்தாயில்லையே. உன்னை நீ யுணரப்பெற்றால் உன்தலைவனையும் நீ யுணரவல்லை. "தத்துவமஸி சுவேதகேதோ" எனவெழுந்த வேதத்தைத், தினமடைச் சிந்திக்கக்கடவை" என்று மெய்ஞ்ஞானப் பிரசங்கமாரி பொழிந்து அடியோங்களை யாட்கொண்டார். அவரது சிவப்பழுத்த திருமேனியின் தெழிலைக் கண்கள் செய்த பாக்கியமாகக்கண்டு, வேதவித்தாம் அவரது வசனாம்ருதத்தைக் காணை புடைதாலருந்தி ஆனந்தமடைந்த யாம் சங்கல்பித்த மாத்திரத்தானே அண்டாண்ட சராசரங்களைப் படைத்தளித்துத் துடைக்கு மாற்றலமைந்த ஏகநாயகனதுடையபாதார விந்தங்களின் திவ்யகாணத்தை என்னென்றெடுத்துரைப்பேம்! அவ்வநந்த கல்யாண குணத்தி சயங்களை எப்படி விரிக்கப் புகுவேம்!

"நைவஸ்திரீ நபுமாந்நைஷ நசைவாயம்,
நபும்ஸக: யத் யச்சரீர மாதத்தே,
தேந தேந ஸயுஜ்யதே"

எனவெளிப் போந்துலாவா நின்ற சுவேதாச்வதரம் உணரப் பெற்றும் நம்பினைப் பரந்துவை, ஆணென்றும், பெண்ணென்றும், அலியென்றும், அதுவென்றும், இதுவென்றுங்கூறி வெளிவரல் அப்பாற்பட்டதென முடித்து விச்ராந்தி யடைவோமாக.

இப்புண்ணிய பூமியை முன்னொருகால் ஒருகுடைக் கீழடக்கியாண்ட செங்கோலேந்திய சக்ரேசுவர னொருவன் அக்காலத்தே பரதகண்டப் பிரதேச முழுமையும் தம்பிரசம்மை உலாவப் பெற்ற சித்தரொருவரைத்தம் சமுகத்திற்கு வரவழைத்துபசரித்துக் கடவுளைப் [illegible]றி யேதேனும் [illegible] ஒருநாள், இருநாள், நான்குபடி வரம்பிரந்தனனாக, அப்பெரியார் [illegible] ஒருநாள், இருநாள், நான்கு நாள், எட்டுநாள், கூரெட்டுநாள், நாற்பத்தெட்டுநாள் என்றிரட்டித்த சங்கியையிலடங்கிய பலநாட்டவ[illegible] முடிவில் கடவுளைப்பற்

றிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவர் நீண்டு நீண்டு ஆரங்காரமாகி மறைவதாகக் கூறிய அமிர்தவசனங்களே யாயிவண் எடுத்தாளத்தக்கவை யல்லவோ?

"பாங்குளாரத் தெரிந்துமெனத் தூவிந்து கோடி!
பழமறைகள் தனித்தனியே பாடிப் பாடி.
ஈங்குளதென் றுங்காணேன் [illegible] போடி
யிளைத்திளைத்துத் தொடர்ந்தும் காணாதிங்கே நாம்
வாழ்ந்தும வெளிப்படுத்தி நீண்டு நின்று
மனத்தமறைந்து தெளிகின்ற மணியேயெங்கும்
தெங்குபரமானந்த வெள்ள மேச
சிதானந்த வருட்சொமே தேவ தேவே."

என்றுபதேசித்த குரு மொழியும் ஸர்வஸம்பிரதிபக்ஷமாயிற்றென்க. மூன்னேயெடுத்தாண்ட அற்புதக்கதை மற்றுமொன்றாண்டு அஃதும் ஈண்டையுதாரித்தலத்யாவசியகமேயாம்.

சித்த சுத்தியடைந்த பெரியவரொருவர் ஏகநாலத்தில் அகிலலோக நாயகனைநோக்கித் தவங்கிடந்து வெகு நாள் கழிந்தொழிந்தும் பகவான் பிரஸந்நமாகாததை யுணர்ந்து வெறுப்புற்றுத் தேகத்தை யொழித் துயிர்துறப்பான் சமுத்திரக் கரையடைய, ஆண்டுக் கந்தரை கொத்த சுந்தரவடிவினன், சிறு வயதுப்பாலகனொருகுழந்தை பால்ய லீலை யொன்றனைச் செய்யாநின்றதைப் பார்த்து வியப்படைந்து அவனை நோக்கி, ஹே! குழந்தாய்! இஃதென்னை நீ செய்யலுற்றது! சமுத்திரத்துச் சலத்தை மூகந்து மூகந்து இச்சிறுபாத்திரங் கொண்டுமணலிற் சேர்க்கின்றனையேபோலும். இதனால் நீயடையும்பயன்யாதோ? என்றுசாவினார். சிறுவன் ஐய! யான் இச்சாகரத்தை வற்றச் செய்வான் இன்னணங் கர்மம்புரியாநின்றேன் என்றனனாக, முதியோன் முற்றுமிகும் பூதெய்தி "என்னே! இச்சமுத்திரத்தைக் நீயோ ஒழிக்கற்பாலை" எனமீண்டும் ஆசங்கித்தார். அதைச் செவியேற்ற சிறுவன் ஐய! யான் செயப்புகுந்த காரியம் நீவிர பரமேசுவரனை யனாந்தியப் புகுந்ததைவிட ஆச்சர்யமேயோ வென் றேற்ற விறையளித்துத் திருவுருக்கரந்தன னென்று கூறுவர்.

"அன்புசிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்புசிவமாவ தாருமறிகிலார்
அன்புசிவமாவ தாருமறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே"

என்ற திருமந்திரம் சித்தாந்தம், வேதாந்தம், யோகாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், என்பனவாதிய யாவும் அந்தங்களையும் தன்கர்ப்பத்தி லடக்கிப் போக்

கதைக்காணுதிர்! எந்த அந்தந்தானீ எம்பெருமான் அந்தத்தைக்கண்டு அந்தமடைந்து கிடந்ததோ கூறுவீர்.

"இன்னதன்மைய னென்றறியாச் சிவன்", எனவும், "சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன்காண்க" எனவும் எழுந்த திவ்யவசனங்களைப் "பக்திவலையிற் படுவோன் காண்க" என்றெழுந்த அற்புத அவசரத்துடன் பொருத்திப்பிரசங்கிப்பர் சாதுக்கள்.

"யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே
தாம் ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்"

என்றுபதேசித்த எமதண்ணல், எங்கள் கண்கண்ட தெய்வம், எங்கள் மெய்கண்டமூர்த்தி, எம்மனோர் அறம் ஒழியப் போதித்த குருமணி, கண்ணன், கமலக்கண்ணன், கருமுகில்வண்ணன், கருணையண்ணல், எங்கோன், எம்மானை லோகசம்ரக்ஷகன், லோகைக நாதன், தீனதயாளு, பார்த்தனுக்குத் தன்னிடமே வைகலையைக் காட்டினோன், அவைக்களப்புக்கு அவதியுற்ற ஸ்திரீ ரத்நம் துரௌபதைக்கு அஹம்முற்றீ மொழிந்தபோதே அபயஹஸ்தம்தந்து ரக்ஷித்தோன், சிஷ்டர்கள்சிஷ்டன், துஷ்டர்களீ துஷ்டன், இஷ்டர்களிஷ்டன், [illegible] கோபாலிகட்கு போலி, திருடருக்குத் திருடன், ஞானிகட்குத் தாரகப் பொருள், அஞ்ஞான விருளையே யபேக்ஷித்து அலமந்து கிடப்போரை அஞ்ஞான ஆஸ்தியையமோகமாய்த்தந்து ஆட்கொள்ளும் நற்கண்மணி, யாவரிடத்தும் துவேஷமொழிந்து, யாவரையும் கண்ணனுங் காணபோரது ஹிருத்புண்டரீகத்தையே கோயிலாக்கொண்டோன், தன்னையே நீர்த்தோன், தன்னையன்றிவேறான சிவனையேனும், பிரமனையேனும், நாராயணனையேனும் அறியாத ஞானவள்ளல்,

"ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்மஹவிர்
ப்ரஹ்மாக்னௌ பிரஹ்மணாஹுதம்,
பிரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம்,
பிரஹ்மகர்மஸமாதிநா"

என்றெடுத்துணர்த்த எம்பெருந்தகைப் பிரஹ்மாகார மூர்த்தம்,

"மன்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யந்தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸிமே"
"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்யமாமேகம் சரணம்வ்ரஜ
அஹம்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:"

என்றற்றெடுத்து மந்திரத்தைக் கர்ஜுனனுக்கு அ[illegible] பத்தியை யூட்டி யாட்கொண்ட ஞான விக்ரஹம், அண்டாண்ட பகிரண்ட பிரஹ்மாண்ட சராசர சேதநா சேதந பதார்த்தங்கள் யாவும் என்னுடைய விலாவிபூதியே யாகுமெனக்கூறி மெய்ஞ்ஞானக்ருவிழி ஒரு பெருந்தெய்வம்,

எந்த எந்தக்காலாந்தரங்களில் எந்த எந்த தேசாந்தரங்களில் அந்தஅந்தப் பெரியோர் சிவாநுக்ரஹம் பெற்று உண்மையை யடித்துரைப்பான் போந்தனரோ, அன்னோர் யாவரும் ஏன தம்சமாவரெனக் கூறி அகிலவுடை யுலகத்தை ஆனந்த சாகரத்தமுத்திய சச்சிதானந்த அருட்பெருங்கோலம், மண்ணை யுண்டோன், துவைத புத்தி யொழியாது தம்மாஷிணையையே பிரமாணமாகக் கொண்ட பாதகரை மண்ணையே யுண்பிப்போன், மாயை, முமுமக்கட் பதரை மயக்கி மாய்த்து முனிமக்களேற்றை முப்போதும் அடைந்து கிடப்போன், சுலாஞான மஹாத்மசுவர்யவான்கள் யாவராலும் இற்றை நாள் ஆதியனாதி என்றே துதிக்கப்பெற்றோன், கீதாசார்யன், பிரஸ்தானத்ரயத்தில் [illegible] மாய் விளங்காநின்ற கீதையில் கடுமைத் தூளைத்துக் கட [illegible] சதுர்வேத சாரத்தையும் உபநிஷத் சாரவைகளையும் சர்வசாஸ்திரங்களையும் உலகிற் பரவியுள்ள சர்வமத முக்கிய சாராம்சங்களையும் ஒவ்வொரு சொற்றொடரினும் ஒவ்வொன்றாக ஒளித்து அமைத்த எங்கள் தயாநிதி, அவன்றனது பெரும் புகழைப் புகழாது புகழ்ந்தமெய்யன்பர்கள் அத்வைதத்தை [illegible] செய்த வசநாய ஞாதர்தைச் சிரமேற் கொண்டு வாழ்வோமாக! ஹே! சச்சிதானந்த [illegible] அல்லீற கூறப்படுத்த பாழ் வினையை [illegible] அளவிலா அன்பு சுட்டொழிப்பதாக! [illegible] திவ்ய [illegible] சாந்நித்யம் யாண்டும் தழைத்தோங்குக! [illegible] பரலோகப் பெருவாழ்வு இற்றை ஞான்றே எமமை யடைக! கண்ணே வருக! கண்ணா வருக! எங்களன்பே வருக! கதியே வருக! தவமே வருக! ஐயா வருக! மெய்யே வருக! அம்மே வருகவருகவே! அவனருளாலேதான் நாங் கைகூடா [illegible] விஞ்ஞானிகள். அவனருளின்றிக் கைகூடுவது வாய்ஞான மலவாழ்வே யென்க.

"அவாங் மநசகோசர:" என்று வேதங்கள் வந்தித்த நம்பனை அன்பாலன்றி யடைதல் சாத்யமோ கூறீர் நலவீர்.

"யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே
அப்ராப்ய மநசாஸஹ"

என்று சுருதிமுழக்கிய முடிவுரையின் பயனை யாம் முழுவது மடைவோமாக.

"யாவரு மெவையுந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்
தோய்விலன் புலனுக் கெட்டுஞ் சொலப்படான் [illegible]
[illegible] யாதுமோர் பற்றிலாத
[illegible] யதனைக் கூடி லன்றியுங் கூட லாமே"

என்ற வைணவ திலகர் திருவாக்கும் [illegible] ஞானத்தை யூட்டி யுபகரிக்கு மென்க.

"நின்னையொர் பிறரன் [illegible] யானும்
நினைப்பார்கண் மனத்துக்கோர் வித்து மானாய்
மன்னனாய் மன்னவர்க்கோ ரமுதமானாய்
மறைநான்கு மானாய் [illegible]
பொன்னையும் மணியானாய் போக மானாய்
பூமிமேற் புகழ்த்தக்க பொருளே யுன்னை
யென்றென்றே யென்னன்றே யென்னி னல்லால்
[illegible] யென் என்சொல்லி யேத்து கேனே".

[illegible] தஞ்சபயாகராய் [illegible] அருத்தயத்தை யுணர்ந்தும், உத்தமவைதிக சைவர்கள் [illegible] சோதர வாஞ்சையைச் செலுத்தாராய்த் தொடுவழக்கிட்டுத் திண்டாண்டப் பட்டு இகழ்த்த கர்மிகளைச் செய்வான் [illegible] எம்மனோரை யாட்கொண்ட மெய்யடிகள் ஸ்ரீவாசகப் பெருந்தகையார் அருளிச்செய்த திராவிட வேதத்தின்கட் போந்த "ஒரு நாமம் ஒருருவம் [illegible] றுமில்லார்க்கு [illegible] திருநாமம் [illegible] கொட்டாமோ" வென்றெழுந்துலவும் [illegible] சொற்றொடரை அநுசந்தானம் செய்யாதுமறந்து, என்ஞான்றும் நாமரூபாதீதமான நாமரூபாதீதப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கைப்பற்றி அநுபவித்த லொழிந்து கமத்தியாமையை நாட்டி, நாமரூபாதிகட்குப் பாத்யம் சூட்டி, சொற்சம்பிரமம் காட்டி, நாம் மகிழ் அடைவான் மயலல், யாதொரு பேதைதன் சாயலைச் சிறைப்படுத்துவானாதல், புதைத் தொழிப்பானாதல் அநுசித சங்கல்பமேற்கொண்டு அப் பிரதிவிம்பத்தை மெய்யென மயங்கித் துரத்தித் துரத்தி யலைந்தலைந்து அலக்கண் பட்டது போலுமென்ப, நாமரூபம் மாயையின் கூறுமாகையான் எப்போதும் மாறுதலடைதலையும், விகாரத்தையும், நிலையின்மையையும் குணங்களாக வுடைய தென்பது பெற்றாம். அம்மாயை தானும் அதை மெய்யென மகிழ்ந்தோனையே மயக்கி யாடல் நாளுமென்க. அஃது சத்தே யெனமுடித்த மெய்ஞ்ஞானிகளாம் அளவிடலரிய ஆற்றலமைந்த எம்பெருமக்கள் சத்தா [illegible] அஃது உள்பொருளொன்றாகாது யாண்டு மில் பொருளெனவே முடி [illegible] பப்படற்றொழிவு மென்க! அஃதத்யாசம், அநிர்வசநீயம் என்றே எம்மனோர் [illegible] மகிழ்வர் போலும்.

"தோன் [illegible] மறையும் மறைந்தன தோன்றும்,
பிறந்தன [illegible] பிறந்தன [illegible]"

என்பதூஉம் சத்தியமான மன்றே!

இதுவெனச் சுட்டப் பெறுதலில் பிரம்மம் இது வெனச் சுட்டப் பெறும் யாவும் அசத்தே.

"த்ருதியம்சேஜ்ஜடிமாபவேத்" என்று வடமொழிச் சிவஞான போதாசிரியரும். இது வில்ல, இது வல்ல, இதுவல்ல வென்ற நேதி நியாயாத்திரத்தாலே வேதம் தனது நாயகத்தை ஸ்துதிக்குமென்றார்கூறுப.

உள்ளன்புள்ள யாதோர் உத்தமஸ்திரீமணியை அவளதின்னுயிர்ச் சகிவிளித்துப் பரபுருடர் பல்லோரைக் குறிப்பிட்டு, அன்ன பாலன்களில் ஒவ்வொரு புருஷோத்தமனையும் தனித்தனிச் சுட்டிக்காட்டி இவரோ உன் பிராணபர்த்து, அவரோ உன் னின்னுயிர்த்துணைவர் என்று உசாவு நிற்ப, அப்புருடரல்லாரை இவரல்ல, அவரல்லா ரெனக்கூறி யொழித்து, ஆண்டுப் பின்னர்ப் போந்த தன்னினு மினிய தன்காதலனையே தோழி, "பொற்பாவாய், சித்திரத்தும் எழுதொணா வனப்பினன் தன்னைக் காண்போரைத் தம்மை மீண்டும் காணாராக்கும் மன்மதனை வென்ற இப் பாலபாஸ்கரனை நீயறிவை கொல்" எனக்கடாவியவமயம், புன்முறுவல் பூத்தாளாய் மௌனமுற்று மனமற்றுத் தலைவணங்கின்ற காட்சியே யென்ன, பொருளொன்று பற்றைப் பொருளன்றெனமுழங்கிய மறை பரம் பொருளாம் பரமசிவனைப் பிரஸ்தாபியாது "பிரஸ்தாபிக்கு"மென்று கூறுவர் விஞ்ஞானிகளர். "அதுவாய், அதுவாவர், அதுவே சொல்லும்" என்றார் ஆங்கோமகள் ... அது வாதல், மனமாதி அந்தக் கரணப்பிரதிபந்தகங்கள் தலை தூக்கியாடும்வரை கைகூடாதே. வீட்டை வீட்டை யடையற்பாலதன்றோ மெய்ஞ்ஞானிகளும் மெய்யடியார்களுமாவர். இறந்த பின்னர் மக்கள் கைலை சென்றும், வைகுண்டம் சேர்ந்தும், பரலோகங்கண்டும், வாழ்வடைதல் உலகம் கண்டதில்லை. எம்மனோர் கண்டதில்லை. யாமும் கண்டதில்லை மக்களிற் பெரியர் தமது ஜீவகாலத்தே, இருந்த விடத்திருந்தே வீட்டை யெய்திச் சுகித்ததூஉம், சுகிக்கின்றதூஉம், இனியும் சுகிப்பரென்பதூஉம், கண்கூடாமன்றே.

"நன்று ஞானங் கடந்து போய் நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்ந்
தொன்றாய்க் கிடந்த வருட்பெருந்தா முலையாமீ கதனைப்புணர்ந்துணர்
சென்றங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
அன்றே யப்போதே வீடு அதுவே வீடு வீடாமே"

என்று போந்த கம்பீரத் திருவாக்கைத், திருவிட்டார்து இத்திக்கு ... ருக ரசத்தை, அஞ்ஞானவிருளரிக்கும் மெய்ஞ்ஞானச் சுடரினை துவேஷ ... ஸ்ச்சிங்கையைத் தூரத்தே துரத்தி யொழித்துத் தரிசித்து அடங்குவ ... பாமர உலகம்.

"மநயேவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:"

என்று சுருதியே உண்மையை யுள்ளபடியே கூறிப் போந்த தென்றபடியும்.

"அஞ்ஞானப் ப்ரபூதம் சர்வம்
ஞானேந பாஸி ...

சங்கல்போ விஜித: கர்த்த:
விஸ்ராஸ் ஸேயமீ க்ருச:"

... மெய்வடிவினன் நங்கண்மணி, நங்கண்ணிற் கருமணி, நங்கண் கண்ட தெய்வம், மெய்கண்ட சைவம், ஸரஸ்வதியை வெற்றிகொண்ட சர்வஞ்ஞன், அம்பா சமேதனவதார விக்ரஹம், பொய்யையே கண்டு பொய்யையே விண்டு பொய்யையே கண்டு பொய்யிற் பூரித்துப் பொய்யிற் பாரித்துப் பொய்யைக் கொட்டிப் ... யைக்கட்டிப் பொய்யை வாரிப் பொய்யை வழங்கிப் பொய்யாய்க்கிடந்த நம்மை ஸ்வப்ந மொழித்துச் சாக்ர மடைவித்துத் துரிய நிலையிலழுந்த மெய்யை யூட்டி மெய்யே யாக்கி மெய்வாழ்வடைவித்த நங்குருபீடம், எம் சற்குரு மணியை யிற்றை நாள் உலக முழுமையும் ஞானம் வீசித் திக்விஜயம் செய்வரின்றாண்டிய தசரிச்சுடரொளி, ஜகத் குருநாதன், ஞானவாரிதி, அட்டமாசித்திகளையும் அடிமை கொண்டோன், அட்டலக்ஷ்மிகளும் நமது சந்நிதானத்திற் சேவைபுரிந்து அவிரஅவிர்ந்தோன், "ஸோகம்சிவோகம் சிவ:கேவலோஹம்" என்றே ஈரட்டாண்டினெல்லா முணர்ந்து எல்லாமோதி எல்லாம் விளக்கினேன், அந்த மோக்ஷங்கள் என்று மின்றென்றேன், ஆரம்பவாதம் அநுசிதமென்றேன், பரிணாமவாதம் பற்றீதிறென்றேன், விசர்க்கவாதம் ... கண்டுமேயென்றேன், அஜாடவாதம் அற்புதமென்றேன், ... ஓதுதற்கரிய உத்தம மூர்த்தி, "கலை உலகெலாமு ... ர வொண்ணுமெ ... தைக் கடவுளரை, கலையை மதியை மதிக்கும் புலவர் தமைச் ... க்கு முனிவரரைத் திசைமாமுகனை யிறைவரையாச், சிலையை மிதிக்கு நெடியோனை விழுங்கியு மிழாத்திறன்மாயைத், தலையை மிதித்த" அல்லமன், துரியங்கடந்த பரநாத மூலத்தலத்து முளைத்த முழுமுதல், உயிராலவாலத்துணர்வெனீர் பாய்ச்சி வளர்ப்பார்க் கொளிபூத்தருள் பழுத்த மலர்க்கற்பகம், உருகியுருகி நெக்கு நெக்குள்ளுடைந்து கசிந்திட்டசும்பூறு முழுவலன்பிற்பழவடியாருள்ளத் தடத்தினூற்றெடுக்கும் பெருகு பரமானந்த வெள்ளப் பெருக்கு, சிறியேம் பெற்றபெரும்பேறு, அன்பினால் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கங்ஙனே யமிர்த சஞ்சீவிபோல்வந்தாகித்த மழைபொழியுமுகில், இற்றை நாள் உலகெலாம் ஞானிகள் சிரோபூஷணமென்றே துதிக்கப்பெற்ற குருமணி, ஐரோப்பிய மறைகலைஞான சூரியர் 19-ம் நூற்றாண்டிற் கண்ட நவீன சாஸ்திரமுடிவுகளையும் மூவாயிர வருடமுன்பே குறிப்பித்த தவவடிவம், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளருளிய மெய்யீசும் திருவாக்காலுமன்றே உண்மையினிது போதருமென்ப. "கொள்ளித் தேள்கொட்டுண்டு குதித்தாடும் கள்ளுண்ட கள்ளமனக்குரங்கு" எனச் சிறப்பித்த புண்ணிய வடிவினரும் மெய்ம்மார்க்கத்தையே யீண்டைச் சூக்ஷ்மமாய்க் குறிப்பித்தனர்போலும். "வனக்குரங்கு வியப்ப என் மனக்குரங்கு நடித்த துடிப்படக்கி யாட்கொண்டதுமாயே" என வெம்மானை வந்தித்த அருட் பிரகாசவள்ளற் பெருமானும் மனமடங்குந் திறத்தை நாடியே

பின்னணம் ஒழிகுவரென்க. அவரது ஞானம் காமழும் மெய்க்கூற்றைத் தேவ திருவாக்கு அருட்பாவல்லவென்று கூறத்துணிந்த பொய்க்கூற்றரோ பிறிந் துணரவல்லார்? நம்மவர் பலர் நேரே கண்டு வாழ்ந்தனர்போலும் ... சமய குரவர்களை. ஸ்ரீ வாகீசராதியோர் நமது நண்பர்கட்கு ஸ்வப்நத்திலெழுந்தருளி எங்கள் வாக்கே அருள்வாக்கு, இதரர்கள் சிவனுக்கிட்ட பாமாலை யாவும் மருள் வாக்கு என்றே கூறினர்போலும். அந்தோ! என்னாதிந்த விலைக்கு ஓர் தப்பிர தேசம் இப்போது வந்திருக்கிறது. நாலைந்து ... யாம் ... மண்டலத்தினின்றும் இவண் (சென்னையில்) போந்திருந்த சமயம் திருமயிலைக் காபாலியினது விருஷபாரூட மஹோத்சவத்தைக் காண்பான் சென்றிருந்த எமதன்பரொருவர் அவ்வாண்டுக் கண்டுவந்த கன்மல் காட்சியொன்றை யெமக்கோதி யெம்மைச் சிலநேரம் துக்க கடற்படுத்தார். வேதசை வழிகாட்டிச் செல்ல, வேதம் தம்புகழ்பாடிப் பின்செல்ல திருவோலக்கம் எழுந்தருளிய உமாஸஹாயனை வேதம் அடுத்துச் செல்லவிட்டு அதையாதரவாகக் கொண்டு பின்பற்றிச்சென்ற ஆகமமேயென்னச் சில ... வர்குழாம் (பரம்பரைச் சைவரோ, நவீனசைவரோ, சித்தாந்தசைவரோ அத்வைதசைவரோ, ... வாந்திரசைவரோ, பைரவசைவரோ, அல்லாக்கால் இவர்கள் யாவருஞ்சேர்ந்து வர்த்தித்த ஒரு பெருங்கூட்டமோ யாமறியோம்) சிவநாம ... கீர்த்தநம் செய்தவழி ஸ்வஜனங்களை யிண்டவெனத் தாழ்த்திச் ... க:—அவண் போந்த ... தம்பிராஹ்மணச் செல்வமாவருர் உல... ஞானச் சமுத்ரம் என்றும், பேரின்பவிமல ஊற்றென்றும் போற்றிப் புகழுங்கிடந்து முமுக்ஷுக்கள்" இன்பமடைந்திருக்குங்காலத்தில் அமிர்தமயமான சந்திரிகையுடன் பரவசப்படுத்தும் கானரசமும் சேர்ந்தால் எப்படியோ அப்படியும், துன்பம் வந்தகாலத்து எரிகின்ற கோடைப்பருவத்திற்குத் தென்றல் எப்படியோ அப்படியும்" உதவும் சிறந்த உயிர்த்துணையாயும், தெவிட்டாத திவ்யஜோதிமயானந்தத் திருப்பாற்கடலாயுமுள்ள "ஸ்ரீ தாயுமானவரது உபநிஷத சாரங்கொண்டு தித்திக்கும் அற்புதப்பாடல்களி லொன்றை மான்மழு வேந்திய கையும், கங்கை தங்கிய சடையும், மதிவதிந்தமௌலியும், கடுவமர்கண்டமும், உமையமர் உருவமும், நெற்றியிற்றிகழ்ந்த வொற்றைநாட்டமும், எடுத்த பாதமும், தடுத்த செங்கையும், புள்ளியாடையும் ஒள்ளிதின் ... "உருவக நர்த்தனத்தைப் புரிந்த சிற்சபேசவள்ள லெங்கோவைப், பாடுவான் கருதி யோரடி யெடுத்தோதியபோது அச்சைவ குழாத்தை யலங்காரஞ்செய்த ருத்திர சைவரொருவர் தம்மை மறந்து தாமசாகாரமாகி வெகுண்டெழுந்து "ஹே! பிராஹ்மண! இதென்னை யிது! தகாத வொழுக்கத்திற்றலையிட்டுக் கொண்டனிர்போலும்" விறுத்தும் உமது பிரசங்கத்தை; தாயுமானவராவது, அவர்பாட்டாவது, எங்கள் (இந்தசைவர் நேரே ஸ்ரீஞான சம்பந்தர், வாகீசர் முதலியோரது பரம்பரையில் வந்தவர்போலும்) சம்பந்தர் பாட்டுடன் வின்று சயாளிக்கத்தக்க யோக்யதையுடையதா? (சம்பந்தர்பாட்டும் தாயுமானவர்

பாட்டும் குஸ்தி பிடிக்கவேண்டும் போலும்) எங்கள் பாட்டே அருட்பாட்டு. (சிவ,! சிவ!) ... ... (யாம் இன்ன சொன்னரெனஎழுதத் துணியோம்;) நீவிர் நடமின் நடமின்! யாம் சிவனையே புறக்கணிக்கும் ஆற்றலடைந்த அடியார் பரம்பரையில் வந்தோம். தாயுமானவரா காற்றமிக்கேன்? எமக்கேன்! சிதம்பரம் ராமலிங்கம் பிள்ளையின் மருட்பாவையும் யீண்டையோதுவீர்போலும் ஒழிமின்! ஒழிமின்! நீவிர் சைவத்தைக் கெடுக்கப் போந்தவரே! என்று ... பிரசங்கம் ... யொழிந்து அவரதன்பர் கூட்டத்தை மகிழ்வித்தனரென்று கேள்வியுற்றுப் பன்னெடு நாள் மனம்புழுங்கிக்கிடந்தனம். நிற்க; மனம்விரிதலே பிரவர்த்திமார்க்க மார்க்கம் மனங்குவிதலே நிவர்த்திச் சுகமார்க்கமென்று கூறும்.

> "பெற்ற வங்கிலேயே திட்டை
> யக்கினிலேயோ வாழ்ந்றவனோ மயங்காதே
> நீபோகா வென்று நீள்ளாய்
> சமரா விருக்கச் சுகமுண்டு"

என்றெடுத்தாண்ட தவமுனி. தாயுமானவர் வாக்கியாமிர்தத்தை யிவண் கர்ணபுடத்தூற்றித் களிப்பெனுமனப்பரும் பெருங்கடலமிழும் பெருந்தவமிழைத்தாயென்க.

* மக்களிற் பெரும்பாலாரின் சுவாநுபவத்தையும் ... டைச் சிறிது சிந்திக்க எத்தனிப்பாம்.

எத்துணைச் சிறப்பினதாய செல்வபதத்தைப் அமர்ந்து ஒருவன் வாழ்வானேனும், எத்துணைச் சிருங்காரலாவண்ய சமூகத்தினளாய பெண்ணரசையொருவன் மருவினானேனும் அவன் யதார்த்த சுகந்துய்த்தவசரமுளதுகொலென்னும், அவ்வுண்மைத் தெளிவோமாக.

சாக்கிரஸ்வப்பனவஸ்தைகளொழியக்கிடந்த சுழுத்தியநுபவந்தான் சுகந்தருமென்பது புத்திமான்கள் யாவருக்கும் புலப்பட்டதே யன்றது கண்டீர்! மனோ லொடுக்கத்தால் தேசாதிப் பிரபஞ்சத்தோற்றமற்று நின்றழித்தோன்றுமின்பத்தை ஆசிரயிக்கும் பொமொருவன் புத்தி பூருவமாக வந்நிலையடைந்து தற்றொன்றார்த்தமாய் விகழும் நிரதிசயானந்த நிமலப்பேற்றைக் காதலியாதிருத்தல் விந்தையினும் விந்தையன்றோ?

பரமேஸ்வரனது நித்திய சங்காரமே, அவரது சர்வ சங்காரப்பேற்றையநுமானிக்கு ... தனமாய் முடிந்ததுணர்வீர். உள்ளபடியே பகலெல்லாம் கஷ்டத்பாதை யொழிப்பான் உழைத்துக்களைத்த ஏழையொருவனுக்கு நிசிக்கட்டன்னை யொழிக்கும் நித்திரை எத்துணை யவசியமாமோ அத்துணையும் எண்ணிக்கை கடந்தொழிந்த ஜன்மங்கள் எடுத்தெடுத்து ஸம்ஸாரப் பாழ்ங்கட

வில் வீழ்ந்து சுகநுக்கமாயலைகளில் மொத்துண்டு அவதி வயப்பட்டழிந்து
வருந்தும் ஜீவராசிகட்கு எவ்வளவுகால மவை பிறந்திறந்தவதி யுற்றொழிந்தன
வோ அன்ன காலவரையறை மகா சுழித்தி மூடவேண்டிய தத்தியாவசியமே
யெனப் பெரியோா கூறலுற்றது பட்டப்பகலாய் விளங்குமென்பதொரு தலை.
இனி சாக்ராவத்தையிற் சுழுத்தி யெய்திச் சுகவடிவமர்ந்த புண்ய மூர்த்தங்
களதருட்டிறத்தைப் பேசவெழுவாம்.

சிக்குளுக்கடலாம் பரமேட்டியி னின்றெழுந்து, அவளாயே யாசிரயித்
துத்தழுவினின்றானந்தித்து அவருக்கபின்னமேஹும் அவாந்திரமெனப் பேசப்
பெற்று, லீலாமாத்திரத்தானே மூவராதியோரைச் சிருட்டித்து, அவரவரது
தாதாந்மிய பரிகாரமா சக்திகள் யாவுமேயாகி யாட்கொண்டு, இறுதியிற் ஜீவ
ராசிகள் தம்பெருமாயா சாகரத்தை ஞானநாவாய் கொண்டு கடந்து சுகத்
தை நாடிச் சிவத்தை யடைவான் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யலேசம் புரிந்து ஆநந்
திக்கும் எம்மாநந்த வல்லித்தாயாம் பராபிருகிருதியை காவார வாழ்த்தியேத்தி
அவளதநுக்கிரஹத்தைப்பெற்று அநந்தரம் பர்ாபரினை யடைந்து ஜீவபோத
முற்று மொழியப்பெற்று, சிவாகாரமெய்திச் சுகித்த மெய்ஞ்ஞானிகளதிலக்க
ணம் "பேய்போற்றிரிந்துப் பிணம்போற் கிடந்து" என்றற் றொடக்கத்த
செய்யுளால் பிரகாசமாதலையா முணர்வோமாக.

"தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடி" என முதியோரிட்ட
வாணையும் பரப்பிரயோசனார்த்தமே யென்க. உந்த பதவியடைந்து நரேந்
திரபோகம் துய்க்கும் யாதொரு கௌரவ குடும்பத்து ஆர்யபிரபு ஸ்திரீரத்நத்
தைத் வியவகார வேளையில் அவளிடம் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டிக் கிடந்த வியவ
காரங்கள் விஷயமாய் அவன் சமுகமடைந்த ஆர்யபுமான்களெவரும் இரைப்
புறத்திருந்தே தங்கடங்கள் பிரார்த்தனைகளை விண்ணப்பிப்பராகவும், அவ
ளீன்றெடுத்த செல்வச் சிறுவர்களும், தவழ்ந்தால்வந்த சிறுமியர் குழாமுமேதி
ரையை நீக்கி அவள் சமுகஞ் நேரேகண்டு அவளால் கொஞ்சித்தழுவப் பெற்
று மெய்க்களிப்படைந்து பூரிப்பது கண்கூடன்றே? "சேய்போலிருப்பர் கண்
டீர் உண்மை ஞானந்தெளிந்தவரே" என்றார் மெய்யடிகளும்.

தம்மருமைக் குழவிகட்கு பால்ய லீலைபுரிவான்றும் தந்தை [illegible]ரதிமை
யாதிகளைப் பாராட்டிச் சீராட்டிவிளையாடும் சந்தர்ப்பத்தே தம்வியவகாரவேலை
யை முடித்து அச்செல்வச் சிறுமக்கள் விளையாட்டுப் பொருளைப் பின்னர் வீசி
யெறிந்து அம்மையம்மே, யென்றழைத்தபோது அப்போதே யவண்போ
ந்து அன்னோடாக் களிப்பிக்கும் நற்றாயென்ன, ஜகதாம்பிகை அன்பர்க்குப்
பிரசாதித்த இவ்லோகபோக போக்யங்களை யன்னார் துய்த்தொழித்து விராக
மேலிட்டால் ஹே! அம்ப! என லோகநாயகியை விளித்தழைத்த வமயம்
சிற்சத்தி யெய்தாய் அக்கணமே பிரஸன்னமாகி யாட்கொண்டடியனை ...டம

டமே சேர்ப்பிப்பளென்றே சகல சாஸ்திரங்களும் விதந்தோதிடும் கண்டீர்.
அய்யன் சந்நிதியடையப்பெற்றார் திறம்பேச யாவராற்றிரமம்!!

"என்னையுந் தன்னையும் வேறா, யெண்ணாத வண்ணம் இரண்டற நிற்க
சொன்னதுமோவொரு சொல்லே அந்தச்சொல்லால் விளைந்த சுகத்தை யென்
சொல்வேன்" எனப்பொன்மொழி புகன்ற புண்ணியரே யதை யுணர்ந்தனர்
போலும்.

"விளையுஞ் சிவாநந்த பூமி, அந்தவெட்டவெளி நண்ணித்துட்ட விரு
ளாங்களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன், ஐயன்களையன்றிமற்றொன்றுங் கண்
டிலன்றோழி" என்று ஜீவபோதம் கழலநின்ற அநுபவத்தை ஜீவபோதம் பட்
டொழிவான் அருளிய பொன்மொழிச் செல்வர், அநந்தரம், "கண்ட என்னை
யும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி" என்று சிவபோத ஸ்வாநுபவத்தைச் சொ
ல்லாமற் சொன்ன திறத்தை சினையமல் சினைத்துச் சுவைப்போமாக. தாயு
மானார் சிவமாய் நின்ற சிவநிலையை யாங்ஙனம் சமாதி பிரிந்த போழ்தத்து
பஹிர் முகப்பட்டநாதி அந்தக்கரணங்களா லுணர்ந்து ஞானேந்திரியங்கள்
ஞான சுகமடைய வாக்கான் வெளியிடலொல்லு மென்றாசங்கித்தால் நன்று
கடாயினாய் தன்னின்னுயிர்க் காதலனைத் தழுவித் தாளெழியக் கிடந்தவளாய்
நின்ற வழியே சிற்சுகாநுபவம் பெற்று வாழ்வடைந்த இயற்கையின் மணங்கமழ்
இனிய கூந்தலைப்பெற்ற தர்மபத்நி, வியவகார வேளையிற்றானருந்திய யின்ப
ரசத்தை யுன்னி யுன்னிக் களிப்பிலாழ்ந்து சமயம் வாய்த்துழி வாய்த்துழித்
தனது உயிர்ச்சிலதியருடன் அங்கீகரற்ற வின்ப நுகர்ச்சியை மதலைச் சொற்
கொண்டு நகையாடி நாகுழற வுளாயாடி நின்றும், சட்சிந்திரியங்கொண்டு
யாண்டும் பிரசங்கித்தும் ஆநந்தம் பூத்துத் தோன்றிய வநுபவத்தை நீவிர்
உணர்கவென விண்டியிறுத்து அவர் சங்கை யொழிக்க. அவ்வியாஜ கருணா
மூர்த்தியா மெம்பிரானொருண்டனைச் சிறப்பித்துச் சிறந்தெழுந்த "பிரஹ்ம
மாநந்தம், பரமசுகதம், கேவலம் ஞானமூர்த்திம் என்றற் றொடக்கத்து திவ்ய
மந்திரங்களும் அன்னோர் அடைந்த பேராநந்தப் பெருவாழ்வை ஒருவாறு சூக்ஷ
மமாய் சூசிப்பித்தன வென்க.

"பெற்றவட்கே தெரியு மந்தவருத்தம்" என்றுபதேசித்த சற்குரு மொ
ழியும் மேலாக மோக்ஷமார்த்தம் முத்தென மணியென யுதிர்க்க தென்றபடி, சிற்
றின்பமே பேரின்பத்தை யநுமானித்தற்குப் பெருக்கரு[illegible] யாதலான் (மரக்
காலைக் கொண்டன்றோ அம்பாரத்தை யளப்பர்) பேரின்பம் பேச்சே யென்
பாரை நாம் அதிவிநயத்தோடொன்று கேட்கிறோம். எ[illegible] ஞானக்
கொண்டார் இந்த சமாதானத்துடன் விடை யொன்று தே[illegible]ாக

"இகத்துள சுகத்திற் களவுசெய்கோலாய
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்"

கவீஸ்வரர் பேசக்கிடந்த சிற்றின்பத்தையேனும் இன்னதென்ன தன்மைத்தென முடித்துக்கூறுமாற்றலமைந்தார் யாவரோ கூறுவீர்! நீவிர் கூறுவதொன்றுண்டேல் அஃதூழிக்காற்றிற் பூழிப்பஞ்சு போலாமே. உத்தம வயதடைந்த விதைகளாம் தாமரை சான்றாய் மணந்த தர்ம பத்னிமார்களை அவர்களது மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்யாது பர்த்ரு சோகத்தாற் பிரிவாற்றாது அவலமுற்றுக் கிடக்கவிட்டு, காலகூட விஷத்தை வென்ற உள்ளத்தைப் பெற்றும் ஜஹன் மோஹ வடிவமைந்த பலவேசைகள் கண் வலைப்பட்டு அஹோராத்திரம் அன்னாரோடு கூடிக் கிரீடித்துச் சுகித்தநந்தேசத்துப் பிரபுக்களேனும் சிற்றின்பம் இதுவென அதுவெனப் பரக்கப்பிரசங்கியாது விட்டனரின்றென் கொலோ?

பூரஸ்பரம் மெய்ப்பாச திருஷ்டியார் ஸ்பூர்த்தியும் ஆர்த்தியுமடைந்து பூரண ஐக்கிய சந்தோஷம் பூத்து இல்லறப்பயனுண்டான மெய்க்காவர்க்கியான் பரவசப்பட்டுக் கூடிச்சுகித்த ஸ்திரீபுமான்களெவரேனும் தங்களநுபவங்களைச் சொற்கொண்டு விரித்தனரன்றே! இஃதென்னை யிந்தை "காமனுமிரதியும் கலந்த காஷியாமென"க் காதலிருவர்கருத் தொத்து ஆதரவுபட்டவின்பத்தை "தாதலொன்றிதுமோர் கள்ளின் றேற்றமே" வென ஆரியர் கூறிய வழக்கையேனும் உலகமறியாமற் போனதெவன்? வியவகாரமிழுக்கப்பிரியாது பிரிந்து அந்நியதேசம் சேர்ந்த காதலன், தன்காதலித்திலை யிட்ட பூங்கொடி போலச் சாம்பினாள் போலும் என்றுணர்ந்தனனாய் உருகி ஸ்மரணையற்றிருப்ப, அவளதுருவெளித் தோற்றம் கண்டுயிர்த்தெழுந்தவநுபவ மறிந்தாரே சிவசம்பந்திகள், சிவனதுருவத்திருமேனியை வியவகார நேரமெல்லாம் காணுகிற்பர் என்றுணர வல்லார். "பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ" வென்ற நேர்மையை யுணர்ந்தும், சிவஞானச் செல்வர்கள், பேசாது பேசிமகிழும் பெரும்பேற்றை யறியவல்லார் சிவனையன்றியாவராவரோ கூறீர். ஐந்து பேரறிவும் ஆநந்த மெய்திநின்ற அவசரமே சிற்றின்பமென்பார் பெரியார். ஆண்டு மநம் உண்டெனும் வழக்கு யாண்டும் சிறவாதே. மநமொழிந்த நிலை யிரண்டற்றதன்றே. பர்த்ரு பத்நி யாவாரதுவித நோக்க மொழிந்து அரைக்கணம் அத்துவிதம் பெற்றதே இன்பம் பயந்ததென்ப. அவ்வின்பத்தையும் ஸ்திரீபுமான்களனைவர்க்கும் மிடமே பெற்றனரென்ற உண்மை ஆழ்ந்து யோசிப்பார்க்குப் பிரகடனப்படும்போலும். வெற்றெலும்பைக் கடித்துக்களித்த சிறுநாயொன்று தன்பற்களினூடேபோந்த உதிரத்தையே சுவைத்துக் கிடந்ததே சான்றாம். கூஷணபங்குரமான காமத்தாலடைந்த சுகமே கணந்திலேயே மாறி யொழிவதான அஃது சிற்றின்பமெனவொதுக்கப் பெற்றதென்க. அஃதாய் அநுகவையியொன்றாக வேனும், வேறாகவேனும், பேசொணா மயக்கவமைதான்றாய் முடிந்ததால் அதையே யறியாதொழிந்தார் மக்கள் எனச் சித்தாந்தம் செய்தனர் வித்வமணிகள்.

எனவேதாமொழிந்து ததாகாரமாகி, பாபபுண்ய ராஹித்யம் பெற்று நின்ற ஜீவபோதம் கெட்டு ஜீவன் முத்தரது அநுபவ சித்தமான பேரின்பப் பெரும் பேற்றினைச் சிற்றறிவுடையேம் என்னனம் விரிக்கப்புகுவேம்.

"ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள
வளப்பருங் கரணமோர் நான்குஞ்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந்
திருந்துசாத்து விகமதே யாக
இந்துவாழ் சடையானாடு மானந்த
வெல்லையிறனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேருவகை வெள்ளத்துட்டிளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்."

என்று ஸ்ரீ சேக்கிழார் விதந்துபோற்றிய சமயாசார்ய மூர்த்தத்தினது மெய்யன்பின் திறத்தை யுலகம் சிந்திக்க! ஆளுடைய நம்பிகள் அடைந்த இவ்வாழ்வன்றோ சத்கர்மபலனாகும். இஃதன்றோ பக்தி. இதுவன்றோ யோகம். இதுவே யன்றோ மெய்ஞ்ஞானம். இந்த திவ்யாவசரத்தைச் சிந்தித்த சாதுக்களே ஞானிகளாவரென்றால் எம்மையாண்ட வடிகள் ஞானமே திரண்டோருருவெடுத்ததெனப்போந்த அப்பிராகிருத சரீரியாவரென்று கோடலமைவுடைத்தாம்.

கிறிஸ்தவ சமயச்சித்த ரொருவர், பராபரனோடு கலந்தநுபவித்த சுகத்தை, அந்தக் கரணத்தை யதிக்கிரமித்த சாந்தம் என விளம்பினோர் நேர்மையையும் சர்வ சமயவாதிகளும் நிச்சயித்துணர்வான் முயற்சி மேற்கொண்டொழுகுவீராக! பைபாத்கடமுதத் தலைவர், வர்ணபேதங்களை முடித்து, பண்டிதர் பாமரர், சிஷ்டர், துஷ்டர், அரையன், ஆண்டி, பெரியர், சிறியர், ஆண், பெண், யாவர்க்கும் விநியோகித்த நிர்வாண ஞானமும் பேரின்ப வாதமே யென்க! அஃது ஸ்வாநுபவ மாத்திரத்தானே யுணரற்பாலதொன்றாதலானும், அதை வாக்குமாதி தர்மங்கள் ஏட்டா வாகையானும் அதன் வசப்பட்ட பெரியர் குழாத்தெவரேனும் அதையும் எட்டுணையும் இன்னதென இலக்கண மமைந்ததென வெடுத்தோதாது விட்டாராகையானும் யீண்டை வேறொன்றுங் கூறவியலாது விடுத்தாம். வியவகார நேரமெல்லாம் சமாதி நிஷ்டையடையப்பெற்ற சிவநேசச்செல்வரிடம் பரிவுடன் சென்று பணிவோடு தங்குறைகளை விண்ணப்பித்து அவர்களதநுக்கிரஹப்பிரசாதம் பெற்று ஸ்வாநுபூதி யடைந்துய்வர் பக்குவம் பழுத்த பண்டிதர்.

மேலே விசாரித்த இத்தியாதி நியாய பஹுளங்களான், தம் சந்நிதியடையப்பெற்று மநமிறக்கப்பெற்ற மாத்திரத்தானே, சுகாகார வம்ருதத்தை

சூட்டி யுபகரியா நின்ற தேவதேவன் ஒருவரே பல சமயங்களினும் அதுவது வாய் நின்று நடனம் புரிந்தார் என்ற உண்மை பிரகாசமாவதான், '**தெய்வ மிகழேல்**,' எனத்தெருட்டிய மூதாட்டியினது ஹிருதயம் பூரணமாய் வெளிப் பட்டு நின்றதுணர்மின்! மறையும் "ஏகம்சத்விப்ரா: பஹுதாவதந்தி" எனக் கோஷியா நின்றதன்றே! பொருள் ஒன்றே. அதைப் பல பல விதமாயோ துவர் முதியோர் என்பதே வேத சம்மதம் காண்மோ.

"மைவிடா தெழுநீல கண்ட குருவே
வித்துறு வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்ற குருவே"

என்பதே பரிசித்தாந்தம்.

இனி வேதாகம ஸ்மிருதி புராணேதிகாசாதிகள் கூறலுற்ற பரமனது திரிமூர்த்தித் திவ்யாஸ்வரூப லக்ஷணங்களை விசாரிக்கப்புகுவாம்.

"கடுகைத் துளைத்து கடலை யடைத்தாற்போல சர்வோத்கிருஷ்டமான வேதாந்தத் தத்வங்களையும் ஒருமித்து உருட்டித்திரட்டிச் சாரசங்கிரஹமாகச் செய்யப்பட்ட ஓம் என்ற மூலப்பிரணவமந்திரமன்றே, பரமனது ரூடி நாமமும் மெய்ப்பிரதீகையுமாகும். (அ + உ + ம்) அகர, உகர, மகரங்களான் அம்மந்திரம் ஆக்கப்பெற்றதை யுணர்ந்தவழி திரிமூர்த்தித் திவ்ய ஸ்வரூப லக்ஷணம் விஷயமாகுமென்பதொரு தலை. வாய் பிளந்த அவசரம் **அகரம்** பிறந்தது. பிளந்தவாய் மூட யெத்தனித்த அவசரம் **உகரம்** தோன்றியது. மூடிய தருவாயில் மகாரம் சப்தித்ததை யறிமின். வாய்பிளந்து மூடுமிடையி லன்றே, சப்தங்கள் யாவும், சர்வபாஷைகளும் வெளியாகும் எனவே, பிரண வத்தைச் சப்தமாதாவென வேதாந்திகள் வர்ணியாநின்றனர். **சப்தமே** ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாமே! "சப்த ஸ்ருஷ்டம் ஜகத்" என வோதியது சுருதி எங்களப்பன் திருக்கரமேந்திய டமரகமும் அவ்வனவ பிரபஞ்சத்தோற்றத் திற்குக் காரணமான காரணகாரியங் கடந்த சன்மணியென்ற வுண்மையைக் குறிப்பிக்கும் பிரதீகையாகுங் கண்டீர். அகரம் ஸ்ருஷ்டியையும், உகரம் ஸ்திதியையும் மகாரம் ஸம்ஹாரத்தையும் குறிப்பித்தன. அகரம் பிரமனுக்கிடம், உகரம் விஷ்ணுவினிடம், மகாரம் சிவனிடம் என்று கூறுவர். அகரத்தினிட மாய் விரிந்து, உகரத்தினிடம் பரிணாமம்பெற்று, விளங்கும் சப்த ரூபநாத சத்தி, மகாரத்தினிடம் ஒடுங்கி நின்ற காட்சியைக் காண்க. நாதரசத்தை யருந்திக் களித்த புமான்கள் மகாரத்திற்கான மொடுக்கமென்ற திவ்ய அவ ஸரத்துத் தங்கள் மநமும் தற்சமயத்திற வொடுங்கி யோர்விதி சுகாநந்த வாரி யிற்றோய்ந்து நின்றதைக் காண்டிர். அகரம் சாக்கிரத்தையும், உகரம் ஸ்வப்நத் தையும், மகாரம் சுழுத்தியையும் குறிப்பிக்கும் என்று பெரியோர் கூறலுற்ற

விழக்கு மமானதுண்டு. அகர, உகர, மகாரங்களாகாது, அதீதமாகி, அவை பிறப் பிடமாகி அவை ஜீவிக்குமிடமாகி, அவை ஒடுங்குமிடமாகி, அவைகட் கதிஷ்டா னமாகி நின்ற பிரணவசத்தியினது **நான்காம் பாதம்** (சதுர்த்தம்) அன்றே மூவருமாகி, அவர் பிறப்பிடமாகி, அவர்கட்குப் பிரசாதிக்கு மிடமாகி, அவர் களை யாட்கொண்ட விடமாகி, அவர்களொழியக்கிடந்த தனியிடமாகி அவர்கட் கதீதமாகி அவர்கட் கதிஷ்டான சைதந்யமாகி, யாவருமாகி, யாவையுமாகி, அல்லவாகி நின்ற நிர்க்குண நிரதிசயாநந்தச் சுகவாரிதியா மெம்பெருமானை குறிப்பிக்கும் பிரதீகையாய் நின்றது காண்மோ.

"சிவம் அத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம்" என வந்தித்தது மாண்டூக்கிய சுருதி.

பிரணவமாதாவினது அபார கௌரவத்தினது மகிமை, ஆரிய ஹிந்து வேதபாஹ்யமெனப் பேசக்கிடந்த பன்மதச் சாஸ்திரங்களினும் பெறப்பட்ட துண்மையெனவும் உந்நத உத்யோகபதவியடைந்த வடமேற்கு மாகாணத்து அத்வைத ஞானசூர்யனெனப் பிரகாசியாநின்ற மெஞ்ஞானப் பிரமுகரொரு வர் கூறலுற்றார். கிறிஸ்துவப் பெருஞ்சமயவாதிகள் பரபவஸ்துவிற்கிட்டு மகிழ்ந்த அரிய பெரிய திருநாமத்தினும் பிரணவமே ஸ்வரூபமாயுள்ளதென்று அவர் சித்தாந்தம் செய்துள்ளார்.

மகம்மதியமதச் செல்வரான மகம்மது நபிப்பிரபு ஜகதீசனதாஞ்ஞை யால் ஞானவாகார வந்தனம்பெற்று எழுதப்புகுந்த மகம்மதிய பெருவேத மாகிய **கொறானில்** பிரவிருத்தில், "அலீப்—லாம்—மீம்," என்ற மகாவாக் கிய மந்திரம் பெறப்பட்டு அவைகளே யாவும் (பிரபஞ்சத்தோற்றம் யாவு மாம் எனச் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர்போலும்.) என்ற தெய்வவாக்கினை யும் அநந்தரம் விதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் நமது வேதவித்தாவார் பிரகாசமா யெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். "**அலீப், லாம், மீம்.**" என்ற தெய்விக சப்தங் கள் (அ + உ + ம்) (ஓம்) என்ற சப்தமே வென அறைகூவியும் நமது பண்டித வள்ளற்பெருமான் தெரிவியாநின்றார். மற்று, சமய சாத்திரங்கள் ஒவ்வோர்சார் நின்று ஓமோமென்று கோஷியாநின்றதுமன்றி, சராசர சேதநா சேதந பதார்த்தங்கள் யாவுமே ஓமோமெனவும், பரமனைப் பேசிட்டு யாண்டும் அழை யாநின்றதையும் நாம் காண்போமாக. அன்றுயிர்த்த குழவி வாய்திறந்து குவா என் றழுதபோது **அகரமும்** ஆச்சரிய குறியாக ஆ! ஹா! ஹா! ஹா! முத லியனவும், ஒருவனைவிளிக்க ஓ! ஹோ! என்பனவும், அழும்போது உங், உங், உங் என்பனவும், சிரிக்கும்போது ஹாம், ஹாம், ஹாம் முதலியனவும் பிர ணவத்தின் [illegible]ளைக் பிரகாசமாவதை யுணர்மிர். அகரத்தினது விகாரம், இதரவுயிர்ச்சத்தங்களும், மெய்யெழுத்துக்கள் உயிர் சப்திப்பதற்கேதுவான பல அவசரங்களுமாய் முடிந்ததையும் உலகம் கவனிக்குமாக. **காலம், தேசம், காரண காரியவாத** (Time, Space, and Causation) இவைகட்கப்பால்

யாண்டும் நின்றது சிவம். இவ்வகட் கிப்பால் யாண்டும் நின்றது ஜீவன். இவ்
வண் உள்ளதோர் மறைப்பு. இம்மறைப்புத்தானே ஜீவன், சிவனைப் பலவிதத்
தோற்ற (நாமரூப)ங்களாகக் காணக்கிடந்தமைக்குக் காரணமாயுள்ள தென்னீர்
விர். ஒன்று பலவாய்த் தோன்றிடினும் ஒன்று பலவாதல் முற்றுமசங்கதம்.
முற்றும் ந்யாயவிரோதம். முற்றும் சாஸ்திரயுக்தி விருத்தம். [illegible]
றுடித்துவாரா வெருப்பொருள் கண்டவழி அஃது பச்சையாய்த் தோன்று
தொழியுமேயோ?

பொருள் பச்சை நிறமாவதுண்டேயோ? ஒருபோழ்து மாகாது. அங்ஙன
மே, பிரம்மத்தை மாயையை முன்னிட்டு தரிசித்தவழி அப்பிரம்மம் பல்வேறு
பொருட்கூட்டமாய்த் தோன்றுமென்பதி லாக்ஷேபமில்லையாம். மயக்கம் யாரு
க்கேயோ, மயக்கம் பிரம்மத்துக்கன்றே? யென நீவிர் கடாவிறேல், பிரம்மம்
மயங்குவதென்றன்று. மற்று, மயக்கமிதப் பொருளினும்மீக மயக்கம் சேர்ந்த
தென்றுகூறி மறுப்பம். ஜீவன் பிரமமன்றேவெனின், பிரமமன்றே. அவன்
பிரமத்திற்கிரண்டாம் யதார்த்தமானதோவென வாசங்கித்தால் பிரமத்தைத்
தவிர்த்து ஜீவனென்பான் ஒரு வன்யாண்டு மில்லையேனும் ஜீவன் ஒருபோ
தும் பிரம்மமாகுனில்லை. ஜீவனுண்டோவென நீவிர் கடாவின் உண்டு. அசத்
யமாய், தோற்றமாத்திரமாய், அஞ்ஞானமயமாய், அநிர்வசநீய சம்பந்தமாய்
இந்திரஜாலம்போலும் கானலிற் ஜலம்போலும் என்று விடையிறுப்பம். இல்
லாதஜீவனுக்கு அநுபவம் (உலக வின்பதுன்ப அநுபவங்கள்) என்னணம்
சேர்ந்ததோவெனின்—ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் பணம்பூர்த்தித்தவழியும், காதலி
யைத் தழுவியவழியும், பிறப்பைக் கண்டவழியும், புலிக்குப் பயந்தவழியும்,
பூனையைக் கொன்றவழியும் என்று காம்பீர்யமாய்ப் பிரதி கூறுவம். உள்ள
ஜீவனை இல்லாத ஜீவன் எந்தசமயம் உணராதுணருதலொல்லுமென நீவிர்
ஞானங்கண்டு கேட்பின், ஸ்வப்நத்திற் போந்த வொருவன், விழிப்பு நிலையை
யடையக்கிடந்த வயயத்திற்குச் சற்று முன்பாக என்னணம் தான் ஸ்வப்நத்
தில் அழுந்திக் கிடந்தானென்று அறிந்தானோ, அன்னணமே நாகமுழு
வது மொழிந்து சாந்தநிலையை யடுத்த ஒருவன்தான் (ஜீவன்) யாண்டும்
பொய்யே யெனவும், (தந்நிலைவன் சிவன்தாமே) யாண்டும் மெய்யெனவும்
உணருமாற்ற லுடையனென்று கூறுதும். அப்பால் நின்ற சிவத்தை யிப்பாற்
கிடந்த ஜீவன் அருமை மேற்கொண்டழைத்தவழி, திரை நீக்கப்படுமென்க.
அப்பால் நின்றதை என்னணம் அழைப்பது. ஓம் என்று மொழிந்தபே சால்
புடைத்தாமென்ப. அழைத்தவழி, அப்பால் நின்றதாமெனத் [illegible] காதங்
காட்டி, நாதமோட்டி, தாழ்ப்பாள் பிரதிபந்தத்தை நீக்குமென் [illegible]. திரை
யொழியப்பெறவே, ஜீவன் சிவத்தை முன்னிலைச் சுட்டிப்ப [illegible] மென்ற
அஞ்ஞானத்தைத் தவிர்த்து, அது தானேயன்றிப், இவனே யவனெனமாறி,
யாண்டும் இவனிருந்தா னில்லையென்ற அறிவேயாகி, தனது [illegible] ல்லவற்றைத்

தானென மயங்கிக்கிடந்துத் தன்னை யுணரப்பெறு தவலமுற்று அளவிறந்த
காலம் அல்லற் கடலாழ்ந்ததாகக் கண்ட ஸ்வப்நங்கட்குக் காரணமான தனுத
பின்ன மாயா வவாந்திர சக்தி ஸ்வாநுபூதியிற் காணப்பெறுது தனிவொ
ழிந்து தன்னையே யிறுதியிற் பிரகாசிப்பித்த அநுமைக்கிரங்கிச் சிரித்து உல
கிடை இவன் பேயனோ, பித்தனோ உன்மத்தப்பசாசமேயோ வெனக்கூறி மயங்
கிக்கிடப்ப விளங்குவன் கண்டீர் ஜீவனிருந்து சிவம் பழுத்த ஜீவன் முத்தன்.

"அச்சுவத்த மென்றொரு மரமதி
 விண்டுரும் பறவைகள் வாழும்
நச்சுமா கொருபறவை யம்மரக் கனிநன்று
 நன்றெனக் தின்னும்
மெச்சு மங்கொருபறவை தின்று தெளிவியங்
 கியப் பொருளாக
வைச்சுமாமறை சிவனை யீசனை வருத்தவா
 றறிவாயே."

என்ற கைவல்யச் செய்யுளின்கண் யுதாகரிக்கப்பெற்று பெரும் பிரயோ
சனம் செய்தமையுணர்திர். ஈற்க:—

மீண்டும் திரிமூர்த்தி விசாரணையைப் பரியாலோசிப்பாம். பரம்பொருள்
அகண்ட சாராசரங்களை யீன்றபோது பிரம்மா வென்றழைக்கப் பெற்றாராம்.
சம்ரக்ஷித்த வவசரம் விஷ்ணு: வென்னும் நாமம் பெற்றார். துடைத்தொழித்த
போழ்தத்து உருத்ரனெனப் பேசப்பெற்றார்.

"லோகேஷு ஸ்ருஷ்டி கரணாத் ஸ்ரஷ்டா பிரஹ்மேதி கீயதே, விஷ்
ணு: பாலயிதாதேவ: ஸம்ஹார்த்தாஹம் ததிச்சயா:" வென்று கம்பீரமாய்ப்
போந்த ருத்ரனுடைய திருவாக்கே சதுபிரமாணமன்றோ! பொருள் ஒன்றே
மூன்றுருவாய்க் காணப்பெற்றதே தவிர, மூன்று தனிப்பொருள் சித்தித்ததில்
லையாம். அகண்டாகார சச்சிதாநந்தத் தனிப்பொருள் விஷயமாய் ஒன்றிர
ண்டு என்ற பிரசங்கம் அசங்கதமாய் முடிந்தபடி, ஒன்றென்றதும் உபசாரமே
யாம். "ஏகனேகன் இறைவனடி வாழ்க" வென்ற திராவிட சூக்தியைத்
தரிசிக்க. ஆடுகின்றவரும், ஆடல் கண்டவரும் ஏகநாயகனே யென்பதிற்
றடையுண்டுகொலோ?

"யதோ விஸ்வம் சமுத்பூதம் யேநஜாதஞ்ச திஷ்டதி-யஸ்மிந் ஸர்வாணி
லீயந்தே ஜ்ஞேயம் தத்ரூபலக்ஷணை:" எந்த ஸ்தானத்தில் யாவும் பிறந்தனவோ,
எந்தஸ்தானத்தில் யாவும் வாழ்வடையுமோ, எந்தஸ்தானத்தை நோக்கி யாவும்
விஸ்ராந்தி யடைவான்திரும்புமோ அந்தஸ்தானமே பிரஹ்மஸ்தானமென்றறி
யென உபதேசம் மறையறையா நின்றதன்றே. [illegible] வே, விஷ்ணுவேபதி,

உருத்ரனேபதி, எஞ்சினின்ற விருவர் பசுக்களென் றுரைக்கப்புகுதல் பசுத்வம் காரணமா யெழுத்ததோர் வியாபாரமென்க.

"மாதேவே ளம்பலத்தே திருநடஞ்செய் பாதமலரணிந்த பாதுகையின் புறத்தெழுந்த வனுக்கள், மாதேவ ருருத்திரர்க ளொருகோடி கோடி பிடித்த நாரணர்களொரு கோடிகோடி, போதேயு நான்முகர்களொரு கோடி கோடி புரந்தரர்கள் பலகோடியாக வுருப்புனைந்தே, ஆதேயராகியிங்கே தொழில்புரிவாரென்று லையர் திருவடிப் பெருமையாருணர்வீர் தோழி" எனவும்

"தேவர் கோவறியாத தேவதேவன், செழும் பொழில் கள்பயந்து காத்தழிக்கு மற்றை, மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வன்மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெந்தை" எனவும் சைவப் பெரியோர் ஆணையிட்டுள்ளது சத்தியமே. சுருதியும் "நாந்த: பிரஞ்ஞம் நபஹி:பிரஞ்ஞம் - மோபயத: பிரஞ்ஞம் - நபிரஞ்ஞானகனம் - நபிரஞ்ஞம் - நாபிரஞ்ஞம் - அதிர்ஷ்ட - மவ்யவஹார்ய - மக்ராஹ்ய - மலக்ஷண - மசிந்திய - மவ்யபதேஸ்ய-மேகாத்மப்ரத்யயஸாரம்-ப்ரபஞ்சோ பசமம் - சாந்தம் - சிவம் அத்வைதம் - சதுர்த்தம்-மந்யந்தே-ஸஆத்மா - ஸவிஞ்ஞேய:" என்றோதியிட்டு, சிவம் திரிமூர்த்திகளை, (திரிகுணங்களை, காலத்ரய வர்த்தமானங்களை, திரைலோக்யத்தை, மூன்றெனப் பேசப்பெறும் பலவற்றையும்) யதிஷ்டித்து அமூர்த்த மப்பிரா கிருதமாயுள்ளதெனத் தெரிவித்தது நீங்கலாகவும், "பிரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரேந்திராஸ் ஸம்பிரஸூயந்தே நகாரணம்; காரணந்து த்யேயச்சம்பு:" என்று முழங்கி பிரஹ்மா, விஷ்ணு, உருத்ரன் இந்திரன் முதலியோர் பகவான் படைப்பிலடங்கி நகாரணமென வொதுக்கப் பெற்றாராக சம்பு சப்தவாச்யரே, சர்வகாரண காரணரெனக் கோடலமைவுடைத்தா மென்றோதியதையும், மெய்ஞ்ஞானத்தையாசிரயித்த வனைவரும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளா ரென்பதும் உண்மையேயாம். மேலும் வேதம், மற்றோரயகாரத்தில் "பராத்பரதரோப் பிரஹ்மா, தத்பராத் பரதோஹரி: தத்பராத் பரதோ ஈச: தஸ்மாத் துல்யோ நிதோஸ்தி" என வறுதியிட்டு முடித்த நேர்மையையும் யாம்பரியாலோசிப்போமாக. ஈசாவாஸ்ய மிதம் ஸர்வம் என்றற்றொடக்கத்து "ஈசா வாஸ்யத்திலும், ' ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்" என்றற்றொடக்கத்திய பகவத்கீதா மந்திரத் தொடரினும் ஈசான:ஸர்வ வித்யாநாம் எனப் பெறப்பட்ட கேனோபநிடதத்திலும் ஈச:, ஈசான: என்ற சப்தங்கள் சிவனுக்குப் பரியாய நாமங்களாக மந்திரத் திரஷ்டாக்கள் கொள்வாராக:—எம்பெருமான் ஸ்ரீ சங்கரனே திரிமூர்த்திகளில் சிரேஷ்டரென்றும், அவருக்குச் சமானமானோ கடந்தவராவது அதிகமானோ பதார்த்தங்களாவது யாண்டுமில்லை யென்ற சுருதி முடிவையும் அறிஞர் ஆய்ந்தறிவராக." எம்பெருமான் கர்ப்பவாஸத்தை துர்வாசமென்று கூறி, துர்வாசரென்ற நாமமடையப் பெற்றதே சான்றா மென்ப.

"ப்ருதிவ்யோபவ, ரூபஸ்ஸர்வ:, அக்நேருத்ர:, வாயுர்ப்பீம:, ஆகாசஸ்ய மகாதேவ: சூர்யஸ்யோக்ர: சந்திரஸ்ய ஸோம:, ஆத்மாந: பசுபதி:" என்று பரமனது அட்டமூர்த்தங்களை வந்தித்த சுருதியில் பெறப்பட்ட ஈஸ்வர நாமங்கள் யாவும் சிவபரமாய்க் காணப் பெறுதலையும் நாம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது முண்மையாம். வேதவிற்பன்னர்கள் பல்வேறவ சரங்களில் "சிவ ஏவகேவல:," என்றவனது பரிபூர்ணத் வத்தைச் சிறப்பித்ததும், "சிவ ஏகோத்யேய:" "ஸ ஏகோருத்ரோ ந த்விதீயாய:" எனக்கூறிப் போந்து சிவமே (சிவனே யன்றி) த்யேய பதார்த்தம் (உபாஸ்யர்) எனப்பிரகாசமாய் முடித்து, முடித்தவழி "ஏனைய கடவுளர் (ஏனைய கடவுளருள்ளரென்பதே எம்முடைய சம்மதமல்ல) உபாசகரே என்று குறிப்பித்த முறைமையையும் மீண்டைச் சிந்தித்து உண்மை யுணர முயல்வோமாக.

"சிவ:" என்ற சப்தம், மங்கலம், எனப் பொருள்பட நின்றதாக:—சுக வாரிதியாய்க் கொள்ளக்கிடந்த காரணகாரியாதிதக் காரண பிரஹ்மம் கற்பிதகுணாதி தோஷங்களை யடைந்து நாமரூபங்களொடு சாமுத்யம் பெற்றவழி, நாமரூபங்கட்கு கேடுசேர்ந்தவழி, தங்கட்கன் நாமரூபம் படைத்தொழிந்து மீண்டு மீண்டும் இன்னனம் இன்னனந் தோன்றி யொங்கி முடிந்து வினைவயத்தராய் கிடந்துழலும் பிரமாதி தேவர்களை யாண்டு மெஞ்ஞான்றும் கடந்து யாவுமாயல்லவாய் நின்றதென்ற உண்மையே யீண்டைப்பட்டப் பகலெனப் பெறப்பட்டதென்க. பொற்கிரீடமும், பொற் சிலம்பும் பொற்காப்பும் பூஷணங்களோ கொள்ளுழி வேற்றதற்கு வுடையன வாசவே எண்ணப்படினும், பொன்னையே கொள்ளுழியாங்குனும் ஒன்றி லொன்று வித்யாசப்படுவனவாகக்காணப் பெறும்! காரணத்தைத் தவிர்த்துக் காரியங்கள் வேறுண்டுகொல்? காரியப் பொருட் கூட்டத்திடத்துக் காரணப் பொருளின்றியிருக்கும் நாம் அடைய வேண்டுவதுமோ? பஞ்சையன்றி நூலுண்டுகொல்? நூலையன்றி யாடையுண்டுகொல்? சிவனை யன்றி ருத்ரனுண்டுகொல்?

சிவத்தை யன்றிச் சிவனுண்டுகொல்? (ருத்ரன்) சிவத்தை யன்றிப் பிரமனுண்டுகொல் (சதுர்முகப் பிரஹ்மா) சிவத்தை யன்றி விஷ்ணுவுண்டுகொல் (காரியப் பிரஹ்மம்) சிவத்தையன்றிச் சத்தியுண்டுகொல்? லோகநாயகி எம் மன்னையினது புருஷரூப சத்தியன்றோ அநாதி விஷ்ணுமூர்த்தி. நாராயணன் என்ற சப்தம் சிவனுக்கு ரூடிநாமமும், விஷ்ணுக்கு பரியாயநாமமுமாகுமென்பர் அறிஞர். இவ்வுண்மையை யிவண் இனிது பிரகாசப்படுத்துவாம். எந்தாய் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தேவியாரை நாராயணி யென சாஸ்திரம் யாண்டும் பேசக்காண்கிலமே. சிவனை நாராயணனென்றழைத்த வழி சிவை நாராயணி யென்று பேசப்பட்டுள்ளதை பெரியோர் கூற கேற்பரன்றே? ருத்ரன் ருத்ராணி; சங்கரன் - சங்கரி; பரமேஸ்வரன் - பரமேஸ்வரி; மகாதேவன் - மகாதேவி; என்பனவாதி ஆரியத் தொடர்களைத் தரிசிக்க: சுருதியும் "போகி:

பவாநீ : புருஷேஷு விஷ்ணு : குரோதேஸகாளி, சமரேச துர்க்க :" எனவோதியதை யுணர்வீர். எனவே, சிவனும், விஷ்ணுவும், சிவமும் சத்தியுமாய் முடிந்த ரஹஸ்யத்தை உய்த்து நோக்குதிர்!

"சிவஸ்ச நாராயண :" வென்றெழுந்த வேதமே சான்றாம் : "மாத்ருதேவோபவ" "பித்ருதேவோபவ" வென முழங்கும் மந்திரங்களை யுணர்ந்தும் லோகமாதாவையும், லோகநாயகனையும் சிந்திக்க சாதுக்கள் நாமெழுமேயோ சிவன் எங்களப்பன் - விஷ்ணு எங்கள் அம்மையாமே? அப்பனே பெரியனு அம்மையே சிரேஷ்டமோ? யாவரறிவார்? எங்களப்பனையன்றி யெமதன்னைக் கவகாசமேதோ கூறுவீர். எங்களம்மையை யன்றி சிவம் வன்னணம் வாழ்வடையுமோ கூறீர். பேதைமாக்களே! பஸ்மாசுரனை யொழிப்பான் விஷ்ணு சிவனைக்காக்க வெளிப்போந்ததால் சைவர்கட்கென்ன கௌரவம் தாழ்ந்துவிட்டதோ சொலீர்? பாணாசுரனுக்கடிமைப் பட்ட சிவன் அப்பாணன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கண்ணனோடு போர்புரிந்து பின் வாங்கியோடி நடித்தாரென்றதால் எமது வைணவ சோதரர்கட்கு எந்தனைத்த புதுகௌரவம் வந்தெய்தியதோ வறியேம். எங்களப்பனுமம்மையும் அடியோங்களைக் (ஜீவராசிகளை) ரக்ஷிப்பான் கருதியே இன்னணம் ஆநந்த லீலை புரிந்தனரென்றேயாம் துணிந்து கூறுவம். கடவுள் ஒருவரே யென்பது சர்வ சமய சம்மதமாதலாற் கடவுளரிருவர் மூவர் பலர் முளைத்தெழுந்து அல்லல் வளர்த்து அலக்கண்பட்டு மாய்ந்தனரென்ற விஷயம் படிப்பறியாப் பெண்மணியும் நகைக்கும் பான்மைத்தே என்பது ஸாவஸம் பிரதிபந்நமேயாம். எந்த விஷயத்தையும் உண்மை விசாரணை செய்வான் வெளிப்போந்த நல்லோர் அவ்வவ் விஷயத்தை ஸ்தூலக் கண்கொண்டு பாராது ஞானக்கண்ணை கொண்டு பார்க்கக் கடவர்! "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்றார் திருக்குறளாசிரியரும். சூரியனை ஸ்தூலக்கண்கொண்டு பார்ப்போர் அவனைச் சாணளவுள்ளவனாகவே காண்பாராயினும், சாஸ்திர நோக்கத்தாற் காணபுகின் இப்பெரும்பூமியினும் எத்துணை யெத்துணையோ பெரிய பதார்த்தமாமெனவே முடித்தலே சாலும். இருளையரிக்கும் சுடாதந்த மெழுக்குவர்த்தி எரிந்தொழிந்த சம்பவத்தைக் கண்ணுற்ற வறிவினர்கள் அஃதில் பொருளாய்ப் போயதே யென்பாராகவும், பௌதிக சாஸ்திரவல்லுநர், அஃதுருமாறிற்றேனும் உள்பொருளாய்க் கிடந்ததெனவே சித்தாந்தம் செய்தலே சாலும். தேக சம்பந்த மொழியப்பெற்ற தம்பூர்த்து சிநேகராதியோர் சூன்யமாய் முடிந்தனர்போலும் எனச் சாமான்யர் கோடாவின்று மயங்கவும், அறிஞர் அற்றன்று அன்னோ ராண்டொழிந்தாரேனும், மாண்டனரல்லரென்ற அநுபவ சித்தமாயுணரப்பெற்றது சான்றாம். "அடிநுனி யிரண்டில்லான்றொழியக் கிடந்த கொம்பொன்றும் இடைக்குமேயோ? நுனியுண்டேல் அடியுமுண்டன்றோ? நுனியு மடியுமுளவேல், இடையு முண்டென்பதிற் [illegible]டையுண்டு

கொலோ? இன்றுயிர்த்த ஜீவன் ஈரெட்டாண்டுமுன் எங்கிருந்தனன்? அன்றிலனேல், இடையிற்றோன்ற லெவன்? இடையிற்றோன்றி வாழ்வடைந்தவன் இறுதியிலொளித்த க்ஷேத்திரம்யாதோ? அன்றிருந்தவன் பிற்றைஞான்றெங்ஙனம்? முன்னில்லாத தொன்றிடையில் முளைப்பது யாங்ஙனம்? இப்போதுள்ளதோர் நாள் சூன்யமாதல் யாங்ஙனம்? ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் காரணகாரிய சம்பந்தா சம்பந்த கர்ம பரிபாகங் கூட்டிய காலதேச வர்த்தமான பாவங்களை யபேக்ஷிப்பதுண்மையாகவும், முன் பின்னற்றது மத்யகாலத்தே மூர்த்திகரம் பெற்றெழலெவன்? பிரக்ஞானத்தை (ஸ்மரணையை) தேகத்தைவிட்டகலச்செய்த, இந்திரியத்தை விட்டோட்டிய (குளோரோபாரம்) Cloroform வாயுவைப்பட்ட ஜீவன் அரைக்கால் நாழிகை நேரம் தன்னால் இயக்கப்பெற்ற தேகத்தினுறுப்புக்கள் வெட்டுண்டும், குத்துண்டும், அறுப்புண்டும், அவதியுற்றதை யுணரப்பெறாது மறைந்தொளித்தனனாகவும், மீண்டும் அவன்றன வுறுப்புக்களினிடம் குதித்தவையிற்றையாடல் கண்டதெவன்? அவன் ஒளித்தவமயம் மாண்டு, பலவா விளித்தவமயம் மீண்டும் ஜனித்தனனேயோ? எனவே, ஜீவனுண்டென்பதை விசதப்படுத்தினம். ஒரு ஜீவனை மற்றொரு ஜீவன் அறிந்துணர்தற்கு அந்தந்த ஜீவனிடத்தும் ஒளித்து வாழ்வளிக்கு யாண்டும் வியாபித்து ஜீவராசிகள் தங்களையே யுணர்தற்குத் துவாரமாய் நின்ற வெம்பெருமான் ஒருவன் உளன் என்ற சத்யத்தையும் தர்க்க சாஸ்திரமாய் நிர்ணயம் செய்தாமன்க. அமூர்த்திகர அபிராகிருத அகண்ட பரிபூரண லக்ஷணங்களைப்பெற்ற பதார்த்தங்கள் கணக்கிறந்த பலகோடியுண்டெனக் கோடல் அசங்கதமாய் முடிவதால் ஆன்மா வொன்றே சத்யம் அதுவே அநந்தம் கோடிப் பதார்த்த நாமரூபங்கொண்டு வர்த்தியா நின்றதென்று தத்வ லக்ஷணங்களைச் செவ்வனே பிரகாசப்படுத்தினமென்க. புத்திமான்களே எமது போக்கைக் கௌரவப்படுத்துவர்போலும்.

இனியொரு நாம் ஒரு பெரிய மனுஷ்யனை சந்தித்த விடத்து நீவிர் வாழ்வடையும் ஸ்தலம் யாண்டையதோவென வுசாவ, அவர் யாம் இன்ன பூங்காவில் வசிக்கின்றாம் என விடையிறுத்து நின்ற சம்பவத்தை யுணர்வீருலகீர். பெரிய மனுஷ்யன் பூங்கா முழுவதுமோ வியாபித்துள்ளார் கூறுமின். யாதொரு விஷயத்தையும் அறிவைக் கொண்டே உலகம் காணுமாக. "மனம் போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்றருளிய முதியோர் முத்துவாக்யத்தை முற்று மவலம்பிப்போமாக. பரமேஸ்வரனை யடைவான் கருதி முன்னோர் பகிரங்க அந்தரங்க பிரதிக உபாசனைகளிற் பழகி அவனதநந்த கல்யாண குணாதிசயங்களை வியந்துருகித் திருவருள் கடாக்ஷிக்க அவன்றிருமேனியருளே யெனத் துணிந்து அன்புருவாய் நின்று அவனருட்கடல் மூழ்கி பற்றொழிந்தகி[illegible] புமானுதியோர் மீண்டும் தம்மையடைந்து பசுமையடைந்து போந்த[illegible] இந்திரியவாயிலாக வெளிப்பட்டு ஓயாத வியாபாரம் செய்து

திரிந்த மனதை ஒருவழிப்பட நிறுத்தி அதைத்தன்னைத்தானே படிக்கச்செய்து அந்தர்ப்பாஹ்ய வேந்திரியங்களின் பாருபாட்டை யுணர்ந்து அவைகட்காதாரமாய் நின்றவிகார ரஹிதமான அறிவைத் தெரிசித்து, அவ்வறிவின் கண் ஆணவ சம்பந்தியான ஜீவன் லயமடைந்து இந்திரியா தீதவானந்த ரூபமாய்த் தாம் வெளிப்படற்குரிய சாதனை சாத்யங்களைப் பழகி வருவதைக் காணுதிர்! நிஷ்காமிய கர்மயோகிகளாவார் அபிமானத்துடன் ஒன்றும் செய்யாரகி, தங்கடங்கள் நிலைமைக்கேற்ற கடனை பகவத் சங்கல்பமெனக்கருதி முடித்து, பிராரத்வம் ஊட்டத் தாங்கள் செய்யாநின்ற சத்கர்மங்களின் பிரயோசனத்தை ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்து தாமரையிலைநின்ற ஜலம்போல் உதைத்தோடு பொருந்தியும் பொருந்தாதுவாழ்வடையம் பெற்றிப்பேரனைத்துரங்கையடக்கும் வழியேயென்க. அம்மனமும் அடைந்துள்ள அபாரகௌரவங்களை யாவரறியப்போகின்றார்? அம்மனமே யுணர்ந்தோ உணராதொழிந்தோ யாமறியோம். அகண்டாகார விர்த்தியடைந்த ஆகாசப்பூதத்தை கூடவிழுங்கியேப்பமிட்டு கிடக்கும் அது. அதையறிய, அதை வெல்ல, அதை யடக்க, அதை வசப்படுத்த, அதைச் சித்தாய் மாற்ற பிரயாசிப்போர்கட்கும் அசாத்யம் அசாத்யம்! இக்குருந்த விருக்ஷத் தடியிலமர்ந்தேம் என்றபோது, அந்த இடத்தே வியாபித்தது மனம். இந்தப்பிரதேசம் என்றபோது அந்தப்பிரதேச முழுவதும் வியாபித்தது. இந்த மாநாகாணம், இந்தக் கண்டம், இந்த வண்டம், பகிரண்டம், என்ற ஒவ்வொரு சொற்றொடரையும் பேர்பற்றி யாண்டும் அது வியாபியாநின்றதைக்கண்டோம். கல்கத்தாவைக்கண்டுவந்த கண்கள் சென்னையின் ஒருமூலையில் பொதிந்து நிற்பவும், கல்கத்தா வென்ற மாத்திரத்தானே, ஆங்குள்ள பகிரதிநதிப் பிரவாகத்தையும், ஹைகோர்ட்டு, சந்தியாசீச தபாலாபீசு, சக்ரவர்த்திப் பிரதிநிதியாரது இந்திரவனம் முதலியனவாய யாவற்றையும் கண்டுகளிக்கும் மனக் கண்ணைக் காண்மின்.

இத்தப் பாழ்மனம் தான், மூவராதியோர்க்கும் தற்போதத்தை யூட்டியாடல் காணுநின்றதுணர்வீர். இது இப்ப மற்றொன்றைக் கூறிச் சந்தோஷிப்பிக்கப் புகுதும். ஒருவன் நான் களைத்தேன், நான் பருத்தேன். நான் இளைத்தேன், நான் கறுத்தேன், நான் சிவந்தேன் என்ற முறைமையே கேளியதோ? அற்றன்று: என் தேகம் களைத்தது, பருத்தது, இளைத்தது, என்மனம் களித்தது, [illegible] கரங்கள் செய்தன, கால்கள் நடந்து சென்றன, என் பனவாதிகள் [illegible] கொள்ளக் கிடப்பவென முதியோர் கூறிப்போந்ததே சர்வஸாமஞ்ஜஸமேயோ?

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு" என்றஞ்ஞான விருளை வாட்டவெழுந்த தமிழ் வேதத்தொடக்கம் ஞானபானுவே நமது மனக்கண்ணுக்கொளி தந்து உண்பொருளை காணுமாற்றலையுந் தந்தருள் காண்டிர். பொருளைப் பொருளாக வறிவதே யதை யுபாசித்தபடி.

பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்கும் அறிவினர்க்கோ பொருள் ஞானமுண்டாதலும் கூடீர். பொருளை யுணரப்பெறாது பிரதிமையே பொருளெனச் சித்தாந்தம் செய்யாநின்ற போலிப் பேதைமாக்களோ பொருளிருந்த திக்கையேனும் உணர்ந்தனராவர்.

வேதம்.

"ஏக மேவாத்விதீயம் பிரஹ்ம :"

"ஏக ஏவருத்ரோ நத்விதீயாயதஸ்தே : ஏகமேவா த்விதீயம்" எனக் கூறிப்போந்த தென்னையோ? இரண்டாவது பதார்த்தத்திற் கவகாசம் கொடாத பொருளன்றோ பிரஹ்மம்.

முன்னிலைச் சுட்டுப்பதார்த்தங்களை யேனும், படர்க்கைச்சிறு பெரும் பொய்ப் பொருட் கூட்டத்தையேனும் தவிர்த்து விளங்காத நான் (அவன் தான்) அவள்தான்; நீ தான்; நாம்தான்; சிலர்தான்; தாய் தான்; ஜடம்தான்; மலம் தான் ; என்ற சொற்றொடர்க்கண் பிரகாசமாய் விளங்குவது ; எம்மைத் தான்விட்டு நிற்குமாற்றலுடையுங் கொல்? எம்மை யகலவிட்டுச் சிவம் வர்த்திப்பது முண்மையேயோ? அஸம்பவம் : அசம்பவம். எமைவிட்டு யாம் நிற்ப தொன்றுண்டேல், சிவமும் எமைப் பிரிந்து, தனிப்போந்து, எம்மையாமே யென்னணம் எதிரிட்டறிவது? எமக்குப் பிரகாசித்தல்சாலும் எம்மையாமே யென்னணம் எமதறிவினின்றும் பிரித்து எமதறிவினறிவாய் என்ற சிவத்தை யென்னணம் எமதறிவினின்றும் பிரித்து முன்னிலைச் சுட்டுப் பதார்த்தமாக வறிதலொல்லும்? "சிற்றம்பலமும் சிவனும் அருகிருக்க வெற்றம்பலந்தேடி யிட்டீரே" என்றார் எம்மையாண்ட பட்டினத்தடிகள். "ஆலயமே காயம், அறிவே சிவலிங்கம்" என்றார் எங்கள் ஞான குரவர். "தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்த: ஸ ஜீவ: சிவ:" என்றது சுருதி. மூர்த்தம். "தேஹோ தேவாலய புரோக்தஸ்ஸ ஜீவ: சிவ" தாய் தன்னையும், உணவாதிகளை எம்மெதிர் நின்ற தந்தையையும், சுவற்றையும், நாய் தன்னையும், மேதாவியர் கூற்றையும், சிறுவர் சிறுமியரா தியோரையும், ஆக்ஞா வாக்கையும், விசிட்டாத்வைதப் பண்டிதரையும், சித்தாந்தச் செல்வரையும், வேதாந்தப் பண்டிதரையும், யாவரையும், யாவையையும் பெரியோரையும், த்வைதப் பெருமான்களையும், "கண்டேன்" பென்பது சிவானுபூதிச் செல்வத்திலும், சிவம் துவாரூபவாலுபேயாம் "பார்க்கின்ற மலரூடு நீயேயிருத்தி" செல்வரது சம்மதம்போலு மென்க. "நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம் திருப்பெருந்துறை யுறைசிவனே, ஒன்று நீயல்லை, யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை யறியகிற்பாரே" என்ற தமிழ் வேதத்தாது யாருமை மேற்கொண்டு சிந்தித்து ஸ்ரீ சிவமாகி நிற்பச்சிறக்கும் காதயத்தை இருந்தவிடம் பெயரார் திருநாமொழிக் கேதுமே யன்றி மற்றென்னுங்கொல்? தே அது வோமாக. நாமரூபாதிகள் எக்தேசமேயன்றி

"மெய்ப் பொருள் மேகோனன் ஜோதிகாமியாநல்
மைபொருந மகோதியுமை காணி திருவாவை
இப்படியுமன்றி யவனெப்படி மெடுத்தான்
அப்படியுமா ஞானே யாரறிய வல்லார்?"

என்ற ஆசிரியர் கூற்றினது அர்த்தபுஷ்டியை யாம்பின்னைத் தரிசித்தபடியாய

ஞாதுருவன்றி ஞேயமில்லை. ஞேயமில்லாதபோது ஞாதுருவின்று ஞானமுமின்றும். அறிபடு பொருளில்லாக்கால், அறிபவனில்லை. அற்புதப் பொருளில்லதுக்கால், அற்புதமென்பது மொருவனில்லை. அன்னைச் செலுத் தக்க இடமொன்றறியான் அன்புணருத லெங்ஙனமோ? அருளைப் பெறும் பதார்த்த மொன்றில்லாக்கால் அருளுடையார் ஒருவனிருத்தலும் பொய் பொய்யேயாம். வள்ளலையைத் தழுவாது வாழ்வடைவாருண்டு கொல்? புமா னைச் சேராது புன்முறுவல் பூத்தாளுண்டேயோ? எனவே, சேதன சேதனப் பிரபஞ்ச மூன்றென்ப துண்மையேயாக, துவைதம் சித்தித்ததையுணர்வீர். துவைதக் கொடியை நாட்டினீர். பல்வேறு பதக்கட்டுகளையும், பாசத்தை யும், பசுபதியையும் கொண்டீர்! எத்தனை எத்தனை பசுக்கள் பசுத்வம் ஒழியக் கிடப்பன வென்க் கணக்கிட்டியார்? எத்தனை யெத்தனை பசுவர்க்கங்கள் பூரணம்பெற்றுச் சிவ சந்நிதானத்தில் அருக்களில் விளக்கொளியென வாழ்ந் ததென நோக்குதிர். எத்தனை எத்தனை பிரமருந்திப் பசுக்கள் பாசமகலாமல் பதியிற் கலவாமல் முத்திபெற்ற தென்பதாவும்ர். சேதனத்தை யறிவிப்பா னும், அசேதனத்தை இயக்குவிப்பானும், ஒருவன் வேண்டப் படவானும், ஒவ் வோர் ஜீவனுக்கும் சேதனு சேதனஞானத்தை யூட்டுவானும், அசேதன ஜடப தார்த்தங்களை யுயிரென நின்று ஆடல் காண்பானும்: எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஞ்சரா தரத்தாமேயோயினமைப் பின்னும் உலகத்தைத் தருவிக்கப் போக்குவரனைக் கண்டவர் கேட்டவர் யாவருமே சங்கிக்கும் வண்ணம் அறிஞர் வெதுமிற்றன்றலே வராநும் எங்கள் நீலமேனியன் ஸ்ரீ ரூபாஸக்ரம், ஸ்ரீய ஸ்பதி ஸ்ரீமந்நாராயணன், வாசுதேவன், அண்ணனெனக்கோபாலனதனவிறந்த கல்யாண குணங்களைச் சதலென்ய வரும் தத்தம் தங்கள் நற்செயலாயேயுதிர்த்து, வைஷ்ணவமணி களாய் அப்போதே மாறி யருந்தி யருந்திக் தெவிட்டாதருந்திச் சுவித்துச் சுவித்துக் சுவித்தும் சுகம்பெறச் சுகத்தையூட்டும் எங் கண்மணி குருமணி, * நவ மணி முனிமணி ஹரிமணி யாரும், ஐயனுய் வெனவே பண்டிதர் போற்றும் பண்டித குருமணி ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர் ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. கோ பாலாசாரிய ஸ்வாமிகள் கருணைததும்பிக் கருணையேயாகி வழையா மெய்க்குப்

* எமக்கு முதற்குருவாய்த் திருநாள் காலக்கடைசி தோன்றியபின் சென்னைக் கல்லூரிக் கல்விப் பிரசவத்துக்கு பாடியம் இனி M. A பட்டம் பெற்று ... விளக்கும் திருவைகுண்டங் ... பண்டிதர் பெருமான் ... ஜோதியும் ... வாழ்வை ... உண்மையைப் பரமபதக்கு ... ! ! !

போதித்தவாறே, என்னணம் மாந்தமாதி ரோகங்கண்ட குழவினுக்கு அந் தந்த ரோகாதிகள் உடனே ஒழியவேண்டுமேயென்ற கவலை தாய் தந்தை யர்க்குள்ளதாய் முடிந்ததோ, என்னணம் நோயுற்ற தம்மகவின் க்ஷேமத்தை யுள்ளபடியே யபேக்ஷித்துத் தாய் மருந்துண்டு பத்திய உணவருந்துவ ளோ, அன்னணமே ஜீவராசிகளது பந்தமோக்ஷம் எம்பெருமான் ஆதிமூலத் தினது பந்தமோக்ஷமாகு மாதலான் பந்தமோக்ஷ ராஹித்தியும் பெற்றும், உண் மையில் முமுக்ஷுவை வானுயான ஒரு பரன் அச்சேதனு சேதன பதார்த் தங்கள் ஜீவிப்பான் அவைகளிற் சர்வ வியாபகனுய் விளங்கவேண்டு மாத லானும், விசிஷ்டாத்வைதம் சிறந்த துணர்வீர்! பார மார்த்திகப் பெரும் பதார்த்தத்தைத் தவிர்த்து ஒரு சிறு பரமாணுவும் வாழ்வடைதல் அசங் கதமாதல் சுருதியுக்தி அநுபவ பூர்வகமாகப் பிரகாசமடைதான் அறிவானும், அறிவும், அறிபடு பொருளுமே ஒன்றென முடிந்ததால்:—அத்வைதம் சத் தியமாதலுணர்வீர்! அம்மவோ! ஒன்று, இரண்டாயும், மூன்றாயும், பல வாயும் விரிந்ததா ரறிந்தரேயோ! அவ்வொன்றே யதை யுணர்ந்தவேயோ! "யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிராதலின், சத்தேயறியாது" என்று பெரியோர் கூறியுள்ளாரே. சத்துத்தான் அசத்தை யுணர்ந்ததேயோ? ஒரு பரவஸ்துவே, அறிவானும், அறிபடு பொருளுமாய் விரிந்த, விஷயம், மகாதி தர்மங்க ளெட்டா வாம். சித்தேயசித்தானதை சித்தேயுணராதென்றுஞ் சித்துமாகாது அசித்து மாகா தொழிந்த உலகம் அறியுங்கொல்? "பதியாகி யுறைபவனே பாசத்தாற் கட்டுண்டு பசுக்களாகி" எனவும், "அற்பன கற்பனையாவும் சேர்ந்திடிற் பெ ரும்புது சடையவனுருவம்போலுமால்" எனவும், "சற்கின்ற வெல்லாம் வெமொ லென்றேநாதர், சுற்கின்ற வெல்லாம் சடை" எனவும் நம்பெரியோர் பணித் தைப் பணிவுடன் பின்பற்றி வாழ்வோமாக! அஷ்டாக்ஷரப் பெருமானை வந் தித்த சமயம், வேதம் "ஸர்விகஸ்ரோ, ஸர்விகஸ்யோ, ஏகோநாராயண:" எனத் துதித்ததின் பெருமையை யாமுணர்வோமாக. ஓம் நமோ நாராயணாய என்றோதி யுய்வான் ஓம் சிவாய நம: என்றாண்ட நேர்மையையும் நாம் ஆழ்ந்துணர்க் கடமைப்பட்டோ மென்ப துண்மையேயாம். சிவ ஸகஸ்ரநாமங் களில் ஹரிநாமம் பேசப்பட்டமையும், விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமங்களில் சிவ நாமம் கேழ்க்கப் பட்டமையும் அறிஞர் அறிவைப் பிரகாசப் படுத்தியதை காண்மோ.

"சிவாய விஷ்ணுரூபாய, சிவரூபாய விஷ்ணுவே
சிவஸ்ய ஹிருதயம் விஷ்ணு: விஷ்ணோஸ்ச ஹிருதயம் சிவ:"

என்பதன்றோ ஸ்கந்தனது உபதேசமாய் முடிந்தது காணீர்!

"மத்பக்தா சங்கரத்துவேஷீ மத்துவேஷீ சங்கரப்பிரிய:"
" ... நரகேயாந்தி யாவத் சந்திரதிவாகரம்"

என வெளிப்போந்துலவும் இவ்ய மந்திரமும்மன்றே உண்மையை விறுத்தி யாவர்க்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்தது. "ஏகமான வுருவான நீயருளினு லனேக வுருவாகியே" வென்றற் றொடக்கத்துத் திராவிட ஸூக்தியும் எடுதப்பிப்பிரா யத்தையன்புடன் தழுவியதென்க.

" தாழ்சடையு நீண்முடியும் மொண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயத் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து "

எனமகிழ்ந்து கட்டளையிட்ட ஆரியரமுத [illegible]ரையும் சைவவைணவர்க்கு மெஞ்ஞானத்தையூட்டுந் தாயேயென்க. அன்பர் பாவிக்கும்வண்ணம் ஆவிர்ப்ப விக்கும் பேராற்றலுடைய பரப்பிரமம் ஒன்றே இன்னணம் லீலைபுரியா நின்ற தென்று மேலே உதகரித்த பிரமாணங்களால் ஏற்படுகிறது. ஒருவன் தன்னு யிர்க் காதலியுடன் அளவளாவி யின்புற்றிருந்து சுகமடையுஞ்சமையத்தும், புத் திரபாசமேலிட்டால் தன் குழவிகளைப் போஷித்துக் கொஞ்சுமமயத்தும் அதிகார உத்யோக சப்பத்தையுடைய நியாயவாதியாக [illegible] பரிபாலனம்புரியு மவசரத்தும் கோலமாறி நின்ற திலையோ? குணமாறி நின்றதிலையோ? ஸ்தலமாறி நின்றதிலையோ? தான் ஒருவனேயன்றி இன் னோரன்னவற்றை முடிப்பான் தன்னிற்றனே [illegible] கொடுத்த மூவர் பேர் வழிகள் ஏற்பட்டனரேயோ? ஏதோ இந்த யுக்திப்பிரமாணத்தை யாம் சாக்ஷாத் சங்கரனது, சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணனது ஸ்வப்பிரயோஜனமா காது (அவன் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்) பரப்பிரயோஜனார்த்தமாகவே (' இமைப்பொழுது முபகார மல்லால் வேறொன்றியக்கா நற்குணக் கடலாய் நின்ற வொன்றே மூன்றாக் குருவும்)', பரமனிடம் கற்பிதமாகப் பேசப் பெறும் இத்திரியங்களிட்டதுக நமர்ப்பிர் ஸந்தோஷிக்கப்போகாது?

" ஒன்றவன்றானே, இரண்டவனின்னருள் [illegible]ந்தனன் மூன்றனுள்" ளெனத் திருமந்திரமு மெழுந்து கூறுகின்றதன்றே. நமதுயர் நீதிச்சாலையினது பிரபல ஜட்ஜியாவாரொருவர் (சிவில் சைட்) (Civil side) வாதம்தொடுத்த ஒருவனுக்கு 5000-ரூபாய்க்கு டிக்ரீ (decree) கொடுத்தாரேனும், அவரே பிற் றைநாளவன் கொலைபுரிந்து செஷன்ஸிற் சார்ஜ் செய்யப்பட்டு. தம்முடைய சந்நிதானத்தில் (தாம் செஷன்ஸ் ஜட்ஜியாக வீற்றிருந்த சமயம்) கொண்டுவ ரப் பட்டபோது [illegible] யம் ருசப்படுத்தப்படவே தக்க சிட்சை விதித்தவனைத் துன்பப்படுத்தலும் கண்கூடன்றோ? எனவே, ராவணன்தவம் கிடந்தபோது அவனுக்குப் பிரஸன்னமாகிப் பிரசாதித்த சங்கரன் மீண்டும் அவன் றன்னை மறுத்து, தேவராதியோரை வருத்தானாக ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி யாய்ப் பொய்யுலகத்தே போந்து அந்த ராவணேஸ்வரனையே நிக்ரஹத்தியா

லொழித்து அவனுக்குச் சாயுஜ்ஜியம் தந்தாரெனக் கோடல் ஏற்புடைத்த ன்றோ? "சிவ ஏகோத்தியேய:" என்ற சுருதி மீண்டும் "ராம ஏவ பரமாத்மா, ராம ஏவ பரப்பிரம்ஹ" வென வந்தித்ததென்னே? 'சர்வம் நாராயணமயம் ஜகத்" என்ற மந்திரம் சச்சிதானந்த ஹரியை யுணரப்பெறாத அஞ்ஞானிகளை யுத்தேசித்து பொய்ப்பட்டுப் போமோ கூறீர் பேதையுலகீர்.

எஜமானன் அவ்வப்போது, தம் விடலகார விஷயங்களை முடிப்பான் கருதி எத்துணை எத்துணை மாறுபட்ட கோலங்கொண்டு வந்தானேனும் அவனிடத் தியல்பாயுண்டான அன்பை (மிருகத்திற்குள்ள மெய்யன்பு புல முனிதரிடத் தில் காணவிலையே) பாராட்டும், சிறுநாய் அவனை ஒருபோதும் அந்நியனாய்க் கண்டு குரைக்காதென்றால் நாயறியும் பெருந்நாடகம் புரியும்போலியன் பரை விவேகிகள் துருப்பாய் மதித்தொதுங்குவ ரென்பதில் றடையுண்டு கொலோ? [illegible]கொண்டு திரியும் முதுக்கரே, வேதங்களை தெய்வங்களை பெரியார்களை புரிந்து பெருநாசத் திவ்வுலகத்துளவர்காணுதிர்!

"ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள
என்றது போல இருமுச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது வென்றுரையாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத்தார்களே"

"பிந்யகேஷம்ருதய வாக்கி: [illegible] சர்வசம்சயா:
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே"

நாம் மேலே கூறிவந்த பலவித யோகங்களானும் கடவுளை யடைதல் கூடும். (யோகம்—சேர்தல்) எனவே முத்தர்கள் வித்யாஸநோக்கமின்றி நிஷ் காமியகர்மயோகிகளைக் கண்டவிடத்து அவர் ஆஞ்ஞையைச்சிரமேற்றும், மெய்ப் பக்தர்களைத் தரிசித்த வழி அப்பெரியருடன் புரிந்துப் பரனைப் பஜித்தும், ரா ஜயோகிகள் சங்கத்தில் மனம் ஏகாக்கிரப்பட நின்றும் ஞானிகளைச் சந்தித்த விடத்து ஞானமே திருமேனியாகவும் கண்டொழுகுவார்கள்.

எனவே, அன்புருவான சிவனை அவனது லீலாவிபூதியாம் அண்ட சரா சர சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சத் தோற்றங்களுமாம் சர்வ திருஸ்ய பதார்த் தங்களிடத்தும் அன்பை வளர்த்து அன்பாலடைவோமாக. சைவனையும், வைணவனையும், மகம்மதியனையும், கிறிஸ்துவனையும், நாத்திகனையுங் கூட [illegible] வதி, அத் பாரபட்சமின்றி நோக்கும் நோக்கமே சமரஸ[illegible] பொருளும் தேடும்பொரு ளும் ஒன்றேயெனத் துணிந்ததூஉம் சமரஸஞானமாகும்.

எந்தப்பொருளை அதிசூக்ஷுமமாகச் சுருதி பிரஸ்தாபிக்குமோ அதையே ஸ்தூல வடிவாக புராணேதிகாசம் கற்பியாநிற்கும் எனக்கோடலே சமரஸ

ஞானப்பிரயோசன மாகுமென்ப. விவேகி, அவிவேகி, செல்வர் தரித்திரர், பிராஹ்மணன், சூத்ரன், சுமங்கிலி, அமங்கிலி, பெரியர், சிறியர்; ஜீவஜடம் யாவரும் யாவும் பரமாத்ம வடிவமே யெனவுணர்ந்து உணர்ந்த வழியே நின்றொழுகுவதும் சமரஸஞானநுபவ மென்று மேதாவிகள் கூறுகின்றனர்போலும். எம்மனோர் சிவத்தை யெங்கெங்குங் காணு கிற்பர். எம்மனோர் ஹரியைக்கண்ட கண்டவிடமெல்லாம் பார்ப்பர். எம்மனோர்க்கு இவர் சைவர், இவர் வைணவர், இவர் புத்தர், இவர் மகம்மதியர், இவர் கிறிஸ்துவர் என்ற பேத ஞானம் ஸ்வப்நத்திலுமில்லை.

யாவரும் யாவும் சிவமாய் விளங்கு மெமக்கு. உலக முழுவதூஉம் ஹரியையேகண்டு களியாநிற்பர் ஞானிகள். எம்மதமும் சம்மதமெமக்கு. யாவரும் பெரியோரெமக்கு. அந்நியன் பக்தரேயா மெமக்கு. வேசைத்தாசியும் சோதரி யெமக்கு. எம்மனோர் வேசையைக் கடாக்ஷிப்பரேல் அன்றே, அப்போதே அக்கணமே அவள் முழுமையாய்த் திருந்துவள். யாங்கள் படிப்பன யாவும் பரசிவ மந்திரம். யாங்கள் கருதுவயாவும் நாராயணன்வடிவம். யாங்கள் காண்பன யாவும் எம்பெருமான் கண்ணன் திருக்கோலம். யாங்கள் சாம்பவ மணிகளைக் கணியில் அடியேம் சைவரென்போம். யாங்கள் ஸ்ரீ பாகவத ஸ்ரீராமமணிகளைத் தெரிசித்தவழி, யாங்கள் வைஷ்ணவபாகவதாளியே யென்றன்புடனறைவேம். யாங்கள் மகம்மதியப் பெரியர் குழாஞ்சேரும் பள்ளிவாசலை (Masjid) க்கண்டால் சிவ சிவ என்பம். கிறிஸ்துவ ஸ்திரீ புமான்கள் குழீஇ இருந்த கிறிஸ்துவ தேவாலயங்களைத் தெரிசிப்போமாகில் ஹரி ஹரி என்பம். பிரஹ்மாகாரத்தை யாண்டும் எவ்விடத்தும் தெரிசியா நிற்பம். சர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத். சர்வம் சிவமயம் ஜகத். ஏக மேவாத் விதீயம் பிரஹ்ம: சத்யமேவ ஜயதே ?

பூனைக்கு ஞானமுண்டாயின் அது கடவுளையொரு பெரும்பூனையாய்த் தானேயறியும். புலியும், அங்ஙனமே புலிக்கடவுளையே காணுமன்றே. யானையோர் கடவுளை வேண்டின் அது யானைக்கடவுளையே யபேக்ஷிக்கும். சைவர் பூதி பூசிய பெம்மானையே யடைவர். வைணவர் தந்தெய்வத்திற்குத் திருநாமந்தரியா தொழியார். ஒருசாரார் மோக்ஷத்திலும் பெரியபோகத்தைக் கோரா நிற்பர். ஒரு சாரார் ஈஸ்வர சந்நிதானத்தில் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் சாஸ்வதமாய் வாழ்வடைய விழைப்பர். ஒரு வகையார் சூன்யமா யொழிதலைப் பிரசங்கிப்பர். ஒருசாரார் ஜடமெனக் கணிப்பர். பலர் இம்மண்ணுலகத்தையே யாவுமென்பர். [illegible] ஒகாரமென்பர். பலர் நரகத்தையேயாண்டும் காண்பர். சிலர் ஸ்வர்க்கத்தையே எங்கும் பார்ப்பர். சிற்சிலர் வைகுண்டம் தரிசிப்பர். கைலாசம் பேசுவர். வேறு சிலர் சத்தியலோக மெய்திக்களிப்பர். ஏகாந்திகள் சத்தியமாய் விளங்குவர் கண்டீர். எது ஒருவனுக்கு மண்ணுலகாய்த் தோன்றியதோ அதுவே மற்றையோர்க்குத்

தனித்தனி முறையே அவரவர் மனோசங்கற்பம் காரணமாக இந்திரலோகமாகவும், விஷ்ணுலோகமாகவும், ஸ்ரீகைலாசமாகவும், பிரஹ்மலோகமாகவும் பரலோகமாகவும் தோன்றுமென்ப. மனோவிர்த்தி யொடுங்கும்போது, யாவத லோகங்களும் தன்னுளொடுங்கித் தானாய்விளங்கும் யாவும். எனவே பொய்ஞ் ஞான மொழிந்து மெய்ஞ்ஞான மடைந்து அடங்குவதாக பாமர உலகம்.

"எங்கே யெங்கே மனமோடி யிளையோரென்னி விழுந்தழுந்தும்
அங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வடிவி லடைவிப்பாய்"

"பதைக்கெழா அள்ளழு புதைப்பாய் பதைக்கில்
னைதப்பா யங்கங்கே யென்றுந் தீபற
மாயுமனப் பேயென்றுந் தீபற"

எனவெழுந்த மெய்ஞ்ஞானிகளது வசநாம்ருதத்தை வாய்மடுத்துண்டு அஞ்ஞான உலகம் களைதெளிந்து சுகிப்பதாக.

சைவரையும், வைணவரையும், மகம்மதியரையும், புத்தரையும், பிறரையும் நஞ்சைவப் பெரியோர்கள், நம் வைணவப் பெரியோர்கள் ஒரே கண்ணாற் கண்டு களித்தல் சாத்தியமோ வெனக்கடாயின்: நன்று கூறினாய்: ஏனோ அது சாத்தியமாகாது. ஏன்று கூறுநும் கேட்டி என விடையிறுத்து சந்தோஷப்பம். பல்வளம் பொருந்திப் பிரகாசியாநின்ற இச்சென்னைமா நகரின்கண் ஆதுலர்க்குத்தந்தையும், தாயும், தெய்வமுமாய் நின்று அவர்களது குடியையும் மானத்தையும் காக்கும் கர்ணன் நாணும் கருணைவள்ளல், தந்தையை யிழந்த எமக்கு எந்தையாய் நின்றுதரிக்கும் பெருமான்.

"விழுக்கண்ணனல் வேர்க்கறு மோங்குக"
"குடிதழீஇச் செங்கோலோச் சுமாநிலமன்னா
னடிதழீஇ நிற்கு முலகு"

என்று ஆசார்யர்களும், பரம புருஷோத்தமரும் கட்டளையிட்டருளிய பிரமாணங்களின்படி ஜகந் மாதாவாக நாம் பாராட்டிவந்த சகலவைத் குணசம்பந்நையாயும், உயிர்களிடத்து உலவாக் கருணை பூண்ட உத்தமியாயும் அரிசபுரந்த சக்ரவர்த்தினியார் மறைந்து நாம் பரதபித்து நிற்க, அத்தருணத்து வைத்மித்த பாதுவே மீண்டு முதயமானதுபோலவும், நாட்கண்ணிழந்து நிற்குங் கும், அந்தையே ஜகந்மாதாவின் [illegible]வப்பயனும் :— "நாவிஷ்ணு: பிருத்வீபதி : எனவும் "திருவுடை மன்னனைக் காணிற் றிருமாலைக் கண்டேனே என்னும்" எனவும் பெரியோர் பணித்தவாறு இறைவனது அம்சராயும் நமது ராஜேசுராயும் விளங்கும் (His Imperial Majesty Edward VII) எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்திப் பெருந்தகையாரது செங்கோன்மையைப் பெற்றோமாதலால், அவர்மாட்டு நமக்குள்ள விசுவாசத்தை ஏற்ற வண்ணங்காட்டி அவரருளுக்கு

உரியராக எங்காளும் நடத்தலே கமதின்றியமையாக் கடனென எம்போல்வார் யாவர்க்கும் பொதிய நின்ற மதன்னால், ஸ்ரீ திவான் பகதூரைய கண்ணின் அம்பு மாவார், ராஜாஸ்ரீ ராமசுவாமி முதலியார் K.T., C. I. E. F. M. U. அவர்கள் ஏழைகட்கு ஆயிர மாயிரமாக் கணக்காய் ஆங்காங்கு மவ்வப்போதும் அன்புடன் அன்னமூட்டி புபகரித்த கண்காக்ஷியை நேரே நன் டநுபவித்த யாம் அப் பெரியரிடத்து ஜாதி வித்யாச பாரபட்சத்தை யாண்டும் கண்டிலமே !! ஏனை மற்றையோர் அவரைப் பின்பற்றி வாழப்போகாது ! உயிர் ! இந்திரபோகமு மீண்டைத்துய்க்கு மெய்ப்பிரபுவின தாளம் பிள்ளையை யொருநாள் அடைந்த யாம் அவரதின் திறனை வியந்தழைத்து விளங்கிய சோலையிற்கண்ட காக்ஷியொன்றை மீண்டெடுத்தோதுதும். நீண்டு பருத்த மாமரமொன்றனை அணைந்து கிடந்தது பூங்கொடியொன்று அதனைக் கண்டோம். உண்மை யுணர்ந்தோம். அங்ஙன நன்றுடைட ஆதரவாகவே யிணைந்துச் சுகித்த இந்தியாராட்டின் சற்காக்ஷிபோலும் என்றே முடித்து நாலெப்பற விளங்கிடுறேம். நீண்டு பருத்து வயிரம்பற்றிய மரமே England (இங்கிலாந்து) அன்புடன் தழுவிய கொடியே India (பரதகண்டம்) England புராணக்கவிர்ந்து (India) வளத்தைக்கு வாழ்வென்றன்றோ ?

மற்றோர்சார் யாமங்ஙனம் காக்ஷியைக் கூறுதும் கேளீர். ஒரு பசுமரத்தைப் பல பசுங்கொடிகள் சுற்றிச் சுற்றிப் படர்ந்து கிடந்தன. கண்ணனெம்மண்ணல் பிருந்தாவனத்தே தாட்டியகோல மீதோவென வியந்தோம்.

பலபல விருக்ஷத்திடையி லிடையில் புஷ்பச்செடிகள் புற்பூண்டு முதலியன செழித்தோங்கா நிற்ப, மா, பலா, சந்தனம், அசோகு, மந்தாரம் அடர்ந்த சோலைகள் கர்ப்பத்தின்கண் மல்லிகை முல்லை, இருவாக்ஷி வைசம்பகம் ரோஜா முதலிய புஷ்பச் செடிகள் பூத்துப் படர்ந்த கண்ணுறு கண்டோம். என்னைம் கூறுவேம். விசேஷவாலங்களில், அங்கில் துளைகளும் அலைசாவிகளுமே கை கோர்த்து உலாவி நாற்புறமும் உலாவி புகுந்வண் செருங்கின்ற கோலமோ சுதென்றேம். மற்றோர்சார் புதுமையைக்கண்டு நாயகன்றோ கரங்க ளாறு சுற்றிச் சூழவி நாயகியின் ஜாலம் விளங்கவே நின்றனவோ. இவையனைக் கனிந்தேம். இந்நாய கெருங்கார கமீர கொள்வர்கள் ஒருங் கடையப்பெற்றுக் கிடந்த மஹரிஷைக் கபோரம் புண்ணியர் சமூகம் சேர்ந்தே சமூகம் கண்டோம்; எம்மைக் காணேமிலோம்.

பின் எம்மை விளித்து வருகவென்றன்போடு மொழிந்து மெய்மாடி சென்றனர். நாபு கடாக்ஷ விசேஷமாய வேசம் பெற்று சூழு நின்ற யாம் மேலே சென்றேம். அமராவதியைப் பழித்த கூடத்தைக்கண்டோம்; யாம் கண்டவர்தகவாப்பாலவோவென்று மயங்கிறேம். உள்ளே சென்றேம் எமதுள்ளும் சென்றேம் இப்புறம் அப்புறம் எப்புறம் சோதியே கண்டோம் சோதியாய் முடிந்தோம். கண்டோம் என்றோம். கண்ணையு மிழந்தாம் இவ்வழி,

அவ்வழி, எவ்வழி தாமும் நீக்கண்ணடியேகண்டு பிரம்மித்தாம். எங்கெங்கும் பார்த்தாய்; எமையே கண்டாம்; மேலும் கண்டாம்; கீழும் கண்டாம்; யாண்டும் சுற்றிச் சுற்றிப்பற்றிப்பார்த்தாம். யாமேவிளங்கினேம். யாமாய் நின்றோம். "அஹம் பிரம்மாஸ்மி" அத்தியமே என்றோம். எந்தை ராமசாமி நீர்தம்செல்வமும் முத்துகுமர ! தத்துவஞானியை யுணர்ந்திகொல் என்றார். ஆத்மா பிரம்மமா என்றோம். ஆத்மும் பிரம்மமும் பிரம்மம் அன்றோ நீன்நேசமுநீ எங்ஙனயுற்றாய் தாமேயவானிமுடித்தார் ! முடித்தார் !

ஸ்ரீ தத்ஸத் ஸ்ரீ.

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல்லா மரனாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

முதல்வன் ஸ்துதி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி:

பிழைதிருத்தம்.

பிழை.	பக்கம்.	திருத்தம்.
சோமசூர்யாதி	2	சசி சூர்யாதி.
உள்ள ஜீவனை	50	உள்ள சிவனை.
லேடி அனிபெசண்ட்		மிசஸ் அனிபெசண்ட்

ஸைவஸித்தாந்த சந்திரிகை முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

PRINTED BY THOMPSON AND CO., BROADWAY, MADRAS.

Copies of this work to be had of:—

Messrs. THOMPSON & Co.,
Broadway, Madras,

AND

Mr. C. RAJAVELU N[redacted]AR,
Supervisor, Commissariat Examiner's Office,
Fort St. George